

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

N°109
ΔΡΧ 5

Μαγική
ΒΑΛΕΡΙΑ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 109

Εκδότης: Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου και Σία»

Γενικός Διευθυντής:
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5, Αθήνα
Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ετησία έσωτ. Δρ. 250. Έξωμ. 125
Ετησ. έξωτ. Λ.Α. 1.10. Άμερ. Δ. 6
Οικία Οίκον Διευθν Σανταρόζα 5
Υπεύθυνος Συναξέως: Απ. Ν. Μαγγανάρης (κατοίκ. Βαρβάκη 10)
Προϊστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κατσάνης (Δαμάρεως 4. Παγκράτι)

Κυριακή 7 'Ιουλίου 1940

ΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Σκέψεις...

Σας κυ-τάζω, χαριτωμένη μου μικρούλα, πού περπατάτε με φιλάρεσκο κομμάρι στο πεζέ-ερόμιο, φρεσκοδωγμένη απ' το 'Εργαστήριο της μόδας. Βλέπω τις ξεκάτωτες γαμπίτσες σας, το εξώφτερο παπουτσάκι με το πεντακάροφο φελλοτάκουνο, και την κρεμαστή τσαντούλα σας που μου θυμίζει ταγάρι. Κανείς δεν σας κυττάζει περιέργα. 'Ο, τι κι' αν βάλετε, μ' ό,τι κι' αν αποφασίσετε να κυκλοφορήσετε στο δρόμο, δλέμματα θαυμασμού θα σας συνοδεύουν πάντοτε και κομπλιμέντα σπάταλα θα σας προσφέρονται διαρκώς!

Τα περίφημα «σόρτς» με τα όποια κάνετε τις επιδείξεις σας, σαν εξωπλισμένοι σκωτσέζοι στις κορμοβριθείς πλάς του Σερωνικού, επισύρουν την πιο ζωηρή προσοχή και προκαλούν την διάθεση των ανδρών να σας χειρακροτήσουν. 'Η κριτική τους είναι ευμενής έκαστο τοίς έκαστο.

Τα κοντά μανικάκια —τα άνυπαρκτα μάλλον— αποτελούν θέμα εξηγητήσεων από πολλούς και άνευ ουδέμενης σημασίας.

Σκέπτεσθε όμως, αν εξαφνα έκάναμε κι' έμεις τη σκέψη να σπάσαμε λίγο τη μονοτονία του κλασσικού ανδρικού ντυσίματος με μοντέρνους έκκεντρι-σμούς, έξωφρενισμούς και ιδιοτροπίες;... Φαντασθήτε αν έλαμε να σας μιμηθούμε και έβγαίναμε ένα ώραιο πρωί στο δρόμο, ξεκάτωτοι, με ψηλά φελλοτάκουνα, με τις φτέρνες έξω, και το πορτοφόλι στον ώμο μ' ένα λουρί;... Τό θέαμα σας φαίνεται γελοίο, έ;... Σίμωποι! Έχετε δίκιο. Αυτό ακριβώς ήθελα να σας αποσπάσω! Για να σας δείξω πόσο είσαστε προνομιούχα πλάσματα!

Ο διατυνής ο άντρας, είνε άδικη-μένος. 'Αν δέν κρυφτή δλόκληρος μέ-σα στην αούτηπή στερεοτυπία του σο-βαρού του ντυσίματος, πάει χαμένος! Ούτε καν να μη ζεσταίνεσαι δέν έχει τό δικαίωμα. Ένα άναγχετό πουκάμισο έφάρεσαν οι πιλά θαρραλέοι κι' άκούσα-νε τόν έξάσφαλο γιά τήν άντισθητήκη-τητα του βασύτρηχου ντεκαλτέ καί, γιά τήν έλλειψη σοβαρότητας άκόμη! Πού να τολμήσουν να έμφανιστούν με τέ-διλο ή με κοντό πανταλονάκι!... 'Αλ-λοιμόνά τους!

ΕΥ—

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΥΖΥΓΩΝ

Δυο φίλοι, δυο άντρώγυνα

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΥΠΟ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ο Εύριπίδης Κιρλατζίδης και ο Γρηγόριος Καλιατσάς ήταν δυο φίλοι απ' αυτούς που λέμε «γκαρδιακοί». Ένα πρωί, ο Εύριπίδης πήγε και θρήκε στο γραφείο του τον πιστότηθιο φίλο του.

—Γρηγόρη, χάνομαι! Με άπιατά ή γυναίκα μου!

Ο Γρηγόρης άνεπήδησε —τόσο άπρό-πητη ήταν ή άποκάλυψις.

—Βρέ, μίλα καλά! 'Η Μαίρη;

—Μάλιστα! 'Η Μαίρη, φίλε μου...

—Έχεις άποδείξεις;

—Δυστυχώς! Χθές τό άπόγευμα μου έπτε ότι πήγε στον κινηματογράφο της συνοικίας μας. 'Ε, λοιπόν, ο κινηματογράφος αυτός δέν έπαίξε χθές έπειδή πέθανε ο Ι-διοκτήτης του.

—Αυτό δέβαια είναι κάτι, φίλε μου. 'Αλλά...

—Ξέρω. Δέν είναι άρκετό, έ; 'Ακουσε κι' άλλο λοιπόν. Πρό δέκα ήμερών, άπό-γευμα πάλι, έλειψε άπό τό σπίτι κάπου τρείς ώρες όπως έμαθα. Μου είχε πη τότε ότι είχε πάει σε μία φίλη της. Καί σήμε-ρα τό πρωί διεπίστωσα έγώ ότι ή φίλη της αυτή λείπει εδώ κι' ένα μήνα στο Λου-τράκι.

NAT-ΠΙΓΚΕΡΤΟΝ

Ο Γρηγόρης με τόσο καρδίας προσπά-θησε να παρηγορήσει τόν άτυχη φίλο του. Ο Εύριπίδης όμως δέν άρκέσθηκε στην παρηγορία αυτή. Έζήτησε και την ζωή του.

—Γρηγόρη, θα σε σώσεις. Μόνο έσύ μπορείς να με δγαλεις άπό τή δύσκολη θέσι που βρίσκομαι.

—Γιά σένα, Εύριπίδη... Πές μου τί να κάνω...

—Να παρακολουθήσεις τή γυναίκα μου. Μου χρειάζονται χειροπιαστές άποδείξεις.

Ο καύμένος ο Γρηγόρης έδίστασε πολύ πριν συγκατατεθή. Δέν ήταν δά κι' εύκολα πράγματα αυτά που του ζητούσε ο φίλος του. Ο ρόλος του άστυνομικού δέν του πήγαινε καθόλου. Στο τέλος όμως οι έν-δοιασμοί υπεχώρησαν μπροστά στην επι-ταγή της φιλίας και έπτε το «ναί».

Έτσι, άπό τήν άλλη ήμέρα, μετεβλήθη εις Νάτ-Πίγκερτον κι' άρχισε να παρα-κολουθώ —με μυσρία προφυλάξεις— τήν γυναίκα του Εύριπίδη. Κάθε δυο-τρείς μέρες, ο άγωνιών φίλος του του τηλεφωνού-σε:

—'Απόψε θ' ά βγή. Τό νου σου σε πα-ρακαλώ. Σε έξορκίζω, βάλε τ' ά δυνατό σου...

Ο Γρηγόρης συνεκινείτο άπό τήν άγω-νιώδη έκκληση του φίλου του κι' έπρεχε να πιάσει πόσο έξω άπό τό σπίτι του Εύρι-πίδη. Έπερίμενε τήν έξοδο της Μαίρης και τις περισσότερες φορές έπερίμενε μία και δυο ώρες ως ότου έφτανισή ή «άπι-στη». Έπειτα άρχιζε ή περιπλάνησις. Σάν τό ύπομονητικώτερο λαγωνικό έκανε καρτέ-ρι επί ώρες έξω άπό τ' άμπωτιά, στο σπύτι της μοδιόστρας, στο καπελλάδικο, στο καθαριστήριο, παντού όπου έπήγαινε ή Μαίρη. Δέν τήν άφηνε άπό τ' ά μάτια του, δέν τήν έκανε ούτε στιγμή.

ΧΑΡΙΝ ΦΙΛΙΑΣ

Τό περίεργο όμως ήταν ότι μ' όλην αυ-τή τήν άγρυπνη παρακολούθησι, ή μοιραία άνακόλυψις δέν έπραγματοποιήθη. Πόττει να ήταν πολύ καπάτσα αυτή ή γυναίκα γιά να κατορθώνη να κρύβεται τόσο επι-τήδεια. Ο Γρηγόρης υπό άλλας συνθήκας

θα είχεν έγκαταλείψει γρηγόρα αυτή τήν ιστορία που του έστοίχιζε εις κόπους και χρήματα πάρα πολύ, τ' ά παρακάλια όμως του φίλου του έγίνονταν άπό ήμέρα σε ή-μέρα τόσο θερμά, ώστε να μη δρίσκη τό κουράγιο να σταμάτηση.

—'Αν θές τή δυστυχία μου, κάνε τ' αυτό!, του έλεγε ο Εύριπίδης σχεδόν δα-κρυσμένος...

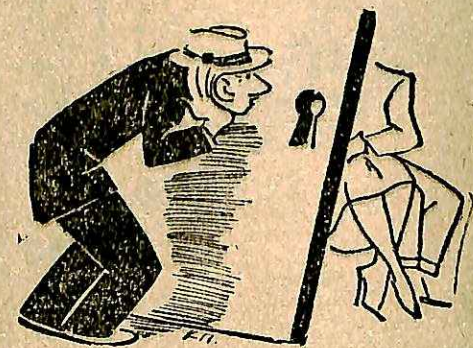
Έτσι έπέρασαν δυόμισι περίπου μήνες κατά τό διάστημα τών οποίων είκοσι τού-λάχιστον φορές ο Γρηγόρης εξετέλεσε τόν γύρο τών 'Αθηνών καταδιώκοντας δήμα-πρός δήμα τήν Μαίρη. Καί όμως τό άνα-μενόμενον άποτέλεσμα δέν έπληθε.

Ο φουκαράς ο Γρηγόρης είχε χάσει και τό τελευταίον ίχνος ύπομονής. Είχε μπλέ-ξει σε μία δουλειά χωρίς τέλος.

—Δέν μπορεί να πάη έπ' άπειρον αυ-τή ή ιστορία, συλλογιόθηκε κάποτε. Θα πάω να παρακολουθώ αυτή τή μυστηριώ-δη κυρία. Καί επί τέλους άν ο άνδρας της δέν θέλη να παραδεχθή ότι ή γυναίκα του είναι ή πιο πιστή σύζυγος του κόσμου άς τρέχη να τήν κυνηγή ο ίδιος ή άς πάη να κουρεύεται. Νά, δά ή ώρα!

Τό άλλο βράδυ, άντί να τραθήξη πρὸς τήν συνοικία του Εύριπίδη, τραθήξε πρὸς τήν δική του. 'Ηταν έπτά περίπου, όταν έφθασε έξω άπό τό σπίτι του. Τήν ώρα που έβγαζε τό κλειδί άπό τήν τσέπη του σκεφτότανε τή χαρά της γυναίκας του, που θα τόν έβλεπε επί τέλους να γυρι-ζή μία φορά νωρίς στο σπίτι του.

Τό πρώτο πράγμα που είδε μόλις προ-χώρησε στον διάδρομο, ήταν ότι όλα τ' άλλα δωματία ήταν σκοτεινά και μόνο ή κρεββατοκάμαρα είχε φώς. 'Ανησύχησε

Ξαφνικά άκουσε κάτι γέλια άνδρικά κι' έπειτα κάτι μικρές πνιχτές κραυγές...

γιατί φοβήθηκε μήπως ή γυναίκα του, ή άγαπημένη του Καίτη, είχε άδιαθε-τήσει ξαφνικά και προχώρησε διαστικός. Ξαφνικά, όμως, άκουσε κάτι γέλια άνδρικά που έρχονταν άπό τήν κρεββατοκάμαρα και έπειτα κάτι μικρές, πνιχτές, κραυγές της γυναίκας του. Έκέρωσε! Όστε λοι-πόν; 'Η γυναίκα και ή Καίτη, αυτή που...

Ο ΚΟΥΤΟΣ

Με άθόρυβα βήματα πλησίασε, πρὸς τήν κρεββατοκάμαρα. Καί τότε άκουσε αυτό τόν διάλογο:

—Έλα, καύμενε Εύριπίδη... Μπορεί να γυρίση ξαφνικά, ο Γρηγόρης.

—Τόσο πολύ φοβάσαι σήμερα;

—Έχω μία προαίσθησι... Φαντάζεσαι, χρυσέ μου, νάρθη ξαφνικά ο άνδρας μου;

—Μά αυτός, άγάπη μου, καταδιώκει αυτή τή στιγμή τή γυναίκα μου... Καί στίς έννηθ θα με περιμένη πάλι στο κα-φενεδάκι που συναντιόμαθα γιά να μου ξα-ναπή, ο κουτός, ότι και σήμερα ή γυναί-κα μου δέν συννητήθη με τόν... άνυπαρκτο έραστή της...

Τί άποκάλυψις! Ο Γρηγόρης έμεινε σαν κεραυνόπληκτος. Τέτοια φοβερή προ-δοσία, ήταν άδύνατον να τήν ύποπτευθή. Όστε λοιπόν όλα αυτά δέν ήταν παρά ένα αίσχρο τέχνασμα...

Τίς πρώτες στιγμές ο Γρηγόρης έσκέ-φθηκε να άρμηξη μέσα και να σφάξη και τούς δυο άπίστους. Έπειτα όμως έπεκρά-τησαν ψυχραιμότερες σκέψεις. Από χαρά-

κτήρος έτρεμε τ' ά δράματα και μισούσε τ' ά επεισόδια.

Προτίμησε λοιπόν να άπομακρυνθή σι-γά—σιγά. 'Α, όχι! Έπρεπε ή έκδίκησις του να είναι πολύ άγριώτερη!

Δυο μέρες τόν άπασχόλησε αυτό τό ζή-τημα. Ο άτιμος ο Εύριπίδης θα του τό πλήρωνε άκριδιά. Ένα επεισόδιο δέν θα του έκανε δέβαια ούτε κρύο ούτε ζέστη. Ένώ μία έκδίκησις, έτσι άγρια όπως τήν προετοίμαζε αυτός!...

Τήν τρίτη μέρα με κατεστρωμένο πλέον τό σχέδιό του ο Γρηγόρης πήγε και θρή-κε τήν γυναίκα του Εύριπίδη. Καί χωρίς δισταγμό, τής άπεκάλυψε τ' ά πάντα.

—Μ' έβάζε να σε παρακολουθώ γιά να συναντά χωρίς φόβο τή γυναίκα μου.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ

'Η Μαίρη, φυσικά, έγινε έξω φρενών. 'Αρκίσθηκε κι' αυτή άμέσως άγρία έκδί-κησις και στην ψυχολογική αυτή στιγμή, ο Γρηγόρης τής έπρότεινε να του άνα-ποδώσουν οι δυο τους τ' ά ίδια αυτό τό παλινανθρώπου.

—Να τόν άπατήσης μαζί μου!

Σατανικών, πράγματι, τό σχέδιο του Γρηγόρη. Οφθαλμόν άντί οφθαλμού και σύζυγον άντί σύζυγου. Συνέδρι όμως ή Μαίρη να μην έχη τόσο άμερικάνικη φαν-τασία όπως ο άπατηθείς σύζυγος. Καί άντί να άκολουθήση τόν Γρηγόρη στο έξοχικό κέντρο, όπου έκείνος προσπαθού-σε να τήν παρασύρη, προτίμησε να μπη σ' ένα ταξί και να τρέξη στο σπίτι του φίλου του συζύγου της.

Τί ακριβώς διεδραμάτισθη κατά τήν συνάντησις έκείνην δέν έγνώσθη. Τό μόνο δεβαιωμένο είναι, ότι ή μαινο-μένη Μαίρη έξυλοκόπησε τόν άγρίως τήν άντίζηλον της Καίτην, ώστε ο άτυχής Γρηγόρης άναγκάσθηκε κοντά σ' άλλα να πληρώση στο τέλος και πέντε ήμερών νο-σήλεια τής γυναίκας του που έχρειάσθηκε να μεταφερθή σε κάποια κλινική πρὸς थे-ραπείαν.

Όσο γιά τήν άγρία έκδίκησις που είχε όρκισθή να πάρη, είπαμε και παραπάνω: 'Από ίδιοσυγκρασία ο φουκαράς ο Γρη-γόρης συχαινόνταν τ' αίματα. 'Αλλωστε, συλλογιζόταν δικαιολογούμενος στον έαυ-τό του: στή βράσι κολλά τό σίδερο. 'Αν είχε ένα περιστρόφο τήν ώρα εκείνη...

Έτσι παρηγοριόταν γιά τό πάθημά του. Έπειτα —που να πάρη ή όργη— δέν είναι δά ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευ-ταίος. Έξ άλλου, με όλα συνθίζει ένας σύζυγος, άκόμα και με τήν άπιστία της γυναίκας του. Καί ο Γρηγόρης λοιπόν θα συνθίζε με τόν καιρό στην φοβερή ιδέα. Έκείνο όμως που ήφερε καλά ότι δέν θα συνθίζε ποτέ, ήταν αυτό καθ' έ-αυτο τό τέχνασμα του Εύριπίδη.

—'Ακούς, τόν άθλιο, να με δάλη να παρακολουθώ τή γυναίκα του γιά να τρέ-χη έκείνος στή δική μου! Κι' έπειτα σου λένε «γκαρδιακός φίλος»! 'Αμ' τότε τί χειρότερο έπρεπε να μου κάμη ένας έχ-θρός μου;

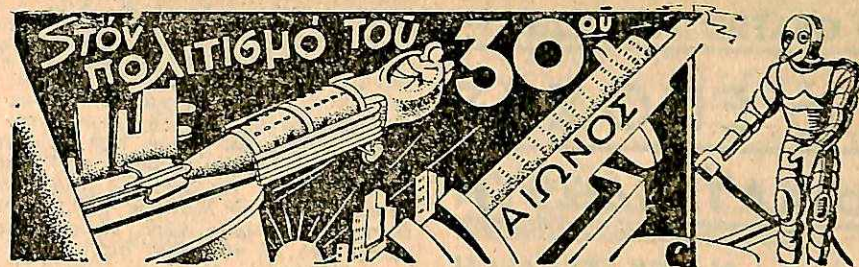
'Αλήθεια, τί χειρότερο; ...
Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΕΚΛΕΚΤΟΣ...ΜΕΖΕΣ

Στ'ήν 'Απω 'Ανατολή, είνε περιζήτητες ός μεζές ... οι χελιδονοφωλιές. Πρόκειται όμως περί φωλεών ένός άρισμένου είδους χελιδονιών που χτίζουν τις φωλιές των στα βράχια, στην άκροθαλασσία. Ζυμώ-νουν δέ τ' ά υλικά με τ' ά ποια τις κτίζουν, με άφθονο σάλιο. Οι φωλιές αυτές έχουν ένα άρωμα σαν τό μέλι. 'Η ιστορία της χρησιμοποίησις των ως τροφής είνε πε-ρίεργος: Τό 1820 ο αυτοκράτωρ 'Αννών Τζιά—Λόγκ έκάλεσε τούς ύπηκόους του να του ύποδείξουν ποιά νέα είδη θα μπο-ρούσαν να περιληφθούν στο έμπόριο πρὸς αύξησιν των εσόδων του κράτους.

Ενας ύπηκόος του ύπέδειξε αυτές τις χελιδονοφωλιές. Ο αυτοκράτωρ του έδω-σε τότε τό προνόμιο του έμπορίου του έδω-δους τούτου, που έκληρονόμησαν και οι άπόγονοί του

11ον. - Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΤΑΡΑΣΙΑΣ

—'Ωρα να σηκωθήτε, άγαπητέ!

Ο Πανσπάρ τινάχθηκε τρομαγμένος, άνακάθησε στο κρεβάτι του, έτριψε τ' ά μάτια του δυο-τρείς φορές και έρ-ριξε ένα έξεταστικό βλέμμα γύρω του: Κανείς! Μέσα στο δωμάτιό του δέν ήταν κανείς. Περίεργο! Καί όμως ά-κουσε τ' ά λόγια αυτά από τόσο κοντά! Μήπως όμως ώκειρεύονταν;

—Ντυθήτε, κύριε Πανσπάρ, κι' έλά-τε στο ρόζ δωμάτιο, όπου σας περιμέ-νομε ο μπαμπάς κι' έγώ!, επανέλαβε τώρα ή φωνή.

—'Αλλο κόλλο!, μουρμούρισε ο πρώ-ην δημοσιογράφος καθώς άνεγνώριζε τώρα τή φωνή της Σίλης, που επί τέ-λους κατάλαβε ότι προερχόταν άπό τό περίεργο έκείνο κουτάκι που ήταν στο τραπέζάκι του.

Έπήδησε άπό τό κρεβάτι του, που αυτόματα έχάθηκε στον τοίχο, και κα-θώς έδωξε τήν νυχτερινή του φόρμα γιά να φορέση τήν πάντοτε καινούργια της ήμέρας που βρίσκονταν στο μικρό κάθισμα, έκοκκίνισε στην ιδέα ότι κά-ποιο άόρατο μάτι θα τόν έβλεπε ίσως γυμνό, αφού θα είχαν διδείβαια ότι δέν είχε άκόμη σηκωθή.

Με γρήγορες κινήσεις έφόρεσε ώστό-σο τήν καινούργια του φόρμα και με μιάς ένιωισε κάτι στο σώμα του που δέν τό είχε προσέξει ως τότε.

—Διάβολε!, έκαμε μορφάζοντας, κα-θώς ψαχνόταν σ' όλο του τό σώμα. 'Ε-να μήνα τώρα φορά τ' ά μασκαράλίκια αυτά και δέν ένιωισα ένα τέτοιο πρ'ά-γμα... 'Ας πάμε όμως γιά να μην κά-νωμε τούς οικοδεσπώτας να περιμένουν.

Και σφυρίζοντας τό άγαπημένο του τραγούδι «Στ' άμπαζούρ τό θαλασσί...» που ήταν της μόδας... πριν χίλια χρό-νια, κατευθύνθηκε στο γνωστό του ρόζ δωμάτιο, όπου κάθε πρωί έπαιρνε τό πρόγευμα μέσα σ' ένα λουλουδένιο και εύχάριστο περιβάλλον.

Ο σοφός Νισάβ και ή Σίλη τόν ύπο-δέχθηκαν με καλωσύνη όπως πάντα, και σε λίγο ο Πανσπάρ κατάνιξε μ' εύχα-ρίστησι τις παστιλίες φρουτόζουμου που άγαπούσε έξαιρετικά.

—Μά κάτι έχετε σήμερα!, του έπτε κάποια στιγμή ή Σίλη που τόν έβλεπε άνήσυχο στο κάθισμά του.

—Ναί... μου φαίνεται... πώς αυτή ή φόρμα, έκαμε με προσπάθεια ο Παν-σπάρ...

—'Α! κατάλαβα!, χαμογέλασε ή Σίλη κυττάζοντας τόν μπαμπά της. Εί-ναι ή πρώτη φορά που φορεί «άντικαιρι-κή» φόρμα και αυτό φαίνεται τόν ένο-χλει.

Και γυρίζοντας στον Πανσπάρ, που άκουε περίεργος, έζήτησε:

—Θά δρξξή επί τρείς ώρες συνεχώς στη νησίδα μας σε λίγο, γι' αυτό σας έτοίμασαν αυτή τήν ειδική φόρμα, τήν ύποτα ζλωστε φοραμε κι' έμετα.

Ο Πανσπάρ έσήκωσε τ' ά μάτι... του

ψηλά, έμάντευσε μέσα άπό τόν διαφανή γαλακτοτόιχο τόν λαμπρό ήλιο που έ-σκόρπιζε τις καφερές άκτίες του στή γή και έπτε σιγανά:

—Θά δρξξή! Καί μάλιστα επί τρείς ώρες!... Σ' αν να κανονίζεται με κανένα κουμπι κι' αυτή!

—'Ακριβώς, άγαπητέ δύσπιστε, έπε-νέβη τώρα ο Νισάβ. Ο είδικός επί της γεωργικής παραγωγής σταθμός δά προ καλέση σε λίγο τή βροχή που είναι ά-παραίτητη γιά τ' ά φρούτα της έποχής. Καί ή βροχή αυτή θα διαρκέση επί τρείς ώρες! Καυμένη Πανσπάρ, επρό-σθεσε με χαμόγελο καλωσύνης, άργεί-τε πολύ να πείσετε τόν έαυτό σας ότι όλα έχουν άλλαξει σήμερα! Μένετε πάντοτε ένας δύσπιστος δημοσιογράφος της έποχής σας...

Ο Πανσπάρ κοκκίνισε κάπως στην πατρική αυτή παρατήρησι, ξεροκατάπιε μία-δυο φορές και σηκώνοντας δειλά τ' ά μάτια του σ' έκείνον που τόν είχε ξαναφέρει στή ζωή ύστερα άπό δέκα ο-λόκληρους αιώνας, έπτε σιγανά:

—'Αν δισταζώ κάπως να πιστέψω στην τελεία άλλων τών πάντων δέν σημαίνει πως δέν έωρώ άκατέρωτα αυτά που βλέπω. 'Απ' τή έποχή μας άκόμα, γιά τήν όποία μιλάτε με τόση περιφρόνησι —έτόνισε τώρα ο δημο-σιογράφος ρίχνοντας μία πλάγια ματιά στη Σίλη— πολλοί ήσαν έκείνοι που επρόβλεψαν σχεδόν όλα αυτά... Βρέθη-κα όμως τόσο ξαφνικά, άπροετοίμαστα, χάρις σ' έσάς, σφέ μου καθηγητά, στην μηχανοποιημένη σημερινή ζωή που όμολογώ πως κάθε καινούργιο που βλέ-πω και άκούω μ' έκπληξεί.

—Όπως τόν εξέπληξε, μπαμπά, που καταφέρθηκα, όταν βρίσκόμασταν στο «'Ωκεάνειον 'Ορος» κατά τού «'Ερωτός» τήν, καθώς σας έλεγα πρὸ όλίγου, έπε-νέβη ή Σίλη...

—'Α! ναί!, έκαμε ο Νισάβ. Πρόκει-ται γιά τήν ιστορία της Ρουκετοβολί-δας, τήν όποία θα σας άφηγηθώ σε λί-γο, Πανσπάρ. Δέν έπρεπε όμως να σας έκπληξουν οι χαρκατηρισμοί της Σίλης γιά τόν άγαπημένο σας 'Ερωτά. 'Η έ-ξορία του φτερωτού αυτού θεού σας, επρόσθεσε με σοβαρό τώρα ύφος ο κα-θηγητής, ήταν άναπότρεπτη. Σε κοι-νωία σοφή όπου τό πάν μετράται με τόν πήχυ της ύψιστης λογικής και κάθε ανθρώπινη πράξις είναι ιδεωδώς ύπολο-γισμένη, δέν είναι βέβαια δυνατόν να γινή άνεκτός ο άνισόρροπος αυτός τα-ραξίας κατεργαράκος, που γιά ένα πεί-σμα του άναποδογύριζε τ' ά πάντα, έ-ξευτελιζοντας και γελοιοποιώντας σο-φούς και σοβαροπρεπείς ανθρώπους.

Στόν σημερινό κόσμο, που οι εύφυεις δέν κάνουν ήλιθιότητες και οι ήλιθιοι έ-χουν έκλείψει, ο 'Ερως δέν έχει λόγον ύπάρξεως. Νά, γιάτί σας μίλησε έτσι ή Σίλη...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ —

ΔΥΟ ΕΠΟΧΕΣ

ΠΟΥ ΚΑΥΓΑΔΙΖΟΥΝ

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Έξηντάρης, μικρός στός. Φαλακρός, κοιλάρης, με κατεδαμμένα μούτρα και κατεδασμένα μουστάκια.

Η ΜΑΜΑ: Πενητάρη, ανοικοκυρά, με πολλή αγαθότητα, πολλή καλωσύνη, πολλή κουταμάρα.

ΡΕΝΑ: Η πρώτη κόρη. Εικοσιτεσσάρων χρονών. Όμορφη, ζωή, όρμη, σκέρσο. με έντελως άμακιγιάριστη και ντυμένη με ένα απλό μακρύ φουστάνκι, χωρίς ντεκολτέ και με μακριά μανίκια.

ΠΟΠΗ: Η δεύτερη κόρη. Εικοσιδύο χρονών. Η διαφορά της με την πρώτη είναι μόνο στο χρώμα των μαλλιών. Η ίδια απόλυτως σεμνότερη εμφάνιση.

Η σκηνή στην τραπεζαρία, την ώρα του φαγητού.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (συνεχίζοντας την κουβέντα): ... Κατάλαβες, κύριε; Ξετοίπωσά και αναίδια; ... Άκουσ εκεί λέει, περπάτο (στην Πόπη) Ποιός σου είπε, μωρέ, πως ένα κορίτσι που σέβεται τον εαυτό του κάνει βόλτες στο Ζάππειο στις όχθες ή ώρα το βράδυ; ... Ε;

ΠΟΠΗ (δειλά): Μά, μπαμπά, δεν ήτανε κι' έγκλημα επί τέλους!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι): Έγκλημα ήτανε! Και με γάλο μάλιστα! Έγώ σε στέλνω στην 'Ακαδημία για να μάθεις γαλλικά, όχι για να γυρίζεις σε σουρλουλού στους δρόμους! Αυτά τα κάνουν οι παξιμάδες! ... Τέλειωσες το μάθημά σου, να τακισθής νάρθης σπίτι σου! Άμέσως!...

ΠΟΠΗ: Ήμασταν με δυο συμπαθήτριές μου κι' είπαμε να κάνουμε μιά βόλτα.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Βόλτες δεν κάνουνε τα εμένα κορίτσια! Τα παληοθήλυκα του δρόμου κάνουνε βόλτες.

ΡΕΝΑ: Μά τι λές, τώρα, μπαμπά;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Σιωπή! Άναιδεστά τη! Σηνήγορο σε δάλαμε; ... Όρίστε μας!...

Η ΜΑΜΑ (διστακτικά): Έ, καλά, άσπηνε τώρα πιά, Περικλή μου. Τα μακαρόνια σου θάχουνε κρυώσει.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Έσύ να πάψεις! Έσύ είσαι γυναίκα και δεν σου πέφτει λόγος όταν μιλώ εγώ! ...

Η ΜΑΜΑ: Μή συγχίζεσαι, και ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (τη διακόπτει): Αυτό που σου λέω!... Να κυττάς το σπίτι σου και να μην ανακατεύεσαι εκεί που δε σε σπέρνουνε! Την γνώμη σου θα σου ζητήσωμε τώρα κι' εμένα;

Η ΜΑΜΑ (παγωμένη): Με συγχωρείς. Δεν είπα τέτοιο πράγμα εγώ.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Αυτό δά έλειπε, να το πής κι' ελές! (ρουφάει τα ρουθούνια του σά να του μυρίζη κάτι φοβερό). Ποιός μυρίζει μυρωδιά; ... (κάνει δεν άπαντάει). Έ; ... Ποιός μυρίζει μυρωδιά, μωρέ;

Η ΜΑΜΑ (έντρομη): ... Ίδεια σου καλέ, θά είνε! ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (σηκώνεται άγριος και μυρίζει το κεφάλι της Ρένας) ... Καλά το κατάλαβα εγώ πως από δώ έρχότανε! (την βουτάει απ' το μπράτσο). Τ' είνε αυτά τα ρεζίλινα, θρέ; ... Τού δρόμου έγινες κι' εσύ; Τόν κατήφορο πήρες και του λόγου σου;

ΡΕΝΑ: Μά πατέρα ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Βρέ, δέ σάς είπα ε' κατό χιλιάδες φορές πως εγώ αυτά δεν τα επιτρέπω σπίτι μου; Μυρωδιές και κατσαρό μαλλί θα μ' άρχισης τώρα;

ΡΕΝΑ: Μιά συμφοιτήτριά μου είχε ε-

να μπουκαλάκι και μούδαλε λίγο.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Συμφοιτήτρια, έ; ... 'Από δώ συμφοιτήτρια κι' από κεί συμπαθήτρια! ... (βροντάει τη γροθιά του στο τραπέζι). Που να πάρ' ο διάολος και τα Πανεπιστήμια και τις 'Ακαδημίες. Δι-α-μυστία είνε δ' αυτά! Καλά έλεγα ε-

Η ΜΑΜΑ (φοβισμένη): Περικλή! ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (έξω φρενών): Σκα-σμός! ... Σκασμός, όλοι σας!

Η ΜΑΜΑ: Μά στάσου να σου πώ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (δωρεά!): Τίποτα!

Ούτε λέει! (πρώι δουδός δέκα λεπτά της ώρας. Έξωφρα). Κατάλαβες, φίλε μου! ... (φωνάζει) Άν σάς πέρασ' ή δέκα πώς θα μω ρεζιλέψετε έσεις τ' όνομά μου, είσαστε πολύ γελασμένες! ... (το τονίζει βροντώντας την άνοιχτή παλάμη του στο τραπέζι). Πολύ γελασμένες! ... (Τό τραπέζι παθαίνει ισχυρή σεισμική δόνηση. Πιάτα, ποτήρια, μαχαιροπήρουνα τρέμουν ήχητικά. Έξη μάτια κλείνουν τρομαγμένα). Να το χωνέψετε καλά αυτό! Μιά για πάντα! ... (σκουπίζεται νευρικά, πετάει την πετσέτα και σηκώνεται).

ΡΕΝΑ: Καλά, πατέρα. Ένα λάθος κάναμε. Δέ θα ξαναγίνει.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Αυτό δά έλειπε! Να ξαναγίνει κιόλας! Η μιά να σου γυρίζη στις όχθες ή ώρα το βράδυ κι' ή άλλη να μυρίζη μυρωδιές σαν καφεστανανίστρα! ... (καλμαρισμένος). Τέλος πάντων! Εύτυχός που το συναισθανόσαστε! ... (παύσις)

Αντε ... Πηγαίνετε τώρα να κοιμηθήτε. Άρκετά είπαμε.

ΡΕΝΑ και ΠΟΠΗ: Καληνύχτα, μπαμπά ... Καληνύχτα μαμά ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (σοβαρά): Καληνύχτα.

Η ΜΑΜΑ (τρυφερά): Καληνύχτα, Πόπη μου ... Καληνύχτα παιδί μου...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (μάλις φεύγονε): Έσθ φταίς! Έσθ, που τίς υποστηρίζεις μπροστά μου!...

Η ΜΑΜΑ: Μά ...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Δεν έχει μιά και ξεμά! Τα κορίτσια θέλουνε χαλινάρι! ... Τιμόνι! ... (σιγά) Άντε! ... Σήκωσ' το τραπέζι κι' έλα! (πάει προς την πόρτα)

Η ΜΑΜΑ: Πάς να πέσης;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Άμ' τί να κάνω; Δέκα είν' ή ώρα (φεύγει).

Η ΜΑΜΑ: Έφτασα κι' εγώ.

(Η μαμά σηκώνει σιγά-σιγά το τραπέζι. Περνούν περίπου είκοσι λεπτά. Ύστερα, πατώντας στις μύτες, δαίνει

προς το μέρος πουφυγε ο μπαμπάς και ξαναγυρίζει.

Συγχρόνως μπαίνουν αντιθέτως ή Ρένα και ή Πόπη, ντυμένες με μοντέρνα έφαρμοστά φουστάνκια, διαφανή και προκλητικώτατα, κρεμαστές τσάντες, φελλοπάπουτσο της ώρας και δάψιμο με την άκιά).

ΡΕΝΑ (ψιθυριστά): Κοιμήθηκε;

Η ΜΑΜΑ: Ναι! ... Σιγά!

ΡΕΝΑ (δγάζει μιά κομψή ταμπακιέρα και ανάβει τσιγάρο): Πώς διάολο του μύρισε ή μυρωδιά! (στην Πόπη) Κι' εσύ πάλι γιατί να πής στο Ζάππειο;

ΠΟΠΗ: Τί νάλεγα; Έπρεπε νάμ' έδω στις έφτάμιση κι' ήμουνα στις όχθες παρ'ά δέκα! ... (έξωφρα σκάει στα γέλια)

Χά! Χά! Χά! ...

ΡΕΝΑ: Τί έπαθες; ... Σιγά!

ΠΟΠΗ (ψιθυριστά): Θυμήθηκα τον Σταμίρη! ... Όταν μάς πρότεινε να πάμε με την κούρσα περίπατο, εγώ του είπα «μόνο βράδυ μπορούμε». «Σύμφωνοι, μου λέει. Άπόψε στις έννγη». «Έ, δύνατον, του λέω εγώ. Μόνο απ' τις έντεκα ως τις έξη το πρωί είμαστε ελεύθερες!» ... Κι' εκείνος έμεινε άναυδος!...

Είχε δίκιο ο Χριστιανός!

(Γελάνε κι' οι δύο).

ΡΕΝΑ: Λοιπόν, μαμά, καληνύχτα! ...

ΠΟΠΗ: Καληνύχτα μαμάκα!

Η ΜΑΜΑ: Στο καλό, παιδιά μου, στο καλό! Καλή διασκέδασι! ... Να προσέξετε να μην κρυώσετε ... Και ... φρόνιμα, έ;

ΡΕΝΑ (διαστικά): Ναι, μαμά, καλά.

ΠΟΠΗ: Έννοια σου! Η μιά προσέχει την άλλη! Καληνύχτα!

ΡΙΝΤΩ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

...Τά πλατάνια ζούν ως 4000 χρόνια, τά κυπαρίσσια 3000, οι καστανιές και οι κέδροι του Λιβάνου 2000 χρόνια και ο δράκος 6000 χρόνια;

...Ο εύκαλυπτος φθάνει σε ύψος 140 μέτρων και πάχος 12;

...Τό έλατο σε ύψος 75 μέτρων και διάμετρο κορμού 3;

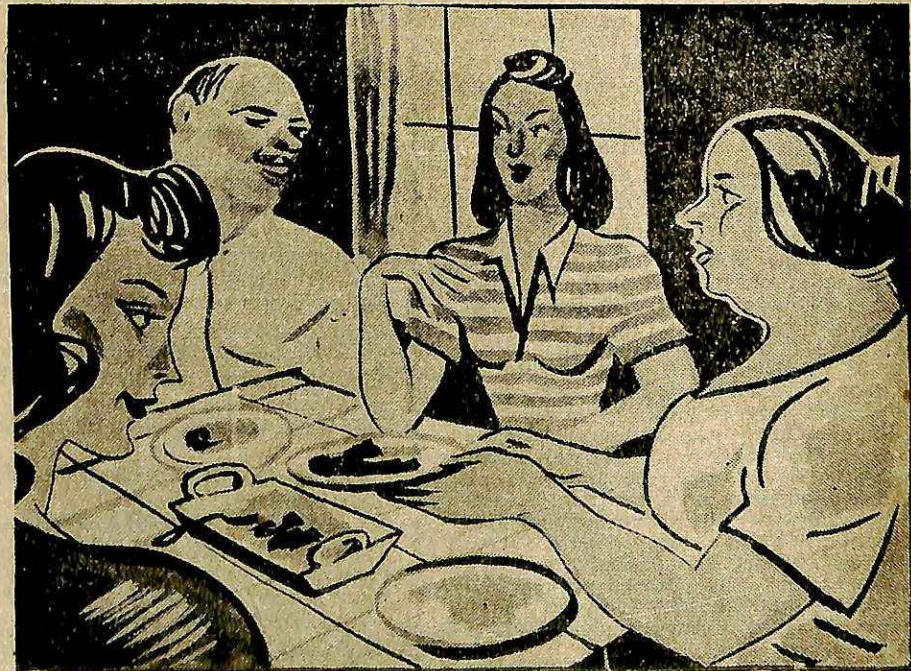
...Τό κυπαρίσσι σε ύψος 50 και διάμετρο 3;

...Ο όλος ο κόσμος μαντάμ.

...Ο κέδρος σε ύψος 40 και διάμετρο 1;

...Η λεύκα σε ύψος 40 και διάμετρο 2,50;

...Η δρύς σε ύψος 20 και διάμετρο 7;

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Έφεραν εις την αξιέσπαστη κυρία μιά δήλωση και της είπαν να τη συμπληρώσει και να την υπογράψει. Η αξιέσπαστη κυρία έφερε τά φασμαστά μάτια, έρωξε μιά διαστική ματιά στην δήλωση και ύστερα έσήκωσε με άριστοκρατική επιβλητικότητα τό κεφάλι και κύτταξε τόν άστυφύλακα:

—Τί είνε αυτό περικαλώ;

—Η δήλωση.

—Μπαρτόν;

—Η δήλωση, μαντάμ, για τό δελτίο των τροφίμων. Χωρίς τό δελτίον αυτό δεν θα μπορούτε πλέον να παίρνετε ψωμί. Ούτε άλλα τρόφιμα!

—Εγώ;

—Όλος ο κόσμος μαντάμ.

Η γοητευτική τώως πυργοδέσποινα του Μπύθουλα έσήκωσε ακόμη ψηλότερα την μύτην:

—Βλάς!

Ο άστυφύλας την έκύτταξε έμβρόντητος. Τά είχε χάσει.

—Πώς είπατε;

—Εγώ, άνόητε, είμαι όλος ο κόσμος; Μου λές ότι χρειάζομαι δελτίον για να παίρνω ψωμί; Εγώ, κύριε, έχω ειδικόν φούρναρη που μου κατασκευάζει ψωμί επί παραγγελία, ειδικώς για τό στομάχι μου. Καθ' όσον δεν μπορώ να τρώω τό ψωμί που τρώει ο πτωχός κόσμος! Μ' έννοιατε; Τό ψωμί μου τό φέρνει αυτοπροσώπως ο διευθυντής του φούρνου και ούτε επιτρέπω εις κατωτέρους υπαλλήλους να μου τό μεταφέρουν στο μέγαρόν μου! Πηγαίνετε κύριε.

—Κυρία μου!

—Πηγαίνετε κύριε!

—Νά σάς έξηγήσω!

—Λοιπόν! Οδήγησε τόν κύριο ως την έξωπορτα. Καί βάλε και αυτό τό δελτίον στην τσέπη του. Νά το πάη σε καμμία τσοκαρία και όχι να τό φέρη στο σπίτι μιάς έκατομυριούχου!

Η έκρηξις αυτή δεν ήταν έτοι έντελώς τυχαία. Είχε τά προηγούμενά της. Διότι πρό ήμερών εύρεθη σ' ένα κύκλον καθώς πρέπει κυριών και κυριών όπου διεξήχθη εύρυτάτη συζήτησις:

—Θέε μου!

—Τί θα γίνη τώρα;

—Αυτός ο πόλεμος!

—Δεν θα μπορή να κανένας έναν

άνθρωπο στο σπίτι του. Γιατί τά τρόφιμα θα μοιράζονται με δελτία και θα ύπάρχη τόσο φαγητό και ψωμί στο σπίτι όσο θα χρειάζεται για να τρώνε μόνο τά μέλη της οικογενείας.

—Μόν ντιέ!

—Σά σ' έ ντρόλ!

Η αξιέσπαστη τώως πυργοδέσποινα του Μπύθουλα και ήδη μεγαρούχος της όδου Πατριάρχου 'Ιωακείμ δεν μπόρεσε πλέον να κρατηθή και έδόθησε:

—Άστέιο πράμα!

—Δέν στενοχωρείσθε;

—Ποσώς!

—Μά πώς; Τό μέτρον θα ίσχύη για όλους. Η μήπως έχετε εξασφαλίσει έσεις τά τρόφιμά σας για όλη την περίοδο του πολέμου;

—Εγώ;

—Ναι.

—Θά μου τά στέλνουν από τό έξωτε- ρικό. Έχω, βλέπετε, όλες τις προεβείες. Άλλωστε, δεν φαντάζομαι να τολήσουν να άποστειλουν και σ' έμένα τό δελτίο. Θά ήταν αναίδιαία τους!

Η δήλωση αυτή έπροξενούσε δέβαια έντύπωση στο άκροατήριον. Άλλοι γέλασαν δυνατότερα, άλλοι διακριτικώτερα κι' άλλοι με άσην ευγένειαν επέβαλλε ή περίστας της άφηκον να καταλάβη ότι τό μέτρον ήταν γενικό.

—Βού πανσέ;

—Μαί βουί!

—Άλλορ νού-ζ-άλλδν βουάρ! Σαχλοί!

Αυτό θα τό ίδουμε.

Και λίαν φουρκισμένη ή μαντάμ έσηκώθηκε, διέκοψε την συνομιλία και υιέταξε τό αυτόκινήτό της να βάλη μπρός. Ίντιό! Σάλ τώπ! Ένομίσατε πως είμασσε τιπο- τις άντε—άντε! ... Όλόκληρη άριστοκρά- τις, με κούρσα, με λεπτά, με δυνα, με ύ- πόκληψι να της δώσουν δελτίο να τρώη ψωμί. Άηδιάζει κανέναν που τό σκέπτε- ται!...

Έτσι όταν σε λίγες μέρες εύρέθηκε αντιμέτωπη με την πραγματικότητα έλύσσαξε από τό κακό της. Παρά την διαταγήν όμως που έδωκε στην ύπηρεσία να οδηγη- σή τόν κύριο στην έξωπορτα, ο κύριος πή- ρε ύψος άστυρό και της είπε:

—Μου επιτρέπετε μαντάμ;

—Όχι!

—Τόσο τό χειρότερο. Λοιπόν έχω μονά- χα τούτο να σας πώ. Ότι άν δεν κανετε την δήλωσην δεν έχετε να πάρετε από που- θενά ψωμί. Μ' άκούτε; Θά πεινάσετε!

—Εγώ;

—Εσεις.

—Νά πεινάση μιά Σουσου,

—Σημειώστε το.

Η Σουσου έσήκωσε τούς ώμους με μιάν κίνησην έσχάτης περιφρονησής που συνα- δεύετο από ένα όλυμπιο χαμόγελο.

—Ε, είστε γελοίος μόν σέρ. Μιά Σου- σου δεν πεινάει ποτέ! Ούτε έπεινάσε, ούτε θα πεινάσει! Ημπορεί να πεινάσης έσύ, πτωχε άνθρωπε, και έλα τότε να χτυ- πήσης τό κουδούνι του μεγάρου μου να σου δώσω να φας! Και άν πεινάς και τώ- ρα πέρασε στην κουζίνα. Έχει φάει κό- σμος και ντυνιάς στο σπίτι μου. Λουλού στρώσε τού κυρίου στην κουζίνα!

—Ω! άνεκτίμητα μου άναγνώστα! Θά σκέπτεσας, τώρα, ότι ο διογράφος της αξιέσπαστου αυτής και άσυγκρίτου δεσποί- νης άδρησε τά πράγματα εις τό υπέρτατον σημείον της υπερβολής. Ότι είνε αδύνα- τον ή μαντάμ Σουσου να έχη φτάσει σ' αυτόν τόν βαθμόν του έξωφρενισμού. (Για σένα τρυφερά μου άναγνώστριά, δεν λέω τίποτε, διότι άσφαλώς έσύ θα αισθάνεσαι και θά καταλαβαίνης καλύτερα την Σου- σου).

Και όμως, φίλε μου, έκτελώ τό έργον μου με εύσυνειδησιαν και δεν άπομακρύνω- μαί ούτε κατά κεραίαν από τά γεγονότα. Γράφω την αλήθειαν, χωρίς φόβον και πά-θος... όπως σε βλέπω και με βλέπεις.

Έβθύμωσε ο άστυφύλας, έπέταξε την δήλωσιν στο πάτωμα και έφυγε. Έβθύμω- σε και ή Σουσου, έκανε επιδελτικήν μετα-βολήν και διευθύνθη στο δωμάτιό της ως μινιών Άχιλλεύς. Όταν τό βράδυ έγυρι-

σε ο Μηνάς από την κοπιώδη εργασία του — κουβέντα, ουζάκι και καθήσιν δ-λόκληρο τό απόγευμα — έλαβε νυνών των γεγονότων και άχρίασε:

—Σοβαρώς, Σούζη;

—Γιατί; Τί κιτρίνισες βλάς;

—Τί είνε αυτά που έκανες;

—Έτσι μου άρέσει.

—Καλά. Άλλά έδώ, Σούζη μου, δεν είνε τά πράγματα άστέια.

—Και μήπως σου έκανα εγώ άστέια. Αυτό μου έλειπε. Νά άστειεύωμαι μ' έναν κύριον καθώς πρέπει που τρέμει μήπως δεν βρή ψωμάκι!...

Και προτού ο Μηνάς προφθάση να δώ-ση έξηγήσεις έσυνέχισε:

—Πώς φαίνεται ο πτωχός!

—Ποιός δηλαδή;

—Βού μοσιέ!

—Μουά;

—Τουά σαχλέ! Νά σ' άκούση και κα- νένας απ' έμά να γελή! Άκούς εκεί! Κύ- ριος της άριστοκρατίας! Φορά και μονύ-ελον! Νά τόν δρσάω εγώ τόν μονύελον που φοράς και δέχεσαι να υπογράψης δη-λώσεις να εξασφαλίσης τό ψωμάκι σου. Στο κάτω—κάτω, έφ' όσον δεν θα βρί- σκαμε ψωμί θα τρώμε τσουρέκια. Έχομε λεπτά!

—Τσουρέκια;

—Μάλιστα.

—Άκουσε Σούζη μου...

Την έπηρε με τό καλό ο Μηνάς. Πα- λαιά και πανηρά άλώπηξ, άφου άπέτυχε σ' όλες τις προσπάθειες να φέρη σε λογαρί- ασμό την Σουσου τό έπηρε άπόφασιν, έ- δέχθη την κατάστασην ως είχε και έπαυε να τά παίρνη κατάκαρδα τά πράγματα.

Την έκαλόπιασε, λοιπόν, και πάλιν και κατάφερε να την γαληνέψη όλίγον

—Σούζη!

—Λέγε άνόητε.

—Πρόσεξε παιδί μου. Μην έκνευρίζεσαι τόσο εύκολα! Ούτε ή φίλη σου ή κυρία Κακουρη όταν γράφη κριτικήν δεν κανει έτσι. Αρτάζεσαι άμέσως και δεν κάθεσαι να συζητήσεις, να δής μερικά λογικά πράγ-ματα. Εγώ, Σούζη μου, σ' αγαπώ και δεν θέλω να στενοχωριέσαι. Είσαι μιά γυ- ναίκα μορφωμένη. Ξέρεις τόν κόσμο. Εί-σαι ευγενής. Είσαι ευάισθητη. Σε ζηλεύει όλος ο κόσμος. Λοιπόν μιά γυναίκα που έ- χει τέτοιαν εύρύτητα αντίληψων, τόσο θαθεία μόρφωσιν όπως έσύ, μόν άμυρόν, έ-πιτρέπεται να παραγνωρίζη μερικά τόσο σπουδαία γεγονότα; Τό δελτίον των τρο- φίμων έφηρμόσθη εις όλην την Εύρώπην. Είνε ανάγκη του πολέμου.

Αυτά της είπε ο Μηνάς. Και έσυνέχισε σταν ίδια τόνος με τόσην τέχνην που δια- πρώτην φοράν εύρήκε τό κομψή της Σου- σους. Σε μιάν στιγμήν καθώς μιλούσε μέ-σα από τό όλυμπιας συνωφρονομιον πρό-σωπο της τώως πυργοδέσποινας του Μπύθου-λα άνέτειλε γλυκύ μείδισμα.

—Μηνά!

—Λέγε αγάπη μου.

—Σου έκανα άστειότητες!

—Μά τό κατάλαβα εγώ, αγάπη μου. Άφρησε να συμπληρώσω εγώ την δήλωσιν, να την στείλουμε στην άστυνομία.

—Νό!

—Πουρκουά;

—Ο' αναλάβω εγώ.

—Μπράδο! Έλα να σε φιλήσω, Σου-ζή μου.

—Έλα βλάς!

Θερμόν φίλημα άντήλλαξε τό ζεύγος. Μηνές είχε να συμβή μεταξύ τους ειδικία-κή σκηνή τέτοιας συγκλονιστικής τρυφε-ρότητας. Η Σουσου μετά τόν έναγκαλι-σμόν άπεσούρη άσιωπρητής στα διαμερί-σματά της και έγραψε την δήλωσιν των τροφίμων που χρειάζοταν για τό μέγαρόν της.

«Εν Άθήναις τη 28 Ίουνίου. ένταύθα και επί της όδου Πατριάρχου 'Ιωακείμ, πρσσωπα δυο, εγώ και ο σύζυγός μου Μή- νας. Μιά υπηρέτρια, μιά καμαριέρα και ο σωφέρ μου, λαϊκοί άνθρωποι, ένεκα πτω- χείας τρώμε πολύ. Όσον περί ήμιάς τά αναγκαίουμένα τρόφιμα ήμερησίως είνε τά

έξης και παρακαλώ τὸ κράτος νὰ τὰ ἐξασφαλίῃ ὅπωςδήποτε, καθ' ὅσον ἀπὸ λεπτὰ, ἄλλο τίποτε!

Λοιπόν:
Ἡμερησίως δύο ἀστακοί, τὸν ἓνα τὸν τρώμε, τὸν ἄλλο τὸν πετάμε. Πρωῖν, τέον κομπλέ, ἦγουν ζαμπόνι (εὐρωπαϊκὸ), μαρμελάς, δούτυρο «Ὀλλανδίας. λίγο γαλατάκι, πολλὰ γλυκά, χαδιαράκι Ρωσικό, τρώμε τὰ μισὰ καὶ τὰ ἄλλα στὴν ὑπηρεσία. Τὸ μεσημέρι πολυποικίλα φαγητὰ παντὸς εἴδους ἀπὸ φασιανὸ μέχρι κοτοπουλάκι καὶ μπόλικα καθ' ὅσον ἔχομε καὶ πειναλέους στὸ τραπέζι κάθε μεσημέρι, τρεῖς-τέσσαρες (ἐάν εὐαρεστήσῃ κύριε ἀστυνόμε, ὁρίστε παρακαλῶ). Ἀπὸ σαμπάνια προτιμῶ τὸ κοκταίηλς καθ' ὅσον ἡ σαμπάνια ἔχει ἐξευτελισθῇ, πένητα δραχμὲς τὸ μπουκάλι ἡ ντόπια. Καὶ σοὺ λένε εὐρωπαϊκὴ καὶ ἄντε νὰ τὸ καταλήξῃς—τοὺς κρύους! Περί τὸ ἀπόγευμα, φάει—ὁκλόκ κατὰ τὴς ἐπτὰ, λεπτοῦτοικα πράματα καθ' ὅσον στομαχικὰ ἀριστοκρατικὰ καὶ ὅταν ἔχομε κόσμον, ἀπ—τοῦ—νταίη—βάλτε περισσότερα. Σύμφωνοι!

Ὅσο γιὰ τὸ ἐσπέρας λιχουδιές. Ἐπειδὴς καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ σὰς τὰ περιγρῶ ψω ὅλα σὰς ἐπισυνάπτω καὶ τὸν μάγερα τοῦ μεγάρου νὰ σὰς τὰ πῇ λεπτομερῶς. Κρατήστε, περικαλῶ, σημειώσεις, μὴ λείψῃ τίποτις καθ' ὅσον σὰς καθιστῶ προσωπικῶς ὑπεύθυνον.

Κολωνάκι τῇ 28 Ἰουνίου 1940.

Υπόχρεος (ἐσείς)
Μαντάμ ΣΟΥΣΟΥ»

Καθυστερόγραφον. Ὅσον περὶ τὸ ψωμὶ ἀστειεύομαι. Ἐννοεῖτε, φυσικῶς, ὅτι ἐγὼ μὲν ὁλίσκα καταδέχομαι νὰ τιμηθῶ. Καὶ ὁ ἄντρας μου παρομοίως. Λόγω τοῦ ὅτι ἔχω ὅμως λαϊκοὺς ἀνθρώπους στὸ μέγαρόν μου (ὕπηρετας καὶ ὑπηρετρίτσες) σὰς ἐπισυνάπτω εἰς τὴν παρούσαν δὴλωσιν καὶ τὸν σωφῆρόν μου νὰ σὰς πῇ πόσο ψωμὶ χρειάζονται ἡμερησίως οἱ πτωχοί.

Μετὰ τιμῆς (ἰδικῆς σας)
Μαντάμ ΣΟΥΣΟΥ»

Ἐγραψε τὴν ὥραιαν αὐτὴν δὴλωσιν σ' ἓνα μπλέ, ἀρωματισμένο χαρτί καὶ ἐφώναξε τὸν σύζυγον:

—Μηνά!
—Σερί!
—Ἐτοιμη.
—Ποιά;

—Ἡ δὴλωσις περὶ τὰ τρόφιμα. Πάρε τὴν, πάρε καὶ τοὺς ἐπισυναπτομένους μάγεραν καὶ νὰ τὴν παραδώσῃς στὴν ἀστυνομίαν!

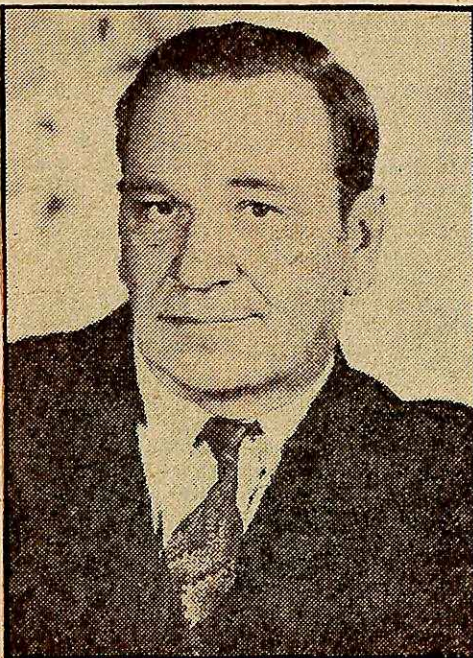
Ἐρριξε μιά γρήγορη ματιὰ στὴν δὴλωσιν ὁ Μηνάς. Καὶ ἐλιποθύμησε. Τέτοιο πράμα δὲν εἶχε διαβάσει στὴν ζωὴ του. Οὔτε ἀκόμη καὶ στὴν στήλη τῆς κριτικῆς τῆς κυρίας Κακούρη! ..

Δ. ΨΑΘΑΣ

★

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ... ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Ἐνας Γάλλος μελισσοκόμος γράφει σὲ ἄρθρον του, δημοσιευθὲν πρό τινος σὲ παρισινὸ περιοδικό, περὶ τῆς δράσεως τῶν... μελισσῶν στοὺς διαφόρους πολέμους: Τὸ 1812, κατὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος κατὰ τῆς Ρωσίας, καὶ ὅταν τὸ ὑπὸ τὸν Εὐγένιον Ντὲ Μπωαρναί σώμα ἦταν στρατοπεδευμένο παρὰ τὸ Πόλγκι, οἱ ἀξιοματικοὶ θέλησαν νὰ προσφέρουν στὸν πρίγκιπα μέλι ἀπὸ τὴς γύρας κυμέλες. Σμῆνη μελισσῶν, ποὺ βγήκαν τότε ἀπὸ τὴς κυμέλες ὥρμησαν κατὰ τὸν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἵππων καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τὰ ἄλλα τῆς Μεγάλῃς Στρατιάς εἶχαν ἐξαφανισθῇ. Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1914, ὅταν οἱ Ἀγγλοὶ ἐπετέθησαν μετ' Ἰνδικὰ στρατεύματα κατὰ τῆς ἀποικίας τῆς Ταγκανίκας, οἱ Γερμανοὶ συνέδεσαν τὴς ἀναριθμητὰς κυμέλες μετ' σχοινιά. Ὅταν οἱ 6000 Ἰνδοὶ ἐπετέθησαν, προσέκρουσαν στὸ σχοινὶ ποὺ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κρύψει μέσα στὰ χόρτα. Μυριάδες μελισσῶν ἀνυψώθησαν τότε καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔφυγαν ἐν ἀταξία πρὸς τὴν θάλασσα.

ΟΥΑΛΛΑΣ ΜΗΤΗΡΥ

Ἀνάμεσα στοὺς ἀπείρους ἡθοποιούς ποὺ παίζουν στὸν κινηματογράφον, ὑπάρχουν βέβαια ἄνδρες ὁμορφῶν ὡς Ἀδωνίδες, ἄνδρες κομψοὶ ὡς τὸν Μπρούμελ καὶ ἄνδρες σαγηνευτικοὶ ὡς τὸν Δὸν Ζουάν. Τὸν τίτλον ὅμως τοῦ «συμπαθεστέρου ἀνδρὸς τοῦ κινηματογράφου» τὸν φέρει ἀναμφισβήτητως ὁ Οὐάλλας Μήτηρυ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνήσῃ τὴν γοητεία ποὺ ἐξασκεῖ γύρω του τὸ χονδροειδὲς καὶ καλοκάγαθο πρόσωπον τοῦ Οὐάλλας ... Καὶ ὅμως, ὑπῆρξε ἕνας καιρὸς ποὺ ὁ Μήτηρυ ἐπιθυμοῦσε ν' ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπό του αὐτό.

Ὁ Οὐάλλας Μήτηρυ γεννήθηκε στὸ Κάνσας — Σίτυ τῆς Ἀμερικῆς μιά 1η Ἀπριλίου. Ἀπὸ μικρὸς ὑπῆρξε φιλάθλος, ἀγαποῦσε τὸ κυνῆγι καὶ τέλος ὅταν ἐμεγάλωσε ἐγίνε φανατικὸς ὅπαδὸς τῆς ἀεροπορίας. Ἀλλὰ γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἀγαπημένο του σπορ θὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ μιλήσῃ ὁ ἴδιος κατωτέρω.

Ἀς ἐπανέλθωμε τώρα στὸ ἐπείσοδι ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ ν' ἀλλάξῃ πρόσωπον. Πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, προτοῦ ὁ Μήτηρυ γίνῃ διάσημος ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, ἐγνώρισε κάποιο κορίτσι. Ἦταν μιά χαριτωμένη νέα καὶ ὁ Μήτηρυ τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Ἡ νέα τὸν συμπαθοῦσε πράγματι, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἦταν ἐνθουσιασμένη μετ' ἐμορφία τοῦ προσώπου του.

Συνήθιζε νὰ παίρῃ τὸν Οὐάλλας στὸν κινηματογράφον καὶ νὰ κυττάξῃ στενάχοντας τὸ θαυμάσιο προφίλ τοῦ πρωταγωνιστοῦ Φρενσις Μπούσμαν, ποὺ ἔμοιαζε μετ' ἀρχαίου θεοῦ.

—Ἐνὰ τέτοιο πρόσωπον τὸ ἐρωτεύονται ὅλες οἱ γυναῖκες!, ἔλεγε μετ' ἐκστασι. Δὲν μπορούμε δυστυχῶς νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ δικό σου, προσέθετε μετ' εὐχολογίας.

Αὐτὸ φυσικὰ ἐπλήγωνε τὸν Οὐάλλας, ὅχι γιὰτὶ ἐνόμιζε ὅτι ἦταν ὡραῖος, ἀλλὰ γιὰτὶ ἠθελε νὰ ἀρέσῃ στὴν νέα αὐτῇ.

Ἐφρόντιζε λοιπὸν νὰ μάθῃ τὴνμποροῦσε νὰ γίνῃ γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ κακό. Ἐτοίμη ἐπιπροσάρτησε ἀπὸ ἕναν φίλο του ὅτι στὸ Σικάγο ὑπῆρχε κάποιος χειρουργὸς ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ἀναπλαστικὴν προσώπων ποὺ εἶχε ἐπιτυχίᾳ ἕως τότε.

—Μετ' 100 δολλάρια θὰ σοὺ κάνῃ ἕνα πρόσωπον ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἐπιθυμῆς, τοῦ ἔλεγε ὁ φίλος του.

Καὶ ὁ Μήτηρυ κατάλαβε ὅτι αὐτῇ ἦταν ἡ μόνη λύσις. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ

κάνῃ οἰκονομίες. Ἰὸν καιρὸ ὅμως ἐκείνον ποὺ ἦταν ἀκόμη ἕνας ἀσήμαντος κομπάρσος τοῦ κινηματογράφου μετ' ἀσήμαντο μισθό, τὰ ἑκατὸ δολλάρια δὲν ἐκερδίζονταν εὐκόλα. Τέλος κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ποσὸν αὐτό, καθὼς καὶ τὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδιοῦ του ὡς τὸ Σικάγο, καὶ μιά μέρα, προεξοφλῶντας τὴν εὐχάριστη ἐκπληξὴ ποὺ θὰ ἔκανε στὴν ἀγαπημένην του, παρουσιάσθηκε στὸ ἱατρεῖον τοῦ διασημοῦ χειρουργοῦ.

—Ἐδῶ δοκιμάσατε!, ἐφώνασε ἐγκάρδια στὸν γιαντὸ, τοποθετώντας ἐπάνω στὸ γραφεῖο του τὰ ἑκατὸ δολλάρια.

Ὁ γιαντὸς ἐκύτταξε τὸ ἑκατοστάρικο, ἐκύτταξε ὕστερα καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Μήτηρυ. Ἐσπρωξέ τονε τότε τὰ χρήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Οὐάλλας, λέγοντας:

—Φίλε μου, ἀνέπλασα πράγματι πολλὰ πρόσωπα μετ' ἑκατὸ δολλάρια. Γιὰ τὸ δικό σου ὅμως, ἡ ἀνάπλασις θὰ στοιχίσῃ τοὐλάχιστον πεντακόσια δολλάρια!

Ἐτσι, ὁ Οὐάλλας ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Ὁ Οὐάλλας Μήτηρυ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φωτογράφους τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐχει ἕνα πληρέστατο φωτογραφικὸ ἐργαστήριον καὶ τραβᾷ περίπου δύο χιλιάδες φωτογραφίες τὸ μῆνα τὴς ὁποῖες ἐμφανίζει καὶ ἐκτυπώνει ὁ ἴδιος. Φυσικὰ, οἱ περισσότερες εἶναι τῆς θετικῆς κοροῦλας τοῦ Καρόλ - Ἀνν, τὴν ὁποία λατρεύει κυριολεκτικὰ.

Ἀντιπαθεῖ τὸν σνομπισμό, τὴς ἐπιδείξεις, τὴς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ἡ μεγαλύτερη ἀγαπαιὰ γι' αὐτὸν εἶναι νὰ βάλῃ τὸ φράκο του. Δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίνει στὴς πρεμιέρες, ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ δικό του φιλμ. Παντρεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ μετ' ἡ Γκλόρια Σβάνσον, μετ' ἡν ὁποῖαν ἀπέκτησε ἕνα παιδί. Τώρα εἶναι σύζυγος τῆς Εὐας Γιάλμαν. Υἱοθέτησε δὲ ἕνα κοριτσάκι τὴν Καρόλ - Ἀνν, ἡ ὁποία καθὼς ἀναφέραμε, ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς του.

Τὸ πρῶτον φιλμ τοῦ Μήτηρυ ἦταν τὸ «Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα», συνέπραξε δὲ καὶ σὲ ἄλλες μεγάλες ἐπιτυχίες τοῦ δωδὸυ κινηματογράφου: «Τρεῖς σωματοφύλακες», «Ρομπέν τῶν Δασῶν», «Πυροσβέστη, σώσε τὸ παιδί μου» κ.λ.π. Στὸν ὁμιλοῦντα, τὰ μεγαλύτερα του φιλμ ἦσαν τὰ ἑξῆς: «Ὁ πρωταθλητής», «Γίγαντες τοῦ ἀέρος», «Κράντ Ὀτέλ», «Βίβα Βίλλα», «Ἡ νῆσος τῶν θησαυρῶν», «Θάλασσες τῆς Κίνας» «Τὸ στοιχειωμένο καράβι», «Σκαπανεὶς τῆς Δύσεως» καὶ «Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος». Θὰ τὸν ἐξανιδύμε προσεχῶς σὲ μιά μεγάλη του ἐπιτυχία: «Δύο ὑπέρκοι ἀλήτες», μετ' ἀντιπαθῶνιστὴν τὸν Μίκυ Ρούνεϋ, καὶ σὲ ἄλλο ἕνα περιπετειώδες φιλμ, τοῦ ὁποῖου ὁ τίτλος δὲν ὠρίσθη ἀκόμη.

Ο ΜΗΤΗΡΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Ὁ Μήτηρυ εἶναι ἱκανὸς ἀεροπόρος.

Ἰδοὺ τώρα τί λέει ὁ ἴδιος:

«Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ διαθέτω σήμερον ἰδιόκτητον ἀεροπλάνον, μετ' ὁποῖο πετᾶν πρὸς τοὺς τόπους τῆς προτιμίας μου, κατὰ τὴς διακοπῆς μου. Χαίρομαι ὅτι χάρης σ' ἐμένα καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους ἀστέρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Τζῶαν Μπλόντ, ἡ Μαντελὲν Καρρόλ, καὶ ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους πιλότους, γυριστὴκαν φιλμ μετ' ὑποθέσεις παρμένες ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἀεροπόρων. Καὶ θὰ θυμάσθε βέβαια τὸ «Γίγαντες τοῦ ἀέρος», τὸ «Γίγαντες τῶν οὐρανῶν», τὸ «Φλεγόμενοι οὐρανοί», τὸ «Πληρώματα» καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα ἔργα ποὺ ἀναπαριστοῦν θαυμάσια τὴν ζωὴ τῶν ἀσάνων τοῦ ἀέρος καὶ τὴς δραματικῆς περιπέτειάς τους. Τὸ ἀεροπλάνον εἶναι ἄλλωστε τὸ μόνον μέσον μετ' ὁποῖο μπορεῖ νὰ πετάξῃ κανεὶς πρὸς τοὺς κόσμους τῶν ὁνείων του.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΑΖΕΛΙΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Πόσο ἐδυσκολεύθηκε ἡ ὁλόξανθη Ἀζέλια, ὅταν τῆς παρουσιάσαν τοὺς δύο νέους, πρὶν ἐξητοῦσαν τὴν χεῖρα τῆς!

Ὁ ἕνας, ὁ Πῶλ, ἦταν ὡραῖος, ψηλὸς πολὺ ἐξυπνος καὶ ἐφανίζονταν ὡς νὰ ἐκλείνε τὴν ἀνοιξὴ μέσα στὰ καταγάλανα μάτια του.

Ὁ ἄλλος, ὁ Ζάκ, δὲν ἦταν οὔτε ὡραῖος, οὔτε ψηλός, οὔτε ἐξυπνος καὶ ἂν τὸ ἔνα του μάτι ἐκλείνε τὴν ἀνοιξὴ τὸ ἄλλο ἐδῆλεπε πρὸς τὸ φθινόπωρο, γιὰτὶ τὰ δύο αὐτὰ μάτια δὲν ἐταίριαζαν καθόλου τὸ ἕνα μετ' ὁ ἄλλο.

Ναί, ἀλλ' ἂν ὁ Ζάκ δὲν εἶχε κανένα ἀπὸ τὰ προτερήματα τοῦ Πῶλ, εἶχε ὅμως ἕνα ἄλλο πλεονέκτημα, ποὺ ὁ ἀντίπαλός του μόνον ὡς ὄνειρο τὸ εἶχε φαντασθῇ ὡς σήμερα: ἦταν πολὺ πλούσιος.

Ἡ ὁλόξανθη Ἀζέλια ἐδυσκολεύθηκε πρὶν πολλὴν ὅταν εἶδε γιὰ δευτέρη φορὰ τοὺς δύο ὑποψηφίους, φυσικὰ χωριστὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὁ Πῶλ ὑπῆρξε ἀθῶατος μαζί τῆς. Ποτὲ ἀνδρὰς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀσκήσῃ τὴν γοητεία στὰ μάτια μίας γυναίκας. Τῆς ἐσιγοψιθύρισε μιά μυρομένη ἐξομολόγησι, ποὺ ἐμέθυσε τὴν Ἀζέλια, ὅπως τὸ ἄρωμα ἑνὸς Ἀουλουιδίου.

Ἐβαλε τὴν καρδιά του στὰ πόδια τῆς, προσφέροντας λόγια ποὺ μόνον ἕνας θεὸς θὰ μπορούσε νὰ πῇ καὶ ἐσυνόδευσε αὐτὴ τὴ χειρονομία του μ' ἕνα βλέμμα, ποὺ ἡ Ἀζέλια δὲν θὰ τὸ ἐξεχνόυσε ποτὲ κι' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο, ποὺ ἔκανε νὰ λάμπῃ ὅλο τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Ζάκ ἐξωμολογήθηκε τὴν ἀγάπην του μετ' ὅν ἴδιον ἀκαίρως τρόπο ποὺ ἕνας ἀμαρῆς μιλάει γιὰ τὸν πονόδοντό του. Ἀλλ' ὁ Ζάκ εἶχε ἕνα σοβαρότατον πλεονέκτημα, ποὺ ἂν ἔπλωνε ἕνα χρυσοκίτρινον πέπλο ἐπάνω σ' ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὴς ἐλλείψεις του.

«Θεέ μου! Πόσο θὰ δυσκολευθῶ ν' ἀποφασίσω!», ἀνέστανε ἡ ὁλόξανθη Ἀζέλια, ὅταν συναντήθηκε γιὰ τρίτη φορὰ μετ' τοὺς δύο ὑποψηφίους.

Ὁ Πῶλ ἐχόρευε ἀναλαφρὸς ὡς μιά νεαρή ἑλαφός. Εἶχε μιά χάρι, ἕναν ρυθμό, μιά γοητεία, ποὺ ποτὲ ἡ Ἀζέλια δὲν εἶχε προσέξει σὲ κανέναν ἄλλον ἄνδρα... Μέσα στὰ χεῖρα του, ἡ νέα ἐνόμιζε ὅτι εἶχε φτερά. Τῆς ἐφανίζονταν πῶς ἀνέβαινε στὸν οὐρανόν, πῶς ἐγίνονταν κάτι τὸ ἀνάερον, ποὺ ἀγγίζει τὰ ἀστέρια.

Ὁ Ζάκ δὲν ἐχόρευε. Ἀντιθέτως, ἐπαίξε μπιλλιάρδον, ὡς γυμνασιόπαις. Μιά νέα, κανὴν του, θὰ ἐκινδύνευε νὰ ξεχάσῃ ὅτι εἶχε πόδια.

Ἡ γοητευτικὴ Ἀζέλια δὲν ἐξεχνόυσε ὅμως ὅτι ὁ Ζάκ εἶχε τόσα χρήματα, ποὺ, ἂν τῷ

ἐρχόταν τὸ καρτίσιο, θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ ὅλο τὸν κόσμον νὰ χορεύῃ γύρω του.

Ἡ Ἀζέλια ἔκαμε μιά νέα ἀποκαλύψι. Ὁ Πῶλ ἦταν ποιητής. Καὶ τί ποιητὴς μάλιστα! Ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν ἐβγαίναν στίχοι, ἀλλὰ πέταλα ῥόδων, ποὺ εὐωδίαζαν ὅλο τὸν ἀέρα ὁλόγυρα.

Πῶς ἤξερε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ φεγγάρι!

Καὶ γιὰ τὴν σκιά τῶν μεγάλων δασῶν!

Ἡ Ἀζέλια ἀγαποῦσε τόσο τὴς ρωμαντικὲς ἐκφράσεις, ποὺ τῆς ἐδίδαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ἐπατοῦσε πιά ἐπάνω στὴ γῆ.

Ὅταν ὁ Πῶλ ἐπετραποῦσε πάλι σ' ἕνα ρυάκι, ὅταν διέσχιζε ἕνα λιβάδι, ἕνα ἄλσος ἢ καὶ ἕνα ἀπλὸ περιδῶλι μετ' ἀνέμους, ἡ πνοὴ τοῦ μεγάλου Πανὸς ἀνέμιζε τὰ μαλλιά του. Καὶ τὸ χέρι του ὑψωνόταν μετ' ἕνα μαγικὴ δύναμι, ὡς νὰ ἠθελε νὰ προστάξῃ τὴς ἐννεὰ Μούσες.

Ὁ Ζάκ ἀντιθέτως ἦταν πολὺ πεζός.

Ὅταν ἐπῆγγαιναν νὰ κάμουν ἕναν περίπατον στὸ δάσος, ἀνεσῆκωνε τὸ πέτο τοῦ σακκακιού του, λέγοντας:

«Μπορεῖ νὰ πάρῃ κανεὶς σὺνάκι κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα!»

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μπορούσε νὰ τὸ συγχωρήσῃ κανεὶς σ' ἕνα ἄνθρωπον τόσο πλούσιον ποὺ, βέβαια, τὰ χρήματά του τὸν ἔκαναν νὰ ζῇ μιά τρελλὴ ζωὴ.

Ἡ Ἀζέλια ἔμαθε ἀργότερα κας. Τῆς ἐσιγοψιθύρισε μιά δυνατὴ ἐντύπωσι.

Ὁ Πῶλ ἦταν φτωχός, ἀλλὰ φιλόανθρωπος. Ἐστερούσε τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ πορῶσῃ νὰ προσφέρῃ κάτι σὲ μιά χεῖρα ἢ ἕνα ὄρφανόν. Ἀρκοῦσε τὴν δυστυχία νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα

τοῦ, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ διάπλατα ὅχι μόνον τὴν πόρτα του, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά του ἀκόμη.

Τὸ ὄφρος του ἔμοιαζε σὰν νὰ λέη:

«Περάστε λοιπόν, κυρία Ἀτυχία!»

Καὶ ἡ Ἀτυχία ἔφευγε κατὸ πιν κάπως ῥαλαφρώμενη.

Ὁ Ζάκ, ἀντιθέτως, εἶχε περάσει ἕναν σὺρτη ἀσφαλείας στὴν καρδιά του. Δὲν ἀνοίγε ποτὲ καὶ σὲ κανέναν.

Ὅταν ἡ κυρία Ἀτυχία ἐμφανιζόταν στὴν πόρτα του, ἐτραβοῦσε καὶ ὅλους τοὺς σὺρτες καὶ ἐφώνασε ἀπὸ μέσα:

—Νὰ κυττάξῃς νὰ κάμῃς κι' ἐσύ λεπτά, ὅπως ἔκαμα κι' ἐγώ!

Μ' αὐτὴ τὴ συμβουλή ἐξώφλουσε τὸ χρέος του καὶ εἶχε τὴ συνειδήσιν του ἡρεμῇ.

Ἐκεῖνον ποὺ ἐκλόνησε περισσότερο τὴν Ἀζέλια, ἦταν ὅτι ὁ Ζάκ ἐφανίζονταν χορτασμένος ἀπὸ τὴς γυναῖκες. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη τους, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τὴς ἐπεριφρονοῦσε μετ' ὅλην τὴν καρδιά.

Ἐνῶ ὁ Πῶλ! Δὲν ἐζοῦσε παρὰ μόνον γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε. Ἦταν πρόθυμος νὰ γίνῃ σκλάβος γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς. Τὸ αἶσθημα ἐπλημμύριζε τὴν καρδιά του καὶ ἐξεχειλίζε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἀπὸ τὰ χεῖλιά του, ἀπὸ τὸν μελωδικὸ ἦχόν τῆς φωνῆς του, ἀπὸ ὅλη τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου του.

Καὶ ὅμως ὁ Ζάκ εἶχε ἕναν τρόπο δικό του γιὰ νὰ ἐκφράζῃ τὴν προτίμησιν του πρὸς μιά γυναῖκα. Ἀπέφευγε τὰ αἰσθηματικά. Ἀλλ' ὑπέγραφε τὰς ἐκφράσεις.

Ἐὰς συνοψίσωμε τὰ πράγματα! εἶπε ἡ ξανθὴ Ἀζέλια, εἰπετα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἀμφιταλαντεύσεων καὶ δισταγμῶν. Ἐὰς συνοψίσωμε τὰ πράγματα καὶ ἂς βγάλωμε τὸ συμπέρασμα:

»Ὁ Πῶλ εἶναι ὡραῖος, ψη-

λός, ἐξυπνος. Ὁ Ζάκ εἶναι ἄσχημος, κακοφτιαγμένος καὶ ἡλίθιος.

»Ὁ Πῶλ ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα καὶ ὁ Ζάκ ὅλα τὰ ἐλαττώματα.

»Νομίζω, συνεπῶς, ὅτι ὁ Πῶλ εἶναι προτιμότερος ὡς σύζυγος.

»Ἀλλ' ὁ Ζάκ εἶναι πολὺ πλούσιος. Τὸ ὡραιότερον θὰ ἦταν νὰ εἶχε ὁ Πῶλ τὰ χρήματα τοῦ Ζάκ, ἢ ὁ Ζάκ τὴν καρδιά τοῦ Πῶλ.

»Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι τὰ δύο αὐτὰ πράγματα βρίσκονται σὲ δύο διαφορετικοὺς ἀνθρώπους.

»Θὰ ἦταν ἕνας ἀξιόλογος συνδυασμός...

Ἡ Ἀζέλια ἐσταμάτησε ἐπὶ μερικῆς στιγμῆς.

Στὸ τέλος εἶπε:

«Αὐτὸ εἶναι! Δὲν πρέπει νὰ διστάσω καθόλου».

Καὶ ἡ ὁλόξανθη Ἀζέλια ἐπῆρε τὸν Πῶλ ὡς σύζυγον.

Ἀλλὰ διέτηρε τὸν Ζάκ ὡς ἐραστή.

ZAN PAMΩ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΙ

★ Εἶνε τὸ τελευταῖον σκαλὶ τῆς ἀβιότητος τὸ νὰ φοβάται κανεὶς τὴ στιγμὴ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐλπίξῃ.

Σενέκας
★ Ζῆν, δὲν εἶνε τὸ ν' ἀναπνέῃ κανεὶς. Ἀλλὰ τὸ νὰ κἀν ἡ χρῆσιν ὅλων τῶν ὁργανικῶν, τῶν αἰσθητικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν μέσων, μετ' ὅποια τὸν ἐπαινεῖ ἡ φύσις.

Ροῦσσώ
★ Ἡ φιλία, ὅταν εἶνε ἀληθινή, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴς ἐναντιότητες τῆς τύχης.

Λακέρνιερ
★ Ἡ ὑποκρισία εἶνε μιά τιμὴ τὴν ὁποία προσφέρει στὴν ἀρετὴ τὸ ἐλάττωμα.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ
ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

11ον

Η μαρκησία ντέ Καταβά έχωθηκε γρήγορα μέσα και ή καγκελόπορτα έκλεισε πίσω της τρίζοντας. Ανάσανε ή 'Ισαβέλλα κάμποση ώρα θαθεία, έκύτταζε γύρω της και μετά άρχισε με φωνή βραχνή σά να είχε λαχανιάσει:

— Έτρεχα... γιατί δεν πρέπει ποτέ να νεις να μάθω πώς ήρθα απόψε εδώ...

—Τό μαθαίνει ποτέ κανένας, όταν έρχεσαι, καλή μου άρχόντισσα; Έκαμε ή μά γίσισα ταπεινά.

— Ναί, ναί, την έκοψε άνυπόμονα ή άριστοκράτισσα ξέρω πώς έσύ βαστάς τά μυστικά... Άλλά σήμερα δεν εινε σαν τις άλλες φορές... Άκουσε, Μάρβα, σήμερα δεν ήρθα για να σου ζητήσω βοτάνια της αγάπης και της υγείας. Όλα όσα μου δώσες ως τώρα δεν έκαναν τίποτα... Κι όμως τ' άκριβοπλήρωσα...

Η Μάρβα έχλώμισε και τό σκελετωμέ νο της πρόσωπο άρχισε να τρέμει.

— Άρχόντισσα μου... ψιθύρισε ταπεινά.

Μά ή 'Ισαβέλλα την έκοψε πάλι:

—Μη φοβάσαι, της έπτε άπότομα. Δεν ήρθα για να σε κατηγορήσω...Ξέρεις όμως ότι σ' έμένα χρωστάς πολλά... Γιατί έκτός πού σε άκριβοπληρώνω κάθε φορά που ζητώ τη βοήθειά σου, σ' έμένα οφείλεις πού ζής εδώ... Θα σέ είχαν διώξει χίλιες φορές, και ίσως να σε είχαν κάψει για μάγισσα αν δεν σ' έπροστάτευα εγώ. Ένώ, χάρις στη δική μου προστασία έχεις τό σπίτι σου, τό καλά σου και ζής...

Ήταν κομικό να μιλά για σπίτι και για καλά στην άθλια αυτή σπηλιά. Κι όμως ή έκφρασις της Μάρβας έδειχνε εύγνω μούνη.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ή 'Ισαβέλλα ντέ Καταβά... Τά γιατρικά που μούδωσες για τους ρευματισμούς του γιου μου δεν τόν ώφέλησαν. Τά βότανα της αγάπης που μούδωσες για τη νύφη μου δεν έκαναν τίποτα... Είπε πάντα ξετρελλαμένη με τόν άλλον... Τη δυστυχία του σπιτιού μου δεν στάθηκες άξια να την γιατρέψεις...

— Τί φταίω ή άμοιρη; μουρμούρισε ή μάγισσα.

— Σάπα! έπρόσταξε ή 'Ισαβέλλα. Τώρα αυτό που θα σου ζητήσω εινε φάρμακο άποτελεσματικό. Μά δεν πρέπει ν' άρνηθής να μου τό δώσεις.

— Έγώ να σου άρνηθώ; έκαμε ή μάγισσα. Όποιο γιατρικό και να μου ζητήσεις, θα στο δώσω με χαρά, κι' άς εινε να πιάω και στην κόλασι για να στο δρώ.

Έγελωσε ή 'Ισαβέλλα πικρά.

— Στην κόλασι! έφώναξε. Άκριδώς αύ τό εινε που λές. Τό πέτυχες. Στην κόλασι

πρωκειται να πäs... Άκουσε, Μάρβα. Θέλω ένα δηλητήριο... μαλακό, αλλά σίγουρο.

Δεν άποκρίθηκε άμέσως ή γεροντίσσα. Τό πρόσωπό της μοναχή έγινε πιο χλωμό, όσο μπορούσε να φανή χλωμάδα στο χιλιόζαρωμένο δέρμα, και τά χείλη της από την τρεμούλα έπήγαιναν πότε προς τό ένα αὐτί, πότε προς τό άλλο. Έπί τέλους, ρώτησε άχνά:

— Και για ποιόν τό έτοιμάζεις;

— Έξύλωσε ή 'Ισαβέλλα ντέ Καταβά, σά να φοβόταν μη την άκούσουν τά στοιχειά της νύχτας και άποκρίθηκε σιγά:

— Θα μπορούσα να μη σου έξηγήσω, και μοναχή να σε προστάξω να μου τό δώσης, αλλά αφού τά ξέρεις όλα, έπρεπε να καταλάβεις για ποιόν τό έτοιμάζω. Για ποιόν άλλον παρά για την άπιστη νύφη μου;

Την έκύτταζε με τρόπο ή μάγισσα. Μά ή μαρκησία "τε Καταβά εξακολούθησε, κι' ή φωνή της ήταν βασανισμένη, σά να προσπαθούσε να πείση τόν εαυτό της, πείθοντας τη Μάρβα:

— Εινε ή μόνη λύσις... Ό Τζάν την αγαπάει, δέ θέλει να πιστέψη πώς τόν άπατά... Μά αυτή ή άμφιβολία τόν τρώει. Άπό τόν καιρό που παντρεύθηκε, δεν είδε μια καλή μέρα... Δέ σου λέω πώς ήταν γερός άλλοτε, μά τώρα εινε χειρότερα... Όταν τού μιλά για τη γυναίκα του, με άποπαίρνει και με κυττάει έχθρικά... Θα χάσω τό παιδί μου Μάρβα...

Μέσα στη σπηλιά, ή φωνή της γρηάς άριστοκράτισσας άκούγοταν κούφια, και όταν σταμάτησε απότομα, δεν ήξερες αν την έκοψε ένας λυγμός, ή αν την έπνιξε τό σκοτάδι. Όταν εξακολούθησε, ή γεροντική αυτή φωνή άκούγοταν πιο βραχνή από μια, πιο βασανισμένη:

— Θα χάσω τό παιδί μου, Μάρβα, άπωσθήποτε. Είτε πιστέψη είτε δεν πιστέψη στην ένοχή της. Άν την νομίζε άθώα, θα με μισήση. Άν παραδεχθί πώς δεν μπόρεσε να τόν αγαπήση και πώς ή σκέψις της, άμαστωλή, γυρίζει στην παλιά της άγάπη, θα πεθάνη από τόν καημό του... Και δέ θέλω να πεθάνη τό παιδί μου... Κάλλιο να χάσω εγώ την ψυχή μου... Όταν πεθάνη ή Άντέλα, ό Τζάν θα την κλάψη κάμποσον καιρό, μά ό χρόνος θα τόν παρηγορήση όπως όλους τους ανθρώπους... Τ' όνομά του δεν θα ντροπιασθή... Έγώ, θα κάνω τόσες μετάνοιες, τόσες ηστίες που θα με συγχωρήση στο τέλος ό Θεός...

— Έσώπασε, και μέσα στη σιγή ένα νυχτοπούλι έρριξε μια πένθιμη κραυγή.

— Έακίρτησαν κι' οι δύο γυναίκες, και τά μάτια τους έγύρισαν με τρέμο στο μισοσκόταδο. Πρώτη ή 'Ισαβέλλα συνήλθε, κι' αλλάζοντας ύφος, είπε προστακτικά στη μάγισσα:

— Λοιπόν, Μάρβα, κάνε γρήγορα... Δέ μπορώ να μείνω άλλο. Δέ παραξενευτούν κι' ό γιός μου κι' αυτή για την άργοπαρία μου... Τί θα μου δώσης; Έγώ έχω

χρυσάφι μπόλοκο, δές!

Έβγαλε από τόν κόρφο της ένα σακουλάκι, και τά νομίσματα μέσα κουδούνισαν. Λές κι' ό ήχος αυτός είχε μαγική επίδρασι, πετάχθηκε ή γρηά μάγισσα. Έσήκωσε τά χέρια της ψηλά, και σά να έπικαλείτο κανένα φιλικό της πνεύμα, φώναζε:

— Είμαι μια φτωχή γυναίκα, δυστυχημένη... Με προστάζει μια μεγάλη άρχόντισσα... Τί να κάω ή δόλια; Πρέπει να ζήσω... Τό αίμα άπάνω στο κεφάλι της, όμως...

— Άφησε τις έπικλήσεις σου, την έκοψε άνυπόμονα ή μαρκησία.

— Τώρα, τώρα, στίς προταγές σου, άρχόντισσα μου, άποκρίθηκε ή Μάρβα, και έκύτταζε με μάτια άπληστα πάλι τό σακουλάκι με τά νομίσματα. Έπειτα, με κινήσεις γρήγορες έχώθηκε σ' ένα πιο βαθύ διαμέρισμα της σπηλιάς. Όταν ξαναφάνηκε, κοστούσε στο χέρια της ένα μπουκαλάκι. Τά μάτια της έφαινονταν πελώρια

—Νά πάρε, είπε χώνοντας τό γρήγορα στη φούχτα της μαρκησίας.

— Από τόν τρόπο.

Τό χέρι της 'Ισαβέλλας έτρεμε. Όσπόσο, τό έφούχτωσε σταθερά, και ρώτησε:

— Πώς πρέπει να τό δώσω;

— Άκουσε, άποκρίθηκε ή Μάρβα, με ύφος γεμάτο μυστήριο. Θα της δώσης πέντε σταγόνες αύριο τό πρωί, στο ροφήμα της. Θα νοιώθω μια μικρή άδιαισθησία. Τό μεσημέρι, στο φαγητό της. Άλλες πέντε... Τό απόγευμα, θα εινε πολύ άσχημα. Λίγο λίγο θα νειοτερεύη... Άν ως τό βράδυ ζή άκούα, δώσε της κι' άλλες πέντε σταγόνες λέγοντάς της πώς της δίνεις γιατρικό, γιατί φαί δεν θα μπορέ να φάη. Τό πρωί, θα την βρης πεθαμένη.

— Και δέ θα φαίνεται φαρισακωμένη;

— Δέ ιού είπες πώς θέλεις ένα γιατρίκο μαλακό... Δεν θα φαίνεται καθόλου φαρμακωμένη... Θα φαίνεται μονάχα λίγο χλωμή, μά ούτε τά μάτια της δέ πεταχθούνε από τις κόγχες, ούτε και τό πρόσωπό της θα μαυρίση, ούτε άφρός θα βγάλη από τό στόμάτι... Πόνους δεν θα νοιώθη. Μόνο μια ζόλη, μια λιποθυμία... και θα σβύση πριν τό πάρετε είδησι πώς έσβύσε...

— Έχώσε ή 'Ισαβέλλα τό μπουκάλι στον κόρφο της. Τά μάτια της έγυάλιζαν σκληρά... Έπέταξε τό σακουλί με τό χρυσάφι στη μάγισσα, τυλίχτηκε στο μαύρο της ιαντήλι, και προνώρησε προς την έξοδο. Πριν να άνοίξη την καγκελόπορτα, στάθηκε, και γυρίζοντας στη γεροντίσσα, είπε με φωνή νιγηλή, γεμάτη οφθήρα:

— Μάρβα... αν πετύχθ έπως λές, αν πεθάνη ή Άντέλα χωρίς να καταλάβη κανένας πώς πέθανε, θα σε ύποσποίξω, θα γίνης πλούσια... Άν δώσω υ' ένδασες, δέ θα υπορέσης να σταθής εδώ... Θα σε καταδιώξω όπως σε ύποσποίριζα ως τώρα. Πρόσεξε όμως καλά... Άν τύχη και έκστομίσης ποτέ στη γού σου τώνητικώ αυτό, να έρνης πώς ό θάνατός σου ρά εινε πιο φοβερός από ό τι υπορείς να φαντασθής... Ένε τό νού σου!...

Η καγκελόπορτα που έτρεξε ήταν ή μόνη άπόκρηστις στα άπειλητικά της λόγια. Τό σκοτάδι ροιζήσε σε λίγο τη μαρκησία 'Ισαβέλλα ντέ Καταβά, κι' ή γρηά Μάρβα άπόμεινε κάμποσον ώρα να κυττάζε τό σκοτάδι αυτό σαν κεραυνοβολημένη.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Έλαφρά συννεφιασμένη ξημέρωσε ή άλλη αυγή. Άνάσφαζε, καλοκαιριάτικα συννεφάκια, τόσα που να βροσίζουν τόν άέρα και να κάνουν τις λευκές του Μυστρά να φαίνονται σά να πετούνε ανάμεσα σε ούρανο και γή.

Η Ρωξάνη ξύπνησε πριν από τά πουλιά. Μόλις άνοίξε τά μάτια, είδε ένα πελώριο μπουκέτο λουλούδια στο παράθυρό της. Κι' ανάμεσα στα ποικιλόχρωμα πέταλα μια σημείωσι με την ύπογραφη του Γοδεφρείδου:

«Ρωξάνη, δεν θα με ίδής ως τό βράδυ που θα γίνουν οι άρραβώνες μας. Νά έ-

τοιμασθής όμως, να είσαι όμορφη, χαρούμενη, και να με περιμένεις».

Δεν ήταν κι' άλλο τό συναίσθημα που ένοιωσε ή κοπέλλα διαβάζοντας αυτά τά λόγια. Στην άρχή ή καρδιά της έσκιρτησε από χαρά. Τη νύχτα είχε ιδή όνειρα έφιαλτικά. Πότε πώς ή Άντέλα χλωμή σαν πεθαμένη, της έλεγε με φωνή που έμοιαζε να βγαίνει από τάφο:

— Γιατί με μισείς; Γιατί μου έκαμες τόσο κακό;

Πότε την 'Ισαβέλλα ντέ Καταβά, να προσπαθί να τη χαϊδέψη, με κάτι χέρια που ήταν χέρια σκελετού. Άλλοτε πάλι τόν Γοδεφρείδο, χλωμόν κι' αυτόν, να της λέη αὐστηρά:

— Δεν μπορεί ν' αγαπήση κανείς με τό στανιό, Ρωξάνη, δεν τό ξέρεις αυτό;

Με τό γράμμα του τώρα φαίνονταν ό άγαπημένος της σαν να ήθελε να την ήσυχάση σαν να της ξανάδινε την ύποσχεσι για τόν άρραβώνα... Ναί, μά γιατί; Πού κατάλαβε αυτός πώς θ' άνησυχούσε; Πώς έμάντρεπε την άγωνία της; Είχαν χωριστή με χαμόγελο, σαν όλους τους άρραβωνιασμένους... Γιατί αισθάνθηκε την άνάγκη ό Γοδεφρείδος να της στείλη άλλο μήνυμα; Τά λουλούδια θα ήταν άρκετά για να της δείξουν πώς τη θυμήθηκε πρωί-πρωί και πώς την αγαπάει.

Άναστέναξε ή Ρωξάνη. Μαζί με την αύγή ξυπνούσαν κι' όλες οι έννοιες... Κι' όμως αυτή ή μέρα έάπρεπε να εινε ή πιο όμορφη της ζωής της... Ναί, έπρεπε να εινε. Πετύχθηκε, και με θέλησι άρχισε να σιγομουρμουρίζη ένα τραγούδι. Κανένας δεν είχε ξυπνήσει ακόμα στο παλάτι... Η φωνή της αντίλαλους παράδενη στη σιγαλιά. Κάποιο πουλί άπ' έξω, κελαϊδώντας, φαίνονταν να της άπακρινόταν. Και με μιας, ή κοπελλίτσα ένοιωσε τόν άέρα της κάμαρας της σαν να την έπνιγε... Τά κλαδιά τόν δέντρου έξω άναδεδύονταν σαν να την καλούσαν. Ναί, αυτό θα της έδινε την χαρούμενη διάθεσι που έπρεπε νάχη σήμερα. Ένας περίπατος άπάνω στο λόφο, εκεί που τέλειωναν τά σπιτία, εκεί που φαίνονταν όλη ή κοιλάδα του Εύρώτα, με τό άνοιχτοπράσινο χαλί του γρασιδιού, κομμένο από τις σκούρες σταθιές τών δένδρων.

Έρριξε ένα ρόδινο πέπλο στα μαλλιά της και πατώντας στις μύτες, δγήκε από τό παλάτι. Σε μια ύπνερπια είπε πώς θα γύνε σε λίγο.

Πήρε, βερσιά στην άρχή, έπειτα όσο πή γιναι και πιο άνάλαφα, την άνηφοριά. Όσο άνέβαινε πιο ψηλά, τόσο της φαίνονταν πώς τά πόδια της έβγαζαν φτερά και πώς οι άνησυχίες της ήταν άδικες, φανταστικές. Εκείνη ή έλαφριά συννεφιά έταίριαζε στην ψυχή της...

Όταν έφθασε σε μια κορφούλα, έκάθησε κι' άφησε τη ματιά της να ξεκουρασθή στο γελαστό τοπίο. Σε λίγο, τώνωιαθε, τό τραγούδι θάρνόνταν άπόσπασκτο στα χείλη της. Κι' έτσι θα χαιρετούσε κι' αυτή, κελαϊδώντας σαν τά πουλιά, την ήμέρα που έβλεπε την πραγματοποίησι του όνειρου της. Οι δρόμοι ήταν ψηλοί εκεί που είχε καθήσει, και κανένας δεν θα μπορούσε να φαντασθί πώς στην έσπια αυτήν, τόσο πρωί, μια μικρή κοπελλίτσα βροσκοταν μόνη και προσπαθούσε να συντονίση τους παλμούς της καρδιάς της με τά αισθήματά της.

Κι' ή Ρωξάνη ένόμιζε πώς ήταν ή πρώτη ψυχή που είχε πατήσει στο λόφο εκείνη την αυγή...

Άλλά γελιόταν. Άν συνέχιζε τό μονοπάτι που την είχε φέρει έως εκεί κι' έφθανε στην πιο ψηλή κορυφή που όρθωνόταν πίσω της, θάβλεπε ένα θέαμα που θάκανε τό αίμα να παγώση στις νεανικές της φλέδες.

Μέσα στις αυγινές συννεφένιες γάζες του άέρα, δυο άνδρες εστέκονταν αντίκρου ό ένας στον άλλον με τά σπαθιά στο χέρι. Ήταν νέοι κι' όμορφοι κι' οι δύο. Λίγο πιο ψηλός και πιο δεινός ό ένας, πιο κομψός ό άλλος. Μά τά μάτια τους ήταν μαύρα και τών δυό, κι' είχαν την ίδια άσοβη λάμψι. Πάρα πέρα, δυο άλλοι άνδρες έ-

στέκονταν κι' αὐτοί σοβαροί. Άπό τις φορεσιές τους έφαινονταν Έλλην ό ένας και Φράγκος ό άλλος. Ήταν οι μάρτυρες του Γοδεφρείδου και του Άλέξιου. Ήταν ή ώρα ν' άρχισή ή μονομαχία.

— Άλέξιε, είπε ό Γοδεφρείδος κατεβάζοντας για μια στιγμή τό σπαθί του. Σκέψου καλά, πριν να εινε άργά... Αυτή ή μονομαχία εινε τρέλλα...

— Γοδεφρείδε άποκρίθηκε ό άλλος με σφιγμένα δόντια. Ό μόνος τρόπος ν' άποσοδηθί εινε να ματαιώσης τόν άρραβώνα σου.

— Αυτό δεν γίνεται, τόν έκοψε ό ίππότης.

— Τότε σήκωσε τό σπαθί σου κι' άς δοθί τό σύνθημα!

Σκυθρωπός, έτοιμάσθηκε ό Γοδεφρείδος. Μια φωνή, σιγανή μά σταθερή, έδωσε τό σύνθημα κι' ή μονομαχία άρχισε.

Άπό την άρχή έφάνηκε πώς ήταν κι' οι δυο σκληροί αντίπαλοι. Πιο πεπειραμένος στο σπαθί ό Γοδεφρείδος, πιο όρηπτικός ό Άλέξιος. Χτυπούσε αυτός γρήγορα, όρηπτικά, κι' ό Γοδεφρείδος φαίνονταν μάλλον να προσπαθί ν' άποφύγη τά χτυπήματα, παρά να χτυπήη κι' αυτός. Τό κατάλαβε ό Άλέξιος, και σε μια στιγμή έφώναξε με θυμό:

— Άν νομίζης, Γοδεφρείδε, πώς αυτή τη στιγμή πολεμούμε ποιος θα φανή πιο μεγαλόψυχος, γελίεσαι. Την έλεημοσύνη σου δεν τη θέλω. Άφού δεν χωρούμε κι' οι δυο σ' αυτόν τόν κόσμο καλύτερα να χτυπηθώμε παλληκαρίσια, κι' όποιος θέλει ό Θεός άς ζήση.

Λέγοντας αυτά, έδιπλασίασε την όρμή του. Έσπείθιζαν τά σπαθιά, και τό αίμα άνέβηκε στο πρόσωπα τών αγωνιστών. Άξαφνα, ό Άλέξιος έκαμε δυο βήματα πίσω, σαν να ήθελε να πάρη φόρα. Έσήκωσε ψηλά τό σπαθί του, λές και λογάριζε να τό καταφέρη στο κεφάλι του αντίπαλου του. Ό ντέ Μπρυγιέρ έπείριμε ακήνητος. Μά την τελευταία στιγμή ύψωσε κι' αυτός τό σπαθί του. Με την όρμη που είχε ό Άλέξιος έπεσε έπάνω στο ύψωμένο σπαθί του Φράγκου.

Ένα πνιγμένο δογγιτό άκούστηκε, ό Άλέξιος έκαμε δυο βήματα, βαστώντας τό πλευρό του σαν να προσπαθούσε να βασταχθί όρθιος, και στο τέλος σωριάστηκε στο χώμα. Ένα ποταμικό αίμα έτρεξε από την πληγή του, κι' έβασε πού γρασίδι. Η φωνή του άκούστηκε ώστόσο σταθερή:

— Μη χαιρέσαι, ακόμη, Γοδεφρείδε. Δυο λεπτά να συνέλθω, και θα ξαναμετρηθώμε. Ένας από τους δυο μας πρέπει να κατεβή τό λόφο πεθαμένος.

Ήρθε ό ίππότης κοντά στον πληγωμένο. Τόν έκύτταζε λίγη ώρα με λύπη, κι' έπειτα ή φωνή του άκούστηκε σταθερή:

— Όχι, Άλέξιε. Αυτό δεν θα γίνη. Χτυπήθηκε μαζί σου άρκετά για να σου δείξω πώς δεν σε φοβάμαι. Θα παρατηρήσεις όμως ότι απέφυγα να σου κάω κακό. Η πληγή σου ευτυχώς δεν εινε σοβαρά. Σε λίγες μέρες θα είσαι έντελώς καλά, κι' εγώ δεν θάχω τύψεις. Στο μεταξύ όμως εγώ θ' άρραβωνιαστώ με τη Ρωξάνη. Οι ήμέρες που θα περάσης άναγκαστικά στο στρώμα, άς σου χρησιμεύσουν για να πάρης την απόφασί πώς ή πατριωτοπούλα σου πάει, χάθηκε για σένα. Είσαι γεναίος, και θα υπορέσης να βαστάζης αυτόν τόν πόνο. Τόν έδοκίμασα κι' εγώ... Εινε σκληρός, αλλά όχι άδάσταχτος. Κι' έλπίζω μια μέρα να μπορέσωμε να γίνουμε έπί τέλους φίλοι.

Ό Άλέξιος έχανε τις δυνάμεις του. Με λύσσα, κατάλαβε πώς ήταν άδύνατον να εξακολουθήση τη μονομαχία. Κι' έφώναξε:

— Γοδεφρείδε, αν είσαι άντρας, αν έρρης τί θα πη τιμή, δεν θ' άποφύγης τώρα αυτό που πρέπει να κάμης. Μ' έρριξες κάτω... Σκότωσέ με!

Έτσι ή νίκη θα εινε ολότελα δική σου...

Χαμογέλασε ό ίππότης.

Θέλεις να γίνω δολοφόνος σου, είπε σιγά. Όχι, αυτό τό χατήρι δεν στο κάνω, Άλέξιε. Άρκετές τύψεις έχω στη

ΤΑ ΔΥΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ

Η Ζομπεϊντά, ή φελλάχα, πεθαίνει. Τό ώραίο της πρόσωπο έχει πάρει πια την άωρότητα του θανάτου. Αισθάνεται ότι τό αίμα της φεύγει από τις φλέβες και ότι οι παλμοί της καρδιάς της άδυνατίζουν. Φωνάζει τότε κοντά της τόν άνδρα της και του λέει:

—Προτού άφήσω τόν κόσμο, Μαρφού, θέλω να με συγχωρήσης.

—Νά σε συγχωρήσω; Γιατί πράγμα, φώς τών ματιών μου;

—Μαρούφ, μεγάλη άγάπη μου, σε άπάτησα!

—Ω, Ζομπεϊντά! Και με ποιόν;

—Τό όνομα δεν σ' ένδιαφέρει... Σε έπρόδωσα. Μη με ρωτάς περισσότερα.

—Άκουσε, Ζομπεϊντά: Κι' εγώ έχω άνάγκη της συγχώρησής σου. Ήξερα ότι με άπάτησες, και σ' έπότησα σήμερα μ' ένα δυνατό δηλητήριο!...

—Ήξερες, λοιπόν; ψιθυρίζει ή Ζομπεϊντά με μια παράξενη λάμψι στα μάτια. Υπάρχει όμως και κάτι που δεν ξέρεις, Μαρφού: Τό ένα άπ' τά παιδιά μας δεν εινε δικό σου.

—Ποιό, Ζομπεϊντά;

—Μάντευσε...

Και ή Ζομπεϊντά, εύτυχισμένη για την έκδίκησί της, γιατί έστάσε στην καρδιά του συζύγου της τό φοβερό δηλητήριο της άμφιβολίας, άφίνει την τελευταία της πνοή...

EMIN ΣΕΦΚΗ

ζωή μου. Δεν χρειάζομαι και τό δικό σου τό αίμα.

Έβόγγησε με άπελπισία ό Άλέξιος κι' έκλεισε τά μάτια. Ό πόνος, ή ήκος και σωματικός, τόν κατέβαλε.

— Έσείς, είπε τότε ό Γοδεφρείδος σιγά στους δυο μάρτυρες, να τόν μεταφέρετε στο σπίτι του άμέσως. Σιγά, χωρίς θόρυβο. Δεν εινε άνάγκη να πάρη είδησι όλος ό Μυστράς τί συνέβη.

Άνοιξε πάλι για μια στιγμή ό Άλέξιος τά μάτια, και με άδύνατη φωνή είπε:

— Γοδεφρείδε. Σκέψου αυτό που κάνεις. Φίλος σου δεν μπορώ πια να είμαι ποτέ. Νά έχης ύπ' όψει πώς άπ' αυτή τη στιγμή είμαι έχθρός σου. Πώς χαρίζεις τη ζωή σ' έναν θανάσιμο έχθρό. Σε προειδοποιώ.

— Έστω, έκαμε άσφίσιστα ό ίππότης. Άλέξιε, προτιμώ νάχω έναν έχθρό ζωντανό, που να μπορώ να τόν χτυπήσω φανερά, παρά νάχω έχθρό τις τύψεις μου. Δεν εινε πλάσματα, να τ' άρπάξης από τά μαλλιά, οι τύψεις, καθώς ξέρεις. Σε χτυπάνε ύπουλα... Όχι, όχι, καλύτερα να είσαι έσύ ό έχθρός μου.

Ξανάκλεισε ό πληγωμένος τά μάτια. Σ' ένα νεύμα του Γοδεφρείδου, οι δυο μάρτυρες, άνδρες δυνατόι, τόν έσήκωσαν. Με προσοχή, γιατί τό αίμα σιγότρεχε από την πληγή του, άρχισαν να κατεβαίνουν τό μονοπάτι.

— Έγώ, τους έφώναξε ό Γοδεφρείδος θα κατεβώ άπ' εδώ, από τά βράχια. Άν σάς ρωτήση κανένας πώς έπληγωθηκε να μη δώσετε λόγο... Έτσι έλπίζω να μη γίνη γνωστή ή μονομαχία.

Σβέλτος, άρχισε να κατακυλάη τά βράχια, και σε λίγο έφθασε στα σπιτία. Έν τώ μεταξύ, άργά, κατεβαίνουν οι δυο άνδρες με τόν πληγωμένο, που χωρίς να εινε άναίσθητος, είχε κλειστά τά μάτια από την έντονη πνοή.

— Έξασφα, μια στριγγιά γυναικεία φωνή έκαμε τους δυο άντρες να σταματήσουν

και τον 'Αλέξιο ν' ανοίξει τα μάτια. Πριν προφθάσουν να συνέλθουν από την έκπληξη, η Ρωξάνη βρισκόταν κοντά τους, και με μάτια πελώρια από τη φρίκη, θωρούσε τον πληγωμένο.

Την εκύτταζε κι' ο 'Αλέξιος, και τα μαύρα του μάτια εφαινόταν σκοτεινά, γεμάτα μωμή.

— 'Αλέξιε, είπε η κοπέλλα ξεχνώντας στην ανθρώπινη συμπίνα της την κακία της προς τον άνθρωπο που ήθελε να μεταιώσει την ετυχία της. Πώς πληγωθήκες;

— 'Αρχόντισσά μου, αποκρίθηκε γρήγορα ο Φράγκος μάρτυς του Γοδεφρείδου. Μη ρωτάς... ένα τυχαίο δυστύχημα... αλλά, μη μάς αργοπορήσεις με λόγια. Πρέπει να τον ιδί γιατρός. Έχασε αίμα κι έχει εξάντληση.

— Έρριξε η Ρωξάνη μια ματιά στον πληγωμένο, και το ξύπνιο μάτι της κατάλαβε αμέσως πώς ήταν από σπαθί ή πληγή.

— Τυχαίο δυστύχημα; Έκαμε δισπύσασα. Μά φαίνεται χτύπημα σπαθιού.

Οι δυο άνδρες κυττάχθηκαν, κι' η άμχανια ζωγραφίστηκε στα πρόσωπά τους. Έσεδόνταν την άρχοντοπούλα, τη βαφτισμένη της Πριγκίπισσας τους, και δεν τολμούσαν να της πουν κι' άλλο ψέμα. Βλέποντας την άμχανια τους η Ρωξάνη κοκκάλωσε. Ένα σκοτεινό προαίσθημα της έδαγκωσε την καρδιά. Αύθροισμα, έσκυψε στον πληγωμένο, και θυβίζοντας τα μάτια της στα δικά του, ρώτησε σιγά:

— 'Αλέξιε, θα μου πής την αλήθεια; Τι συνέβη; Με ποιόν χτυπήθηκε;

— Έδισσας ο Έλληνας μια στιγμή. Στο τέλος, η φωνή του ακούστηκε σταθερή:

— Είσαι έξυπνη, Ρωξάνη, και καλά κατάλαδες. Γυρίζω από μονομαχία. Έσ' έχεις λόγο να υπερηφανεύεσαι, γιατί δεν εινε εύκολο πράγμα να με νικήση κανείς έμένα. Έκείνος πού, καθώς βλέπεις, μ' ένίκησε και μ' έπληγωσε πρέπει να εινε αληθινά γενναίος.

— Μα για το Θεό ποιός εινε, και γιατί πρέπει να υπερηφανεύομαι από;

— Σκληρά ακούστηκε η απόκρισις του πληγωμένου:

— Γιατί ο νικητής μου εινε ο άρραβωνιαστικός σου.

— Ο Γοδεφρείδος; Έκαμε η κοπέλλα με φωνή δραχνή. Χτυπήθηκες με το Γοδεφρείδο;

— Δεν πρέπει να σε παραξενέψω και πολύ αυτό, αποκρίθηκε ο 'Αλέξιος. Μα μη χλωμάζης. Δεν έπαθε απόλυτως τίποτα ο ιππότης σου.

— 'Αλέξιε, έκαμε η Ρωξάνη και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Γιατί τόκα νες αυτό; Κι' έπειτα τολμάς να λες πως μ' αγαπάς!... Σήμερα, αν σε βοηθούσε η τύχη, θα μ' έκανες την πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Θα μου εμαυρίζες για πάντα τη ζωή μου.

— Σήμερα, την έκοψε ο 'Αλέξιος, κυτώντας την στα μάτια, αν με βοηθούσε ο Θεός, θα σ' έσωζα από την πιο μεγάλη δυστυχία της ζωής σου... Μα ο Θεός επιτρέπει τις ανωμαλίες... Τι μπορούμε να κάνουμε λοιπόν έμεις οι άνθρωποι, Ρωξάνη;... Έχε γεια. Να ζήρης πώς, ως γυναίκα του Γοδεφρείδου, θα είσαι άλογαστικά έχθρά μου. Ως Ρωξάνη όμως, αν με χρεια στής ποτέ, θα με δρής πάντα πιστόν... αν ζήσω...

Έκαμε νόημα στους δυο μάρτυρες ν' απομακρυνθούν, κι' αυτοί υπήκουσαν εύχαιριστημένοι να διακοπή αυτή η παράξενη συζήτις.

Η Ρωξάνη έμεινε κάμποση ώρα σαν άπολιθωμένη. Όλα γύρω της έγύριζαν. Τά σπίνια κάτω, τα δένδρα, ως και το κάστρο άπάνω στην κορυφή του βουνού. Όταν σε λίγο πήρε, σαν κυνηγημένη, την κατηφορία, δεν υπήρχε πιά ούτε μια άχτίδα χαράς στην κοριτσιίστικη αυτή καρδόυλα, που αγαπούσε τόσο, και μόνο πόνο είχε καταλάβει ως τώρα από την αγάπη.

ΠΕΘΕΡΑ ΚΑΙ ΝΥΦΗ

Την 'Ιδια αυγή, στο άρχοντικό του Κα-

ταβά η άνησυχία ήταν ζωγραφισμένη σ' όλα τα πρόσωπα. Μια παράξενη διέγερσις είχε τεντώσει όλα τα νεύρα. Κι' όμως τα συναισθήματα των τριών ανθρώπων που κατοικούσαν εκεί μαζί, και αποτελούσαν μια οικογένεια ένωπιον του Θεού και των ανθρώπων, ήταν έντελώς διαφορετικά.

Χλωμή, με μαύρους κύκλους γύρω από τα γαλανά της μάτια, έγύπησε η 'Αντέλα. Όποιος θα είχε λίγες μέρες να την ιδί, θα τρόμαζε. Φαινόταν άδυνατισμένη, σαν είχε περάσει βαρεία άρρώστεια. Κι' αλήθεια, άρρώστεια ψυχική, που της έφθειρε την ψυχή και της βασάνιζε το σώμα, ήταν η θλίψης της για τους άρραβώνες του Γοδεφρείδου. Η θυσία, με όσο θάρρος και να γίνεται, εινε πάντα άδυνηρή. Και τα μεγάλα, βασανισμένα μάτια της έρωτευμένης γυναίκας έδειχναν τον άνεκφραστο πόνο της.

Μια λάμψις χαράς έσπίθιζε στα κιτρινωπά μάτια του Τζάν ντε Καταβά. Γι' αυτόν η ήμερα αυτή ήταν η πιο χαρούμενη της ζωής του. Παρατηρούσε τη χλωμάδα της γυναίκας του, μα δεν ήθελε να παραδεχθί πώς ο άρραβώνας του ντε Μπρυ γιέρ ήταν η μόνη αίτια. Και την τριγύριζε με περιποιήσεις, σαν να ήταν άρρωστη.

— 'Αντέλα, της έπτε σε μια στιγμή μη μπορώντας να κρύψη τη χορά που του πλημμύριζε την καρδιά. Δεν ζέρεις τί χαρούμενο που νιώθω σήμερα τον έαυτό μου... Ναι, δεν σ' το κρύβω... Ο άραβώνας του ντε Μπρυγιέρ εινε το πιο εύχαιρο στο περιστάτικό που μπορούσε να συμβή στη ζωή μου. Γυναίκούλα μου, θα συγχωρήσης τη ζήλεια μου, έ... Πολλές φορές σε υπακούθηκα, πολλές φορές έβαλα τα χειρότερα στο νού μου... Κι' ο τρόπος σου δεν μου απέκλειε τις υπομίες. Σήμερα όμως πάνε πια αυτά. Μεγαλύτερη απόδειξη για την πιστι σου δεν χρειαζόμουν. Ισσι τώρα ο Θεός να μου πη πως τον αγαπάς, θα φωνάτω. «Όχι! Δεν εινε δυνατόν να κυττάξη άλλη γυναίκα ο άντρας που τούχεις χαρίσει έαυτή την αγάπη σου...».

Την εχαίδευε απαλά, με τον δειλό του τρόπο λέγοντας αυτά τα λόγια. Κι' όλα τα λόγια του και τα χάδια του, ήταν το πιο φοικτό μαρτύριο για την άμοιρη 'Αντέλα. 'Ανατρίχιαζε, μα δεν τολμούσε να τρανηχτή από κοντά του. Ήταν ο νόμος σύλλυος... Κι' έπειτα, ήταν κι' ο μόνος άντρας που την αγαπούσε τώρα πια, αφού ο Γοδεφρείδος με τον βιαστικό του άραβώνα, της είχε απόδειξει πως δεν ήταν απί-

ραντή η αγάπη του, πώς είχε κουραστί να περιμένη...

Δε μιλούσε η γυναίκα, για να μην ξεσπάση σε λυγμούς. Όλη τη νύχτα είχε κλάψει, πνίγοντας τους λυγμούς της μέσα στα σκεπάσματα, για να μην έγυνηση τον άντρα της... Και τώρα, τα δάκρυα έκρέμονταν έτοιμα στα βλέφαρά της, όπως κρέμεται η βροχή στο βουρκωμένο ουράνο.

— 'Αντέλα μου, έπτε ο Τζάν σιγά, παρακλητικά. Δε θέλεις ν' αρχίσωμε μια καινούργια ζωή;... Δε μπορείς να μ' αγαπήσης λιγάκι;...

Την εκύτταζε στα μάτια, αξιοθρήνητος και κομικός μαζί στην άρρωστιάρικη ασχήμια του. Τα χέρια του, πάντα μισοπιασμένα, με κόπο έσηκώνονταν για να της χαϊδέψουν τα μαλλιά. Τα πόδια του, παραμορφωμένα από την άρρώστεια, έτρίκλιζαν σε κάθε του βήμα... Κι' η γυναίκα καθόταν άλύγιστη, με το αγαλματένιο της κορμί, που φαινόταν πλασμένο για να άγγίζουν μονάχα χέρια θεών. Τόσο ήταν λευκό και περιήφανο στο άσθος του σχήμα. 'Ωστόσο, το ταπεινό ύφος του Τζάν πάντα της έφερνε μια παράξενη συγκίνηση, που ήταν άνακαταπερίεμη με θυμό και με πόνο. Έπτε άργα, ψιθυριστά:

— Πάντα προσπάθω να σ' αγαπήσω, όσο μπορώ... Μα σήμερα δεν είμαι καλά. Θα ήθελα να μείνω μόνη.

Από τη χλωμάδα της κατάλαβε ο Τζάν πως έλεγε αλήθεια. Και φιλώντας την άναλάφρα, να άφησε στο μεγάλο δωμάτιο με τα σκούρα έπιπλα, που ήταν θλιβερό όπως όλο το σπίτι του Καταβά. Σήμερα, με την καλοκαιριάτικη συννεφιά, φαινόταν πιο θλιβερό ακόμα, και μόλις έμεινε μόνη η 'Αντέλα δεν έβασταζε. Έσκυψε το κεφάλι της στα δυο της χέρια, κι' άρχισε να κλαίη όπως είχε κλάψει όλο το βράδυ όπως, το καταλάβαινε, θάκλαιγε τώρα πια σ' όλη της τη ζωή.

Ο Τζάν έπτηε και βρήκε τη μητέρα του. Η άρρώστεια τον είχε κάμει να θεωρή άπαράσιπτη σύμβουλο σε κάθε του πράξι σε κάθε του σκέψι σχεδόν, τη γρηά μαρκησία. Ήταν ο μόνος άνθρωπος που τον ήξερε στην πραγματική του φύσι. Σ' όλους, και στη γυναίκα του ακόμα (ίσως πρό πάντων στη γυναίκα του), προσπαθούσε πάντα να κρύψη τους πόνους του, τις άνησυχίες του για την ύγεια του. Μόνο στη μητέρα του, που είχε παρακολουθήσει δημα προς δημα την ύπουλη άρρώστεια από τα παιδικά του χρόνια, δεν είχε ανάγκη να προσποιηθί.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

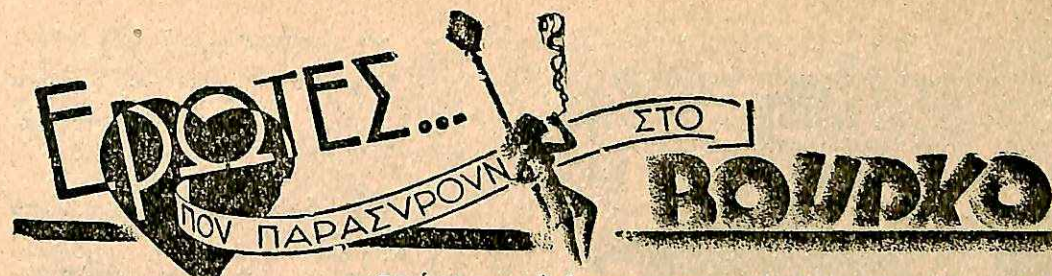
ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ Μ Υ...

ΚΑΘΡΕΦΤΙΖΕΣΘΕ...

Έέρετε ποιός εινε ο πρώτος και καλύτερος σύμβουλος μιας γυναίκας; Ο καθρέφτης της.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Έμα συζητήσεως στο φιλικό σαλόνι ήταν το δράμα των παραστρατημένων γυναικών.

—Οι πιο άπιθανες και οι πιο άπρόοπτες περιπτώσεις μπορούν να παρασύρουν μια γυναίκα στον ήθικό κατήφορο, έπτε η οικοδέσποινα. Η γυναίκα ψυχρή ειναι ένα άσθος τόσο υτελικό, που η παραμικρή άπροσεξία ή δαναυσότης του άνδρος μπορεί να το μαράνη και να το κάμη να ριφθί στο ρεθρό του πεζοδρομίου. Έχω υπ' όψι μου την περίπτωση μιας άτυχης, παλκής φίλης μου. Ειναι αρκετά περίεργη ιστορία. Την διατηρώ γραμμένη από την ίδια σε τρία γράμματα, που μου έστειλε. Άρκει να φέρω να σάς διαβάσω αυτές τις έξομολογήσεις. Έτσι θ' άπαλλαγώ από την δύσκολη θέσι να σάς διηγηθώ με δικά μου λόγια μια θλιβερή ιστορία.

Έβγηκε για λίγα λεπτά από το σαλόνι κι' έπτεσσε φέρνοντας τρία γράμματα. Μας τα έδιβάσαμε κατά χρονολογική σειρά με την άπαλη, μελωδική φωνή της.

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ

Γράμμα πρώτο:

«Αγαπητή μου φίλη, Γιατί να μην είσαι κοντά μου; Ζητώ ένα αγαπημένο στήθος, να γειρω, να κλάψω από εύτυχια. Αγαπημένη μου Άννα, είμαι εύτυχισμένη. Λίγο πριν πάρω την πένα να σου γράψω, είχα γονατίσει μπροστά στην φωτογραφία της μακαρίτισσας μητέρας μου και της ψιθύρισα το τρυφερό μυστικό μου.

—Μητέρα, αγαπάω έναν νέο. Και μ' αγαπά κι' εκείνος...

Τότε μου εφάνηκε πως ένα φως έχυθηκε από τη φωτογραφία. Και σαν να είδα τη μητέρα μου να μου χαμογελά. Θεέ μου, τί μυστήριο ειναι η αγάπη! Άγγελοι έπήραν στα φτερά τους την έρωτευμένη μου ψυχή και την ανέβασαν στον ουράνο. Άκούω τα ώσαννά των Σεραφείμ μέσα σ' ένα ό- λανθιστο περιβόλι.

Έκει, σε μια γωνιά του θείου περιβολίου μέσα σε γιρλάντες ρόδων, είμαι με τον αγαπημένο μου. Ειναι νύχτα και τα ρόδα χλωμαίζουν στο φως του φεγγαριού. Καταναλώνουν την άνηθη ψυχή τους για ν' έρωματίσουν την δική μας εύτυχια...

Λέω «εύχαιριστώ» στα ρόδα, στο φεγγάρι που μάς φωτίζει στην τρυφερή νύχτα που μάς τυλίγει. Και τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα.

—Τί έχεις; με ρωτά ο αγα-

πημένος μου. Φαίνεσαι μελαγχολική.

—Όχι, άπαντώ. Ειναι από το τραγούδι του άηδονιού. Ειναι που το φεγγάρι μάς κυττάζει με τόσο γλυκύη ιστοργή. Ειναι που σε αγαπά...

Με σφίγγει στην άγκαλιά του. Και τα μαλλιά μου στολίζονται με τα φλογερά γαυρόφαλλα των φιλιών του. Το έδαφος χάνεται κάτω από τα πόδια μου. Πνίγομαι, λιποθυμώ μέσα σ' ένα γαλανό θυμιάμα λιβανωτού λατρείας.

Άννα, συγχώρησε με... Ότε έζρω τι σου γράφω. Η ψυχή μου ειναι μεθυσμένη από έρωτα. Ο κανόνας της λογικής μ' έγκατέλειψε. Άλλαξε πια ο ρυθμός του κόσμου. Ζώ μέσα στον θείο παραλογισμό ενός γλυκού όνειρου. Σε φιλώ. Ναταλία».

ΣΧΕΔΙΟΝ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

Γράμμα δεύτερο.

«Αγαπητή μου Άννα, Σ' εύχαριστώ, σ' εύχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου για τα καλά σου λόγια. Ω, γιατί να μη σ' έχω κοντά μου! Θα ήσουν το συμπλήρωμα της εύτυχίας μου.

Θα σου έλεγα όλες τις κρυφές μου λαχάρες. Θα σου μιλούσα για τον αγαπημένο μου, μέχρις ότου σ' έδελαι να βαρεθής. Θα σου ζητούσα ένα σωρό συμβουλές, γιατί καταλαβαίνω πως ο έρωτας δεν μου άφησε σταγόνα λογικής στο κεφάλι.

Είμαι τρελλή, αγαπημένη μου Άννα. Και φοβάμαι μήπως κάμω καμμία βλακεία. Παρουσιάζονται τόσες περιπτώσεις, που δεν μπορώ να τις κρίνω με ψυχραιμία.

Αίφνης, προχθές, ο άδελφός μου —τον ζέρεις τον Τάκη— μου μίλησε άσχημα για τον αγαπημένο μου. Έγινε έξω φρενών. Μα ζέρεις τι μου έπτε: —Βρε άνοητη, θαρρείς ότι αυτός σε αγαπά; Αυτός άποβλέπει στην προίκα σου περισσότερο, παρά σ' έσένα. Κατακόκκινη από το θυμό μου, του εφώναξα να φύγη από μπροστά μου. Άλλ' αυτός μου άπήντησε:

—Μην εξάπτεσαι. Ζέρεις πως σε αγαπά και θέλω το καλύτερο. Έχω να σου προτείνω κάτι. Άν θέλεις δοκιμάζομε, αν πράγματι σε αγαπά. Θα δρούμε έναν τρόπο να του ανακινώμε πως δήθεν ο μπαμπάς έχασε όλη του την περιουσία. Και τότε θα ίδουμε τί θα κάμη. Δέχεται;

—Δέχομαι, άπήντησα με πείσμα.

Δεν μπορούσα να κάμω διαφορετικά. Έπρεπε ν' άποδείξω σ' αυτόν τον καχύποπτο άδελφό μου, που δεν βλέπει τίποτα άλλο έξω από το χρήμα, πόσο λάθος κάνει νομίζοντας ότι ο αγαπημένος μου ειναι ένας κοινός προκοπημένος.

Πώς μπορούσα ν' άνεχθώ αυ-

τή τη βρισιά, καλή μου Άννα; Να βρίζουν μ' αυτόν τον τρόπο τον άνθρωπο που του έδωσα την καρδιά μου, που του άφιέρωσα όλη μου τη ζωή; Και ποιός τον ζέρει; Ο άδελφός μου! Θα σ' άποδείξω, κύριε άδελφέ, πόσο έξω πέφτεις.

Το σχέδιο ειναι το εξής: Θα πάμε μια μέρα έκδρομη, εγώ, ο αγαπημένος μου και μερικοί φίλοι μας. Θα σχηματίσωμε μια καλή, ζωηρή παρέα, θα πάρωμε το τραίνο το πρώι και θα πάμε στη Χαλκίδα.

Ο άδελφός μου δεν θάρη στην έκδρομη. Θα μείνη στην Άθήνα. Και το βράδυ, όταν θα γυρίσωμε, θα κατεβή στο σταθμό να με πάρη. Θα κάνη ότι ειναι δήθεν φοβερά στενοχωρημένος. Έγώ θα τον ρωτήσω με άνυσυμία τι έχει. Κι' αυτός θα μου άνακινώση, ώστε να το άκούση και ο αγαπημένος μου, ότι ο μπαμπάς έχασε στο Χρηματιστήριο όλη μας την περιουσία.

Αυτό συμφωνήσαμε να κάμωμε. Δεν νομίζεις ότι σχεδιάζομε κάτι το γελοίο και το παιδικό; Έγώ αυτή την έντύπωση έχω και μετανιώνω που έδέχθηκα όλην αυτή την άνοητη σκηνοθεσία. Είλικρινά, μετανιώνω. Μπορούσα ν' άφήσω τον άδελφό μου να λήη ό,τι θέλει. Τί με μέλλει; Άχ, Άννα μου, αυτός ο άθλιος άδελφός έσκέφθηκε κάτι για να μου ταραξή την εύτυχια. Τον ζέρω καλά. Ειναι φθονερός. Άν είχα κοντά μου έσένα, την μοναδική και πραγματική φίλη που έχω στον κόσμο, δεν θα συνέβαιναν όλα αυτά. Έσ' θα με βοηθούσε, το ζέρω. Μην άργήσης να μου γράψης, αγαπημένη μου. Σε φιλώ. Ναταλία».

ΣΤΟΝ ΤΡΟΧΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Γράμμα τρίτο. «Όστε και σύ, Άννα, θησκέις πως αν μου δημιουργηθί και η παραμικρή υποψία για την σταθερότητα των αίσθημάτων του αγαπημένου μου, πρέπει να μη διατάσω να τον βésω σε μια δοκιμασία; Ναι, ειναι σωστό αυτό που μου γράφεις. Ένας πραγματικός έρωτας πρέπει άπαραιτήτως να στηρίζεται στην είλικρίνεια».

Βέβαια, έχεις δίκιο. Πώς μπορεί κανείς να ζήση μ' έναν άντρα, που τα αισθήματά του ειναι κιβδηλα και δεν άντέχουν στην παραμικρή δοκιμασία; Πώς μπορούσε να είμαι εύτυχισμένη μ' έναν άνθρωπο που ύποκρινόταν τόσο τέλεια ότι με αγαπά, έπειδή έτυχε να είμαι πλούσια;

Ο πόνος έκαμε τις ήμερες μου δικές του, αγαπημένη μου Άννα. Έδέθηκα στον τροχό του ψυχικού μαρτυρίου. Αίμα τρέχει από την καρδιά μου, ένας πικρός κόμπος λύπης έχει καθίσει μόνιμα στο λαιμό μου, όλα γύρω μου έπτηαν το γκρι-

ζο χρώμα της θλίψης. Άλλά, πάλι, λέω: «Καλύτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Καλύτερα που άποδείχθηκε η ύποκρισία αυτού του άνθρώπου».

Μη ζητάς λεπτομέρειες, αγαπημένη μου Άννα. Θα μου ήταν άδύνατον να τις διατυπώσω στο χαρτί. Άν καθόμουν να σου έκβésω λεπτομερώς όλην αυτή την φρικτή και άπαίσια ιστορία, δεν θ' άντεχα μέχρι τέλους. Ένα μονάχα σου λέω: Ο άδελφός μου εθριάμβευσε. Και τώρα είμαι μόνη. Με έκαμε παιδί της Δυστυχίας...

Στην καρδιά μου δημιουργήθηκε ένα ήθερο κενό, που καμμία έλπίδα ή παρηγοριά δεν μπορεί να το γεμίση! Άνεμοι κακοί δέρνουν την ψυχή μου και Θεός ζέρει σε ποιά σκληρά πεπρωμένα θα με σπρώξουν. Προσευχόσου καμμία φορά για την άτυχη φίλη σου. Ναταλία».

ΚΟΥΡΕΛΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Ετελείωσε η άνάγνωσις των έπιστολών. Στην άκρη των βλεφάρων της οικοδεσποίνης έτρεμαν λεπτές σταγόνες δακρύων.

Έπέρασαν λίγες στιγμές στη σιωπή. Κι' έπειτα η οικοδέσποινα έπρόσθεσε:

—Στην άπελασία της η Ναταλία έπεσε σε κάθε είδους παραλυσία. Έγινε μια έκλυτη γυναίκα, γεμάτη τρομακτικές ιδιοτροπίες και διαστροφές. Παρεσύρθη σε άπίστευτο βαθμό από το πάθος των ναρκατικών. Και δεν πάει πολυς καιρός, που την έκατεβάσαμε, σωστό άνθρωπο κουρελί, στον τάφο της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Θεία Μαρία, ήσουν ποτέ συγγραφέας;

—Πώς σου ήρθε, αγοράκι μου, αυτή η ιδέα;

—Η μαμά έλεγε χθες ότι όταν ήσουν νέα είχες καταφέρει σπουδαίες ιστορίες...

ΤΙ ΝΑ ΚΑΜΗ;

Η νεαρή σύζυγος μπαίνει στην τραπεζαρία κι' έρωτά τον άνδρα της:

—Τί πρέπει να κάμω τώρα, Κώστα μου; Το φαγητό καίγεται στη κουζίνα, αλλά ο «Όδηγός της Μαγειρικής» λέει να το αφήσω δέκα λεπτά ακόμη στη φωτιά!...

Η...ΖΗΛΕΙΑ

Η σύζυγος.—Τα έμαθα βλα, παραλύμενε! Στις 3 τη νύχτα σε βρήκε ένας πόλισμαν, μερυσμένο, να έχεις αγκαλιασμένο ένα φανάρι!

Ο σύζυγος.—Μα, αγάπη μου, πως μπορείς και ζηλεύεις ένα φανάρι!...

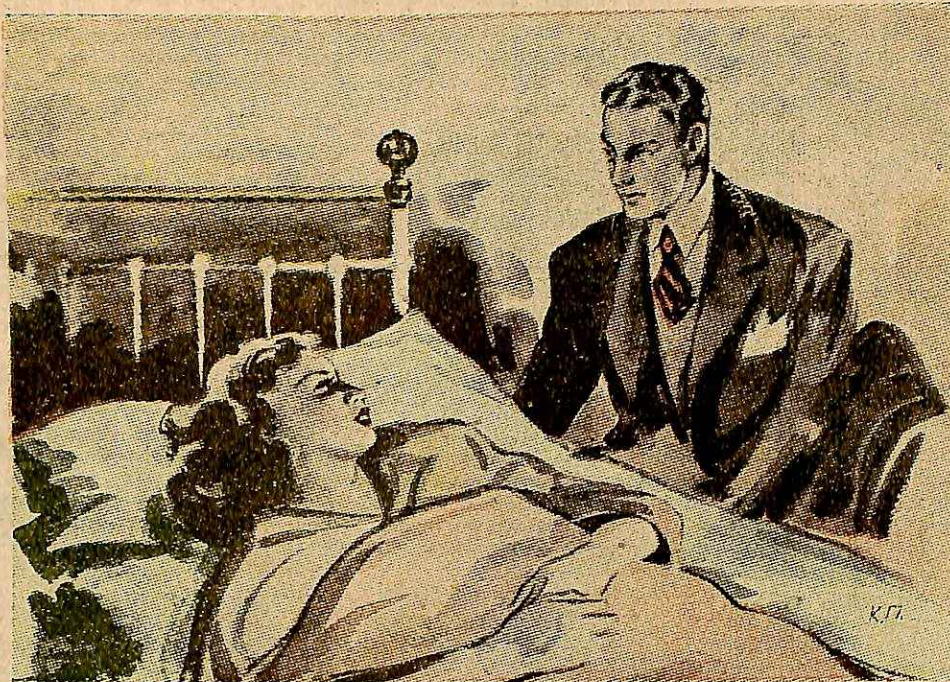
ΕΞΥΠΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Στο σχολείο: —Ποιός εινε ο πληθυντικός της λέξεως «ο άνθρωπος»;

—Οι άνθρωποι.

—Όρα! Και της λέξεως το «παιδί»;

—Τα δίδυμα!

ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Δραματικό κοινωνικό

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΑΚΙ

— Γιατί τό έκαμες αυτό; Γιατί τό έκαμες αυτό;

Ο Ζώρζ Λωγκαλερί έσκυβε στο κρεβάτι όπου αναπαυόταν ή γυναίκα του και την έκτύπαε με φόβο, πόνο και κακία. Άλλά ή Μαντελέν κουνούσε άσθενικά τό κεφάλι και δέν άπαντούσε.

Τό στήθος της άνασκηκωνόταν με προσπάθεια. Η σφαίρα με την όποία είχε πληγωθή είχε χτυπήσει τόν πνεύμονα. Βρισκόταν στο έλεος της αίμορραγίας που ό γιατρός ένόμιζε θανατηφόρο και την όποία περίμενε από στιγμή σε στιγμή. Κάθε έξαγωγή φαινόταν άδύνατη, τόσο τό θλίμμα είχε σφηνωθεί σε κακή θέσι.

— Πνίγομαι, έκαμε ή κυρία Λωγκαλερί. Άνοιξε τό παράθυρο..

Ήταν άνοιχτό. Η Μαντελέν δέν τό είχε καν διακρίνει. Ο Ζώρζ, γιά να μην τη διάφευση, έκανε πώς τό άνοιξε.

Όταν ξαναπήγε κοντά στη γυναίκα του, ειπε άσυναίσθητα:

— Η Φλωράνς θα ήθελε να σε φιλήσθ Μπορεί να έλθθ;

Διέκρινε από πρόσωπο της πληγωμένης κάποια συγκίνηση. Μήπως ήξερε τίποτε; Είχε θελήσει να πεθάνη γιατί είχε μάθει την αλήθεια, δηλαδή τις σχέσεις του άνδρός της, τις σχέσεις του, με την ίδια της την κόρη, την δική της, την Φλωράνς, που είχε γεννηθή από τόν πρώτο της γάμο;

Ο Ζώρζ ήταν δέκα χρόνια μικρότερος από την Μαντελέν. Όραιοι άνδρας άκόμη, μόλις αρχίζοντας να λευκαίνθ, ενώ έκείνη είχε πιάσει τα πενήντα. Όταν ή κόρη της Φλωράνς Μαρότ έχωρισε, ή κυρία Λωγκαλερί την είχε δεχθή χωρίς να σκεφθή τόν κίνδυνο που υπήρχε με τό να κρατή κοντά της μία γυναίκα χαριζώμενη, άκόμη νέα, και που της έμοιαζε σε όλα, ή μάλλον που ήταν άκριβώς όπως έκείνη όταν παντρεύθηκε τόν Ζώρζ.

— Φώναζε την Φλωράνς, ειπε ή κυρία Λωγκαλερί.

Είχε διατάσει πολύ πριν να άπαντήσθ, μα ή έξάντλησίς της ήταν τόσο, ώστε κάθε λόγος την έσπάραζε. Αυτός ό διαταγμός δέν έσήμαινε τίποτε. Τίποτε άπολύτως... Ο κ. Λωγκαλερί προσπα-

— Δέν ντρέπεσαι, Ζώρζ! Όα πεθάνη ίσως...

— Όλα τ' άγνοεί, επανέλαβε ο Λωγκαλερί, που είχε την άνοησία να πιστεύθ στην άισιοδοξία του, από φόβο μήπως φαρμακώσθ τό μέλλον του.

Ο Ζώρζ Λωγκαλερί ξαναπήγε κοντά στην γυναίκα του. Ο δύσκολος ρυθμός της άναπνοής της έκανε την κατάστασι πιο τραγική. Η μέρα έσθυνε: ήταν ή φρικτή αυτή στιγμή της ζωής των άσθενών όπου φαίνεται ότι με τό πώς ή πνοή τους θα σόβσθ.

Η Μαντελέν ξανάρθε στα λογικά της. Ξαναδιάβασε, με τό μυαλό της, πάλι τα λόγια της έπιστολής του Ζώρζ προς την Φλωράνς που ή καμαριέρα έκείνης της είχε δώσει από έκδίκηση: έπιστολή χρονολογούμενη από την άρχή των σχέσεων τους και που υπήρχαν έκεράσεις τρομερά ώμες.

— Γιατί τό έκαμες αυτό; επανέλαβε ό Ζώρζ. Θέλησθ να πεθάνθ. Ποτέ δέν φοβήθηκε τους λωποδύτες, όπως θέλεις να μάς πείσθς...

Η Μαντελέν σιωπούσε. Καί ξαφνικά, είδε από μέλλον τόν Ζώρζ και την Φλωράνς χωρισμένους από τη σιωπή της, κατηγορώντας ό ένας τόν άλλον γιά τό έγκλημα τους και τόν θάνατό της. Α, να τους σώσθ παρ' όλα αυτά! Να τους έπιτρέψθ να είναι εύτυχιμένοι. Χρωστούσε δέκα όλόκληρα χρόνια εύτυχίας στον Ζώρζ. Η στή γη είχε φθάσει να του δείξθ την εύγνωμοσύνη της. Έπρεπε να τόν γελάσθ όπως - όπως.

Τόν έφώναζε και όταν έκείνος έσκυψε κοντά της, έμβύθρισε:

— Όα σου πώ την αλήθεια, Ζώρζ, Ο γιος σου φίλος σου Πρίδα, ξέρεις, ό Ρενέ, που είναι τόσο ωραίος... Ημουν έρωτευμένη μαζί του... Ω, άθωα, σαν τη γρηά γυναίκα που κανείς πιά δέν την κυττάζει. Ημουν τρελή γι' αυτόν σαν κοπέλλα. Έ, δέν είνε άνόητο στην ήλικία μου; Δέν μπόρεσα να υποφέρω στην ιδέα ότι παντρεύοταν και ότι θα έφευγε με τη γυναίκα του στην Ίνδοκίνα... Στην ιδέα πώς δέν θα τόν ξανάβλεπα ποτέ, ποτέ πιά, ένοιωσα άτελεισία, έχασα τα μυαλά μου. Συγχώρα με, Ζώρζ...

Και κατέθεσε τα μάτια της γιά να μη δθ την λάμψη της χαράς που έφύτισε τό πρόσωπο του άνδρός της, στην ιδέα ότι ή γυναίκα του δέν ήξερε τίποτα και ότι θα εξακολουθούσε να τάχθ με την Φλωράνς.

ΖΑΚ ΡΕΝΩ

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ

Υπάρχει στην άναστατωμένη Ευρώπη μία εύτυχιμένη γωνιά, τό κρατίδιον του Λιχτενστάιν, που θεωρείται πολύ δικαίως ως παράδεισος εύτυχίας και μακαριότητος. Στο Λιχτενστάιν οι άνθρωποι δέν πληρώνουν φόρους, δέν φοβούνται πολέμους, δέν επιβαρύνονται με φορολογίες και έξοπισμούς.

Όστόσο, ό παράδεισος αυτός έχει και την άνάποδθ του: είναι κόλασις γιά τους καπνιστάς. Τεράστιες πινακίδες στα κεντρικότερα μέρη γράφουν: Άπαγορεύεται τό κάπνισμα όταν φυσά ή άέρας. Όλα τα σπítia είναι ξύλινα και ή απαγόρευσις τεύ καπνίσματος, όταν φυσά ή άέρας, έχει προλάβει έως τώρα πάρα πολλές πυρκαϊές. Και τό δυστύχημα γιά τους καπνιστάς είνε ότι στο Λιχτενστάιν φυσάει πολύ συχνά δυνατός άέρας που μπορεί να μεταδώσθ την φωτιά και από άναμμένο τσιγάρο.

ΛΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μαντελέν Ίστορία και Θρύλου

ΔΙΔΩ

Ο Αΐολος, ό βασιλεύς του τόπου των ραινομένων ανέμων, της πατρίδος των ιεφών Αιολίας, κρατούσε υπό την εξουσίαν του μέσα σε τεράστιο σπήλαιο, χαλιναγωγώντας τους με δεσμά δυνατά, τους όρμητικούς ανέμους και τις βοερές τρικυμίες, που φρυάττουσαν γύρω από τις κλειδαριές, ενώ τό θουνό τραντάζεται από τους μυκηθμούς των, Καθισμένος επάνω σε μία ψηλή πέτρα και κρατώντας τό σκήπτρο του, μαλακώνει τις ψυχές των και συγκρατεί τόν θυμό τους. Άλλά σε μία στιγμή, στρέφοντας τό δόρυ, έσπρωξε τό πλευρό του κοίλου δουνού, άνοιξε την πόρτα της γιγαντιαίας σπηλιάς, και οι άνεμοι, σαν στρατός άσυγκράτητος, ξεχυθήκανε από την άνοιγμένη έξοδο και ριχτήκαν να στροβιλίσουν τους κατάφυτους κάμπους. Ο Έυρος, ό Νότος και ό τρικυμιώδης Λήψ έπέπεσαν στην θάλασσα και την άνασκάλεψαν έως τόν πυθμένα της, κυλώντας προς τις άκτές, καταπληκτικά κύματα. Άκουσθήκανε κραυγές των ανδρών και τριγμός καρδιών, τά σύννεφα σκεπάσανε τόν ούρανο και την γη, και τα είκοσι καράβια του ήρωϊκού Αϊνείου διασκορπίσθηκαν.

Η μανιασμένη θύελλα σηκώνει τα κύματα ως τ' αστέρια, Σπάζουνε τα κουπιά και θουνά νερού κυλούν επάνω στο πλοίο, Άλλα χοροπηδάνε στην κορυφή των κυμάτων, σε άλλα ό άνοιγμένος ώκεανός δείχνει τους άβυσσαλέους θυθούς του. Τρία σφενδονίζονται στους κρυμένους ύφάλους, άλλα έκτινάσσονται εδω κι' εκεί, και σε λίγο κατάκοποι και περίτρομοι οι Τρώες παραδίνονται στην διακρίσι της άπέραντης θάλασσας.

Άλλ' όταν ό Ποσειδών άντελήφθ ότι τρανταζόταν με μεγάλο μυκηθμό τό ύγρό του βασίλειο και τα νερά άναχύνονταν άπ' τόν πυθμένα του, τρομερά θυμμένος, έδγαλε τό μεγαλοπρεπές του κεφάλι επάνω από την επιφάνεια της έξωγκωμένης θάλασσας κι' άφού διέταξε τους άνέμους, που χωρίς την θέλησί του άναταράζανε την κατοικία του, να τρέξουνε να χωθούν στη φυλακή του κυρίου τους, γαλήνεψε τόν ώκεανό με την τριαινά του κι' άφησε τους κατάκοτους ταξιδιώτες να συνεχίσουνε την πορεία τους.

Άράξ'ε κατακουρασμένοι σε μία μικρή νησίδα, που ήταν στο μυχό της Λιδυκής έκείνης άκτής κι' αναπαύθηκαν, άλλα τα ναυαγισμένα πλοία δέν έγύρισαν όλα. Έλειπαν έπτά καράβια, ό Άνθέας, ό Σύργεστος, ό ισχυρός Κλόανθος κι' άλλοι άκόμη ένδοξοι Τρώες, που δέν έφάνηκαν ούτε τις επόμενες ώρες, γιατί ίσως θα βρίσκονταν τώρα στο ύγρό κοιμητήρι τους.

Ήτανε κατασκακισμένα τα πλοία και τα τρόφιμά τους, κατεστραμμένα από τη θάλασσα κι' έπρεπε ν' άνανεωθούν. Ο άρχηγός Αϊνείας πήρε μαζί τόν έμπιστο φίλο του Άχάτην και άποβιβάσθηκαν στην βραχώδη άκτή. Έπροχώρησαν, άνέθηκαν στον ύψηλότερο λόφο κι' άντίκρυσαν άπ' την κορυφή του μιάν άπέραντη πόλι με μεγάλες οικοδομές και ύπερύψηλες πύλες. Μυρμηκία έργατών άσχολούν.

μήδην και τ' άλογά του που άδηγούντο στο στρατόπεδο των Ελλήνων πριν φάνε χορτάρι της Τροίας και πίνουν νερό άπ' τόν Ξανθο, Σ' άλλο μέρος ό Τρώϊλος που είχε την τόλμη να χτυπήσθ με τόν Άχιλλέα, κρέμεται από τό άρμα, κρατώντας και οκοτωμένος άκόμα, τα ήνια των άφηνισμένων άλόγων του, ενώ ό τράχηλος και τα μαλλιά του σέρνονται επάνω στη σκόνθ. Ο Άχιλλεύς περιφέρει γύρω από τα τείχη τό κορμί του ήρωϊκού Έκτορος, ό Πρίαμος σηκώνει τα άσπλα χέρια του προς τόν νικητή. Πιο πέρα, αυτός ό ίδιος αυτός ό Αϊνείας, συμπλεκείται με τόν Διομήδη, παρέκει ή όρμητική Πενεύσιλεια όδηγει τόν στρατό των Άμαζόνων με τις σεληνιοείδεις ασπίδες και μέσα στις χιλιάδες αυτές όρμα ή φιλοπόεμη βασίλισσα, ζωσμένη ζωών χρυσή, κάτω από τα γυμνά στήθη και τομά, μια παρθένας αυτή, να συμπασκθ με τους άνδρες.

Σε ποιο μέρος είχε φθάσει λοιπόν, που έγνώριζαν την δυστυχία τους;

Άλλ' ενώ στεκόταν καρφωμένος στη θέσι της καταπληξέως, είδε να προχωρή προς τόν ναό μια νεαρή γυναίκα, τόσο όμορφη και τόσο θελκτική, που τόν έκανε να πιστέψθ πως ήταν θεά. Άνέλαμπε ό ρόδινος τράχηλος κι' άπ' τόν χρυσό χείμαρρο των μαλλιών της ξετρεπούσαν θεία μυρα. Η έσθλητή της διεγράφε κυματίζοντας ένα κορμί άσυλληπτης τελειότητος, τό βάδισμα της έδειχνε έντονώτερα τό μεγαλείο της. Κι' όπως εδάδιζε τριγυρισμένη από πολυάριθμη νεολαία πανέμορφη, ένόμιζε κανείς πως ήταν ή Άρτεμις όταν έκανε χορούς στού Ευρώτα τις όχθες, έχοντας μαζί της χίλιες Όρκιαδες νύμφες.

Θαμπώνοντας τα βλέμματα ή θελκτική Διδώ, ή βασίλισσα, έπροχώρησε κι' έκαθισε επάνω στον ύψηλό θρόνο της, τόν τοποθετήθηκεν στη μέση του ναού, περιτριγυρισμένη από ισχυρή συνοδεία ένόπλων. Έδίκαζε κι' έδαζε νόμους, κι' έντρομος ό Αϊνείας είδε να άδηγούνται σε λίγο εκεί οι σύντροφοι των χαμένων έπτά καραβιών του, γιά να θέσουν υπό την κρίσιν της τη ζωή τους. Ποιά τάχα να ήταν τα έθιμα του άγνωστου εκείνου λαού και ποιά τύχη να τους έπερίμενε;

Ένα λουλούδι που μεταφυτεύθηκε στην παραλία αυτή της Λιδυής από την μακρινή χώρα της Τύρου, ή Διδώ, ήταν κόρη του βασιλιά Βήλου, κι' άδελφή του Πυγμαλίωνος, που την διαδέχθηκε. Ο πατέρας της την επάντρεψε με τόν άδελφό του Συχάιον, ίερέα του Ήρακλέους, τόν πιο εύγενικό και πιο πλούσιον άνδρα του τόπου των, γιά τόν όποιον έκείνη αισθανόταν τόν φλογερότερο έρωτα, στον όποιον ώρκίσθηκε ότι, άν ποτέ συνέβαινε να τόν χάσθ, θα κατεδίκαζε τόν έαυτό της σε αιώνια χρεία και ποτέ πιά δέν θα δοκίμαζε τα χάδια του έρωτος.

Ο Πυγμαλίων, γιά ν' άρπάξθ τους θησαυρούς του γαμβρού και θείου του, άπλισε δούλους, οι όποιοι έκοφαν τό λαιμό του Συχάιου, μέσα στον ναό, ενώ ήταν γονατισμένος και προσευχόταν. Έντρομη ή Διδώ που φοβήθηκε και γιά τόν έαυτό της την ίδια άδελφική περιποίηση, συνεννοήθηκε με τους πιστούς φίλους του συζύγου της, έφόρτωσε τους άμύητους θησαυρούς του σε καράβια που έναυλώσε κι' άπέπλευσε με την άδελφή της την Άννα, πηγαίνοντας να βρθ, μαζί μ' όλους τους πολυάριθμους φυγάδες, τόπο όπου δέν θα μπορούσε να την φθάσθ ή αίμοδορία του Πυγμαλίωνος.

Στην Κύπρο, όπου προσήγγισε, δέν θέλησε να μείνθ, κι' έπλευσε προς τα παραλία της Λιδυής, στην χώρα των Γετουλίων όπου έδασίλευε ό μισαόγριος Ιάρβας. Η όμορφη Διδώ παρουσιάσθηκε μπροστά του και του ζήτησε την άδεια να χτίσθ μία πόλι στη χώρα του. Έκείνος συγκινήθηκε από την όμορφιά της, άλλα δέν συγκατατέθηκε στην αξίωσί της παρά μόνο, όταν έκείνη του προσέφερε ένα ύπερογκο ποσό, γιά να της πουλήσθ τόσο μέρος μονάχα, όσο θα μπορούσε να πιάσθ τό δέρμα θωδιού.

Η άμοιβή ήταν άπίστευτη και ή αξίω-

σις ελαχίστη. Ο 'Ιάρδας συγκατατέθηκε άλλ' η πονηρή ώραία έκοψε το τομάρι του δωδιού σε λεπτότατες λουρίδες, τις ένωσε όλες, έμέτρησε μ' αυτές τ' έδαφος κι' έτσι απέκτησε μια έκταση στην οποία αν οι φυγάδες Τύριοι, μ' όλην την ζέση των ανθρώπων που ήσαν εξόριστοι κι' αποκοτούσαν πατρίδα, άρχισαν να χτίσουν την πόλι που ώνόμασαν Καρχηδόνα, και την περίφημη της ακρόπολι.

Ο 'Ιάρδας, που ήθελε ν' απολαύση το κορμί της Διδούς και τους θησαυρούς της, της έπρότεινε να την πάρη γυναίκα του. 'Αλλ' εκείνη, και γιατί είχε δώσει ύποψοι στον άνδρα της ότι ποτέ δεν θα παντρευόταν, αλλά και γιατί δεν της άρεσε ο μισοάγριος βασιλιάς, απέκρουσε την πρότασή του. Κι' εκείνος άναζητούσε από τότε την άφορμή για να επιτεθ' και να της κυριεύση την πόλι που έχτιζε.

Σ' αυτή την βασίλισσα που είχε καταδικάσει τον εαυτό της να μείνη αιώνιας εξόριστη και ανέραστη, παρουσιάστηκαν οι ναυαγοί, και της είπαν ποιοί ήσαν, της έμίλησαν για τόν άρχηγό τους Αινεία που ήταν μετά τόν 'Εκτορα ο γενναίωτος μέσας στον στρατό της Τροίας, και για τήν απόφασή που είχαν να πάνε στην 'Ιταλία να βρουν τους παλαιούς απόικους Τρώες και να χτίσουν άλλες πόλεις εκεί, άφου η δική τους παραδόθηκε στις φλόγες από τους 'Ελληνες. Της είπαν ακόμη ότι τους είχε ρίξει στην χώρα της ή τρικυμία και την ίκέτευσαν, εν όνόματι τών θεών, να τους παράσχη φιλοξενία και βοήθεια.

Η Διδώ καθυσάχισε τους ίκέτες και τους ύποσχέθηκε ότι θα τους παρέιχε κάθε φιλοξενία και θάσκελνε ταυτοχρόνως ανθρώπους της ν' αναζητήσουν τόν βασιλιά τών Αινείων. Τότε έκείνος έπροχώρησε και παρουσιάσθηκε. Κι' έκφράζοντας τήν χαρά του για τήν συνάντησή τους με τήν θεακτική άνσασσα, την έβεβαίωσε για τήν αιώνια ευγνώμοσύνη τών έκπατρισμένων πολέμιστών.

Εκτελική στην ξαφνική του εμφάνισή ή θαμπωμένη στο αντίκρουσμα του νέου έκείνου που έλαμπε όμοιος σαν θεός ή Διδώ, με ζωηρές έκφράσεις έξεδήλωσε τήν χαρά της και τόν ώδηγησε στα άνάκτορα, διατάσσοντας να γίνη θυσία προς τιμήν του στους ναούς τών θεών. 'Εστειλε τροφή στους άραγμένους συντρόφους του και προετοίμασε δείπνα, ο Αινείας δέ έπεφόρτισε τόν 'Αχάτην να πάη να φέρη τόν μικρό τόν γιού, τόν 'Ασκάνιον, και πλούσια δώρα που έσωσε μέσα από τ' έρείπια της Τρωάδος τόν περίφημο πέπλο της 'Ελένης που της είχε χαρίσει ή μητέρα της Λήδα, τόν βαρυτίμο σκήπτρο που είχε φορέσει ή μεγαλύτερη κόρη του Πριάμου, ή 'Ιλιόνη, τόν θαυμάσιο περιδέριο τών μαργαριτών, και τόν διπλό στεφάνι από χρυσό και πολύτιμους λίθους. Κι' όλα αυτά τ' έχάρισε στην ευγενική βασίλισσα, ή όποια δεν έβρισκε λέξεις να έκφραση την συμπάθειά της προς τόν ήρωικό ταξιδιώτη, που, από τήν πρώτη στιγμή, είχε συγκινήσει βαθειά την καρδιά της.

Τό συμπόσιο άρχισε. Καθισμένη έπάνω σε χρυσό ανάκλινο ή Διδώ, κι' έχοντας γύρω, γυρμένους σε στρωμένη πορφύρα τόν Αινείαν και την Τρωική νεοαία, έχάιδε τα μαλλιά του μικρού 'Ασκανίου και έκτύταζε χωρίς να χορταίνει τόν πανέμορφο ξένο, προς τόν όποιον τώρα την έσερνε μια άκατανίκητη δύναμις.

Η ναρκωμένη ψυχή της άνασκιρτούσε, ζητώντας να σπάση τ' άδυσμα του όρκου που έκαμε στον δολοφονημένο άνδρα της, τ' ά χείλη της έμεγάλωναν τή φλόγα τους με τό κρυσί που άδειαζε, προσπαθώντας να θολώση μ' αυτό τις προτροπές του μυαλού της. Ο 'Ιώπας τραγουδούσε με κρυσή λίρα τους πόν παθητικούς σκοπούς κι' ή βασίλισσα που δεν ήθελε να σταματήσει τ' όνειρο, προσπαθούσε να παρατείνη όσο ήταν δυνατόν, τό συμπόσιο έκείνο της ευτυχίας της. Πίνοντας διαρκώς τόν έρωτα, τόν ρωτούσε για τόν Πρίαμο και τόν 'Εκτορα, για τ' άλογα του Διο-

μήδους και τ' μεγαλειον του 'Αχιλλέως, έπειτα για όλες τις ένέδρες τών 'Ελλήνων και τις δυστυχίες τών δικών του. Και έκείνος, άνασκαλεύοντας την άνεκφραστή λύπη του, άρχισε να διηγείται τήν θλιβερή ιστορία της άλωσης της πατρίδος του και τ' μεγαλειώδες, στην άγριότητα του, θέαμα της πυρπολημένης Βασιλίδος τών 'Ασιατικών παραλίων.

'Ακουε ή Διδώ τήν αφήγησι, κρεμασμένη από τ' άχίλη του, και ή φωτιά π' άναψε μέσα της κατέκαιγε τις σάρκες της. 'Αποσπρήθηκε ν' άναπαυθού κι' όμως διαρκώς ή γενναίωτης του ξένου της της της καταγωγής του ή λάμψη, βρισκονταν στο μυαλό της ή γλυκεία μορφή του Αινείου και τ' άλογα του έμεναν κορφωμένα στα στήθη της κι' αυτή της ή ασχόλησις της έφυγαδευε τήν ήρεμία και τήν άνάπαυσι.

Όταν τήν έπομένη ή 'Ηώς έσκόρπισε τού ούρανο τήν ύγρή σκιά και κατηύγασε με τις λαμπράδες του Φοίβου τις χώρες, ή ξετρελλάμενη Διδώ πήγε στην άδελφή της κι' άλλοφρονώντας της έξωμολογήθηκε.

— Ποιά τρομερά όνειρα με πτοούν, άγαπημένη μου και τόσο πολύ με τάρασσούν! Τί θαυμάσιος νέος ο ξένος αυτός! Ποιά ευγένεια δείχνει τό πρόσωπό του! Ποιά καρδιά και τί κατορθώματα! Ναί, πιστεύω πως κατάγεται από θεούς. 'Αν δεν ήταν θεμελιωμένη στην καρδιά μου ή σταθερή κι' άμετάρρετη απόφασίς να μην επιθυμώ ν' απολαύσω κάποιον γαμήλιο δεσμό, από τότε που ο πρώτος μου έρωας διέψευσε τις έλπίδες μου με τό να χάσω τόν άνδρα μου, αν δεν άμείδιζα τόν νυμφικό θάλαμο και τις λαμπράδες του γάμου, σ' αυτόν μονάχα τόν εγκληματικόν έρωτα θα μπορούσα ίσως να ύποκύψω! 'Αννα, τό όμολογώ, μετά τήν συμφορά τού άγαπημένου συζύγου μου και τό ράντισμα τών δαμών με άδελφικό αίμα, αυτός μονάχα έλύγισε τή σκέψη μου κι' έκλόνησε τήν ψυχή μου. 'Αναγνωρίζω τ' ίχνη της παλιάς φλόγας. 'Αλλ' εύχομαι να με καταπιούν τ' έγκατα της γής ή να με κατεβάση κεραυνόπληκτο στις πελιδνές σκιές του 'Ερέβους και στη θαθεία νύχτα, ο Παντοδύναμος Πατέρας, προτού, ω Διδώ, σέ μιάνω, ή καταλύσω τ' άδικία σου! Τόν έρωτά μου τόν έπηρε μαζί του έκείνος που πέθανε!

'Αλλ' ή άδελφή της δεν ένόμιζε πως έπρεπε να θυσιάση τ' νεάτια της για έναν πεθαμένο και μ' όσα της είπε έβλόγισε περισσότερο τήν τρελλά έρωτευμένην ψυ-

χή της: έδωσε έλπίδα στο μυαλό της που τόσο άμφέβαλλε και της κατενίκησε τήν ντροπή. Πήγαμε στους δαμούς κι' έθυσίασαν. Η πανέμορφη συμβουλεύθηκε τ' άσπαίρουντα σπλάχνα. Μάταιη γνώσις τών μάντεων! Τί ώφελούν οι εύχες τήν ξετρελλάμενη, τί οι ναοί; Μαλακή φλόγα κατατρώνει έν τούτοις τό αίμα της κι' ήσυχο ζή κάτω από τό στήθος τό τραύμα. Φλογίζεται ή δυστυχισμένη βασίλισσα και μανιασμένη πλανάται σ' όλην τήν πόλι σαν πληγωμένο έλάφι. Τώρα πηγαίνει τόν Αινεία μαζί της στα τείχη, δείχνει τις δυνάμεις της Τύρου και τήν πόλι που εινε έτοιμη να τόν ύποδεχθ' ή, άρχίζει να μιλάη και κόβεται ή φωνή της, τώρα δέ πάλιν, σαν νυχτώση, τόν καλεί σε συμπόσιο και ζητά ν' άκούση πάλι ή άσυλλόγιστη, τις 'Ιλιακές συμφορές και κρεμιέται από τό στόμα του ενώ αυτός διηγείται. 'Υστερα δέ, σαν χρισθούνη, όταν σκοτεινή ή σελήνη κρύβη τό φώς της και τ' άστέρια που σβύνουν τους καλούνε σε ύπνο, μόνη όδύρεται στο άδειο τήν στίτι και πέφτει στο κρεβάτι που είχε καθήσει πριν ο Αινείας. Τόν άκούει και τόν βλέπει κι' όταν δεν εινε μπροστά της. Σκλαδωμένη άπ' τήν μορφή του πατέρα, σφίγγει στην άγκαλιά τόν 'Ασκάνιον, — τό παιδί που εινε ή πιστή του εικόνα— σαν να γυρεύη άπ' αυτό τήν έρωτική άναπαύοσι. Ούτε οι μισοτελειωμένοι πύργοι χτίζονται πιά, ούτε ή νεολαία άσκήνται στα όπλα: δεν φτιάχνουν λιμάνια, ούτε στερεές πολεμίστρες, έγκαταλείμμένα όλα δείχνουν μια γενική παράλυσι.

'Αλλ' όταν κάποτε είχανε πάει κυνήγι, άρχισε ξαφνικά να σκοτεινιάζη ο ούρανός και σε λίγο άρχισε να πέφτη χαλάζι. Και οι Τύριοι τότε και ή Τρωική νεολαία και ο Δαρδάνιος έγγονός της 'Αφροδίτης — ο θεός Αινείας — άρχισαν να τρέχουν έδώ κι' εκεί γυρεύοντας καταφύγια ανά τους άγρούς, για να άποφύγουν τή νεροποντή και τ' άφουσκωμένα ρυάκια που κυλάνε ξεριζώνοντας ό,τι κι' αν έρουν. Η Διδώ και ο Αινείας πήγαν στην ίδια σπηλιά, και ή θεία έννοσις συνετέλεσθη: 'Αστραψε φωτιά στον ούρανο, ανέλαμψε ο αϊθέρας που βλέπει τους γαίονες, άφίσα-νε οι Νύμφες κραυγή άπ' τήν ψηλότερη κορυφή. Και έκείνη ή μέρα ήταν ή πρώτη αίτία τού θανάτου και τών συμφορών της.

Παραλαμβάνει τήν εϊδησι ή φτερόποδη Φήμη, της όποιος δεν υπάρχει πτηνό πιό ταχύτερο. Μικρή στην άρχή από φόβο, σηκώνεται σε λίγο στις αύρες, δαδίζει

στη γή κι' όμως κρύβει τό κεφάλι στα σύννεφα. Ουμωμένη ή Γή, για τήν σκληρότητα τών θεών προς τ' άλλα παιδιά της, τήν έγέννησε τελευταία, με γρήγορα ποδια και φτερά έλαφρά, φρικτό τέρας, πελώριο, τό όποιον, όσα φτερά έχει στο σώμα του, τόσα άγρυπνα μάτια έχει κάτω άπ' αυτά, — τρομερό πράγμα — τόσες γλώσσες, τόσα στόματα να μιλάνε και τόσα όρθάνοιχα αυτιά για ν' άκούνη. Και τήν μέν νύχτα πετάει μεταξύ τού ούρανο και της γής σφυρίζοντας μέσ' στο σκοτάδι χωρίς να κλείνη τ' άμτια στον γλυκύ ύπνο, τήν ήμερα δέ κάθεται σκοπός ή στην ψηλότην σκεπή ή στους ψηλούς πύργους και φοβίζει τις πόλεις, έπίμονος άγγελος τού πλαστού και τού ψευτικού, όπως έπίσης και τ' άληθινού.

Αυτή ή Φήμη δίδωσε της Διδούς τους έρωτας, αλήθειες άνακατωμένες με χίλια ψέματα, πράγμα που προκάλεσε τόν θυμό του τρομερού 'Ιάρδα, τού όποιου πριν είχε άποκρούσει τόν έρωτα.

Ιλαραδωμένη ή βασίλισσα στον έρωτά της, δεν έδλεπε τίποτα, άλλ' ο Αινείας βασανίζονταν από τύψεις, έπειδή, για χαρι μιάς γυναίκας, είχε προδώσει τα πεπραμένα του: κι' ένα πρωί όίεταξε μυστικά τους συντρόφους του να έτοιμασθουν προς άναχώρησιν. Δεν είπε τίποτα στη Διδώ. 'Αλλά ποίος μπορεί να ξεγλώση μια έρωτευμένη γυναίκα; Η άνηλεη φήμη της βεβαίωσε τήν είδησι και τρελλάμενη ή Διδώ, ίκετευε κλαίγοντας να μην κανη ένα τέτοιο άνοσιούργημα: άλλ' έκείνος άρνήθηκε να σταματήσει τόν δρόμο του, πράγμα που έγιγάντωσε τόν θυμό και τό πόθος της, κι' έκανε να ξεσπάσουν οι κεραυνοί της κατάρας της. Ο Αινείας προσέπαθε να μαλακώση τήν λύπη της, άλλα δεν έσταμάτησε τις έτοιμασίες του. Είδε έκείνη από τήν ακρόπολι τις κινήσεις τών πλοίων κι' άναγκάσθηκε να καταφύγει και πάλι στα δάκρυα προσπαθώντας να λυγίση τόν άγαπημένο της με παρακλήσεις και να ύποτάξη τήν ψυχή του στον έρωτα. 'Ελπίδα μάταιη. Ο στόλος τών Τρώων δεν σταματά τις έτοιμασίες του.

Γονατισμένη από τήν συμφορά, ή Διδώ ένα τώρα ποθεί, να πεθάνη. Στην άδελφή της που παρακολουθούσε τή συντριβή της άνησυχ, είπε πως είχε βρη τό μέσον να λησμονήση τόν φλογερό έρωτά της, και τήν παρεκάλεσε ν' άναψη φωτιά, μέσα στις φλόγες της όποιος θάκαιγε όλα τα δώρα του προδότη έραστου, για να μην ύπάρχη τίποτα που να της θυμίζει τήν άπιστία του.

Η 'Αννα, που δεν ύπαιπτευθηκε τήν άλήθεια, ευχαρίστητην γι' αυτές τις διαθέσεις της, έπεσπτανη κι' άνάψανε τεραστία φωτιά. Ο Αινείας είχε κοιμηθ' στο πλοίο κι' ή Διδώ τόν είδε σε λίγο να φυεύη.

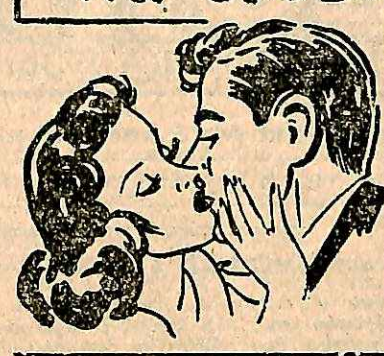
Θορυβμένη κι' άγρία στη φοβερή της άπόφασή ή βασίλισσα έφερε έδώ κι' εκεί τήν αίματηρή ύψη της, έχοντας ραντισμένες με τις πληγές τών νυχιών της τις παρειές της, τις άχρόλευκες άπ' τόν θάνατο που πλησίαζε. Κι' όταν είδε τό πλοίο του Αινεία να γλυστράη ήμερα έγ καταλείποντας τό λιμάνι και τήν καρδιά της, σπάζοντας τις πόρτες έπήδησε προς τό μέρος της φωτιάς, κρατώντας στο χέρι τό τραγικό δώρο τού άπιστου έραστου, τό κοφτερό χρυσοποίκιλο ξίφος του.

'Ανασήκωσε τό λιγερό της κορμί άφίοντα βαρείες κατάρες κι' έμπηξε τό σπαθί μέσα στα στήθη της. Και τό ώραιο κορμί της, άφρίζοντας άπ' τό όλο-θερμο αίμα που είχε δάψει τα κρινόλευκα δαχτυλά της, έγειρε κι' έγκρεμίσθηκε στις άνήλεες φλόγες ενώ τ' άνάκτορα άνηχούσαν άπ' τους όλοθυμους τών άπελπισμένων γυναικών, άπ' αυτή τήν άνατριχιαστική μελωδία που συνάδευε τόν θάνατο μιάς πονεμένης καρδιάς.

Κι' όμως, ή γυναίκα έκείνη που θέλησε να σβύση τό κορμί της ψυχής της στις φλόγες της γιγαντιαίας φωτιάς, ξεψυχώντας ψιθύρισε γλυκά ένα όνομα που λίγο πριν καταράσθηκε...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημόσιεσις άπαγορεύεται)

"ΟΠΩΣ
ΤΗΝ ΕΙΔΕ...

Χαριτωμένη ιστοριούλα

Παντρεύθηκαν χωρίς τή συγκατάθεσι των γονεών τους. Και γιατί; Διότι ή οικογένεια Λεφδέρ δεν παραδεχόταν να παντρευθ' ή Σουλβία, σε ηλικία τριάντα τριών έτών, έναν νέο κατά έπτ'ά χρόνια μικρότερό της. Και διότι ή κυρία Μπουργκουέν, υπερήφανη για τόν γιού της Μπερτράν, που μόλις πήρε τό δίπλωμα τού δικηγόρου, άναιρεύοταν γι' αυτόν έναν γάμο λαμπρότερο, και δεν μπορούσε να καταλάβη τί έβρισκε ο Μπερτράν στη Σουλβία:

— Τώρα, τού έλεγε, δεν γίνεται πολύ άντιληπτή ή διαφορά της ηλικίας. Θά τήν καταλάβης όμως ύστερα από λίγα χρόνια, όποτε θ' είσαι β' νεαρός σύζυγος μιάς ώριμης κυρίας. Αυτό είναι τό ιδανικό σου; Μα, Μπερτράν, σου μιλάω, δεν άκούς;

Ο Μπερτράν, πράγματι, δεν τήν άκουε, γιατί αυτός φανταζόταν τό μέλλον του μόνο με τήν Σουλβία. Τήν άγαπούσε τόσο! 'Αγαπούσε τή φωνή της, τό όνειροπόλο της χαμόγελο, τ' άρχίζα της μάτια, τ' άξανθ'ά μαλλιά της άκόμη και τό νοσταλγικό της ύφος.

'Αφ'σας, λοιπόν, ο Μπερτράν και ή Σουλβία τις οικογενείες τους με τις άντιρρήσεις τους και παντρεύθηκαν. Και δεν τό μετανόησαν. Ζούσαν πανευτυχείς. Ο Μπερτράν δεν έβρισκε πουθενά άλλο τήν ευτυχία από τό σπίτι του, που ήξερε τόσο καλά να τό στολίξη και να τό όμορφαίνη ή γυναίκα του. Μ' όλο που πέρασαν άρκετοί μήνες από τό γάμο τους, ή Σουλβία ήταν πάντα μέσα στο σπίτι περιποιημένη, καλοχτενισμένη, καλοντυμένη σαν γυναίκα που περιμένει τόν μνηστήρα της.

'Εξη χρόνια έπέρασε τό έρωτευμένο άνδρoγυνο μέσα σε μιά άνειρεμένη εύτυχία, και θ' άσυνεχίζον άσφαλώς τό όνειρο, αν δεν έρχόταν ο πόλεμος που άρπασε τόν σύζυγο από τήν έστία του. Ποτέ χωρισμός δεν ύπήρξε σκληρότερος από τόν χωρισμό τών δύο συζύγων. Κά-τόπιν και οι δύο τους έξόυσαν με τήν άναμονή τών έπιστολών και τών ήμερών της άδείας.

Η συνεχής άντάλλαγή τών σκέψων τους έπλεκε ανάμεσά τους έναν ψυχικό δεσμό που ήταν πολύ δυνατός.

Οι έβδομάδες, οι μήνες περνούσαν. Οι ισχυρές οικονομίες του ζεύγους έξαντλήθηκαν. Η Σουλβία, μη θέλοντας ν' άποταθ' στους γονείς της ή στην πεθερά της, άποφάσισε να έργασθ' ή. Κι' έμπηκε σ' ένα έργοστάσιο. Η Σουλβία, άσυνήθιστη στη σκληρή δουλειά, και έπί πλέον πονεμένη από τήν μοναξιά, τήν άγωνία, τήν άγρύπνια, άρχισε σιγά-σιγά να χλωμαίξη, ν' άδυνατεί, να φθίνη, να μαραίνεται. 'Εξ άλλου, τ' άχρημάτα που έκέρδιζε δεν τήν έθθαναν για

να περιποιηθ' τόν εαυτό της και τήν έξωτερική της εμφάνισι.

'Εξαφνα, μιά βραδυά, ο Μπερτράν έφθασε στο Παρίσι. 'Εντελώς ξαφνικά, είχαν δώσει άδεια όλίγων ήμερών στους στρατιώτες, και τούς τήν έδωσαν τόσο άτρόπατα, ώστε να μ'ην προφθάσουν να είδοποιήσουν τούς οικείους των. 'Ετσι, ο Μπερτράν, χωρίς να άναμένεται από τήν Σουλβία, κατευθύνθηκε σπίτι του. 'Α νέθηκε τέσσερα - τέσσερα τ'ά σκαλιά. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά στην ιδέα πως θ' άναϊδή τήν Σουλβία, πως θ' άνη ξυπνήση από τόν ύπνο της. Τήν φανταζόταν μέσα στο ώραιο νυχτερινό ντεζαμπιγιέ της, ξαφνιασμένη από τήν άπρόσπτη άφίξή του να τόν απλώνη τ'ά χέρια της.

Σιγά-σιγά, για να μ'ην τήν τρουάξη, ξεκλείδωσε τήν πόρτα της κάμαρας και χωρίς ν' άνάψη τό φώς, πλησίασε στο κρεβάτι.

Στό άμυδρο φώς της καντήλας είδε τήν Σουλβία να κοιμάται. Κοιμόταν όπως άναπαύεται κάθε γυναίκα τακτισμένη από τήν κόυρασι της ήμέρας και που δεν περίμενε κανέναν. Τ' άχτένιστα μαλλιά της έπεφταν στο μέτωπό της.

'Αντί για νυχτερινό ντεζαμπιγιέ, φορούσε μιά ξεθωριασμένη μάλλινη μπλούζα. Κοντά στο κρεβάτι ήταν πεταμένα τ'ά παπούτσια της ήμέρας, πολυπατημένα, παλινωμένα.

Ο Μπερτράν τήν έκύτταζε σαν χαμένος. Αυτή ήταν ή Σουλβία! Σε μιά καρέκλα ήταν ριγμένη μιά κομπινάζον μπλωμένη. Πόσο διαφορετική εικόνα άπ' έκείνη που είχε διατηρήσει στη μνήμη του! Τό στόμα, τό πολυαγαπημένο στόμα της Σουλβίας, είχε μια θλιβερή έκφρασι. Και στο κουρασμένο της πρόσωπο έφάνιναν π'έν έντονες οι ρυτίδες.

Ο Μπερτράν ένιωσσε μιά ζεστή τρυφερότητα να πλημμυρίζει τήν καρδιά του. 'Ο,τι τού είχε άποκρύψει ή Σουλβία τό έδιόδαζε τώρα σαν να ρακτριπτικά της, γύρω στην κάμαρα.

'Ολη ή συμφορά της άπουσίας του, όλη ή άγωνία και όλη ή κόπωση έπρό-βαλαν μπροστά του...

...

Κι' ο Μπερτράν, σιγά-σιγά, χωρίς να τήν ξυπνήση, έφυγε. Η Σουλβία δεν θ' άμνη ποτέ ότι τήν β'ρκε έτσι κοιμισμένη, ξεχτενιστή, με παλιό ξεθωριασμένο τρικό. Θά τήν έπλήγανε πολύ αυτό...

Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, της έ-τηλεφώνησε ότι έφθασε ξαφνικά, ότι μιά στρατιωτική ύπηρεσία θ' άν κρατούσε δυό ώρες στην πόλι έως ότου τήν ίδη. 'Ετσι, ή Σουλβία είχε όλο τόν καιρό να έτοιμασθ' ή, να σιγυρήση τό σπίτι της, να ξαναφτιάξη τήν παλιά άτμόσφαιρα για να δεχθ' τόν άγαπημένο της. Και ποτέ, ποτέ δεν έμαθε πως τήν προσειδε μέσα στον ύπνο της, όπως ποτέ δεν έυαθε τό πόσο τήν άγαπούσε όπως τήν είδε έτσι ο Μπερτράν...

ΟΥΓΚΕΤΗ ΓΚΑΡΝΙΕ

ΠΝΕΥΜΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ

Μεταξύ μπεκρήδων.

— Ένα ποτηράκι άκόμη;

— Όχι, φιλαράκο μου,

— Όχι; Είναι ή πρώτη φορά που

μου άρνείσαι.

— Έχεις δίκιο...

— Γιατί; Μήπως είσαι άρρωστος;

— Όχι δά! 'Αλλάς άμως χθές στί-τι και δεν είμαι συνηθισμένος άκόμη στην καινούργια σκάλα!

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο

από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό

ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

11

—Μεγαλειότατε, αφού πρέπει να σάς το πω, μάθετε ότι είναι ένας από τους αχμαλώτους εκείνους, τους προωρισμένους τὰ σφαγούν στις δεκατρείς του μηνός. Ήλθε προς τὸν Εὐφράτη ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου.

Προφανῶς δυσαρεστήμενος ὁ Ἀσσοῦη-ρος ἀνέκραξε:

—Εἶνε λοιπὸν Ἑβραῖος; ὦ, οὐρανέ! Τὴν στιγμή πού ἡ ζωὴ μου ἐπρόκειτο νὰ μοῦ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοὺς ἰδίους μου, τοὺς ὑπηκόους, ἕνας Ἰουδαῖος, τὴν ἔσωσε. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τοῦ κατ' ὥρῳ, δὲν ἔχει ση-μασίαν οἱ οἱ κ' ἂν εἶναι... Ἀσάφ, μὴ λησμονήσῃς τὴν δώσῃς διαταγὴ νὰ τὸν δρύνουν... Καὶ νὰ τὸν φέρουν μπροστὰ μου... Ἐλῶ τοῦλάχιστον νὰ γνωρίσω ἐ-κείνον στὸν ὁποῖον χρωστῶ ὅτι βλέπω ἀ-κόμῃ τὸ φῶς...

Τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ παρέλειπε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς διαταγὰς τὸν, ἀλλ' οὐτε αὐτὸς διατάχθηκε νὰ τὶς ἐκτελέσῃ ἀ-μέσως, οὐτε ὁ Ἀσσοῦηρος τοῦ τὸ ἐπέ-βαλε. Ἐπειδὴ κανεὶς τοὺς δὲν ἦταν δυνα-τὸν νὰ φαντασθῇ πόσο μετρομένης ἦσαν οἱ στιγμὲς ἐκείνου, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ βα-σιλεὺς ἐδείχνε τώρα τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέ-ρον του.

Ὁ Ἀμάν ἐξ ἄλλου, ἐφρόντισε νὰ γί-νουν οἱ ἐτοιμασίαι γιὰ τὴν ἐκτέλεσι, μὲ κάθε ταχύτητα, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐστηρὰν ἐ-χεμύθειαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν. Ἐθεωροῦσε ὡς βέ-βαιον ὅτι θὰ ἐστέλλονταν ὑπηρετὰ τῶν ἀνακτόρων νὰ θρύνῃ τὸν Μαρδοχαῖο, καὶ θὰ τὸν ἀναζητοῦσαν παντοῦ. Ἀλλ' ἔπει-δι ἡ σύλληψις του εἶχε γίνῃ χωρὶς θό-ρυβο, κανεὶς δὲν ἐπήγαινε νὰ τὸν βρῇ στὴ φυλακὴ καὶ ἐπομένως καὶ δὲν θὰ ἐ-μάθαινε ὅτι ἦταν ἐκεῖ. Ὅταν δὲ ἐβλε-παν τὸ πτώμα, θὰ ἦταν ἀργά. Καὶ θὰ ἐ-δικαιολογεῖτο ὅτι δὲν ἤξερε οὐτε ὅτι ἦταν αὐτὸς ἐκείνος πού προσέφερε τὴν ὑπηρε-σίαν στὸν βασιλέα, οὐτε ὅτι ἡ Μεγαλειότης του εἶχε δεῖξαι ἐνδιαφέρον γιὰ ἕνα προ-γεγραμμένον.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα τὸν εἰδοποίησαν ὅτι τὸν ζητοῦσε ὁ Ἀσσοῦηρος, κ' ἔτρεξε ἀ-μέσως στὴν πρόσκλησι.

Ὅταν τὸν εἶδε ἐκείνος, χαρούμενος τοῦ φώναξε:

—Πλήρῃσας, εὐτυχισμένο στήριγμα τοῦ θρόνου τοῦ κυρίου σου! Σὲ σένα, τὸν σο-φώτερο σύμβουλό μου πού τόσες φορές ἀνακοίνωσες τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σκήπτρου μου, θέλω νὰ πῶ τὸ μυ-στικὸ παράπονο πού μοῦ ταρασσεῖ τὴν ψυχὴ. Γνωρίζω πόσο ἀδόλος εἶναι ἡ φυ-λὴ αὐτοῦ τοῦ Ἑβραίου. Ὅσο πὺλ μέγα-λη εἶναι, τόσο περισσότερο ἐξασφαλίζει τὴν ζωὴν μου, γιὰτὶ δείχνει, κατὰ τρόπον πομπῆς, πόσο φοβάται ὁ Ἀσσοῦηρος νὰ εἶναι ἀχάριστος. Θὰ ἴδωμεν νὰ ξεχωρί-ζῃ ὁ ἀθάτος ἀπὸ τὸν ἔνοχο· γιὰτὶ δὲν σκο-πεῖω λιγότερο, νὰ ἐξολοθρεύσω αὐτὸν τὸν ἀποτρόπαιον λαόν...

Καὶ ἡσυχώτερος κάπως, ἐπέρασε στὸ ἰδιαιτέρο γραφεῖο του, γιὰ ν' ἀσχοληθῇ

μὲ τὶς ἐπείγουσες ὑποθέσεις τοῦ κράτους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'
Ἡ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Κλεισμένος στὸ σκοτεινὸ κελλὶ του, ὁ Μαρδοχαῖος, προσευχότανε στὸν Θεὸ γιὰ τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν ψυχὴν τῶν μυριάδων Ἰουδαίων, τῶν ὁποίων ἐπίσης οἱ ἡμέρες θρίσκονταν πλεόν στὸ τέρμα τους: Γιὰ νὰ συλλάβουν αὐτόν, νὰ τὸν βασανίσουν καὶ νὰ ἐτοιμάζονται νὰ τὸν κρεμάσουν, ὅλα ἐσήμαιναν ὅτι τὸ διάδημα τῆς Ἑ-σθῆρ δὲν ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπε-ρίμενε.

Ἦταν βέβαιος πῶς ὅλα ἐτελείωσαν. Τὸν ἐπινιγε φρίκη στὴ σκέψι πῶς εἶχε στεί-λει ὁ ἴδιος τὴν ἀγαπημένην του βασιλίτσα στὸν ἐξευτελισμὸ καὶ τὸν θάνατο κ' ἀνα-πέμποντας λόγια συγγνώμης πρὸς τὸν Θεὸ τῶν πατέρων του, θρίσκονταν γονατι-στός, ὅταν δύο φρουροὶ μπήκαν στὸ κελ-λὶ του. Τοὺ ἐπλαν νὰ τοὺς ἀκολουθῇ, κ' αὐτὸς δὲν ἐβγαλε λέξι. Εὐνόμιζε πῶς τὸν ὠδηγοῦσαν στὸ θάνατο κ' ἐνοίωσε νὰ τρελλαίνεται ἀπὸ χαρὰ, ὅταν τοῦ ἀνεκρί-νωσαν ὅτι ὁ κραταῖος αὐτοκράτωρ εἶχε διατάξει νὰ τοῦ ἀπνεύμουν τιμὲς εἰς ἀν-τάλλαγμα τῆς ὑπηρεσίας πού τοῦ εἶχε προσφέρει.

Ὁ Ἀμάν, μὲ κιτρινάδα θανάτου στὸ πρόσωπο καὶ μὲ ἀστραπὲς μίσους στὸ βλέμμα, τὸν ἐπερίμενε στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν βασιλικὴν προσταγὴ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ἐ-κείνη, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχε εἰσηγηθῇ.

Ὑπηρετὲς ἔφεραν τὴν χρυσοποικίλην στολὴν, πού φοροῦσαν ἐκεῖνοι, γιὰ τοὺς ὁ-ποῖους ἐγίνονταν ἡ τελετὴ τοῦ θριάμβου, κ' ἐντύσανε τὸν Μαρδοχαῖο· ἄλλοι κρα-τοῦσαν τὸν μεγαλοπρεπὲς ἄλογο, τὸ στο-λισμένον μὲ χρυσὰ κ' ἀδαμαντοκόλλητα στολίδια· ἔφιππον λοχχοφόροι, ντυμένοι τὶς βαρεῖς πανοπλίες τους, καὶ δώδεκα σαλπικταὶ, ἐπερίμεναν ἐπίσης γιὰ τὴν πομπώδη ἐκδήλωσι τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἡ τελετὴ ἄρχισε καὶ ἐξετελέσθη σύμ-φωνα μὲ ὅσα διέταξε ὁ Ἀσσοῦηρος. Οἱ σαλπικταὶ ἐπροπορεύονταν προσκαλὼν-τας μὲ τὶς φωνὲς τῶν χαλκίνων λαϊμνῶν, τῶν τοὺς πιστοῦς ὑπηκόους τοῦ αὐτοκρά-τορος, νὰ ἀκούσουν τὴν ἱερὴν τοῦ ἐπιθυ-μίας· ὁ Ἀμάν ἀκολουθοῦσε κρατώντας ἀ-πὸ τὸν χαλινὸ τὸ ἄλογο ὅπου ἦταν ἀνε-βασμένος ὁ Μαρδοχαῖος, καὶ μὲ φωνὴ ὑ-πόκυφον, ἐπαυλάμβανε τὴν διακήρυξι, ὅτι ὁ κύριός του μ' ἐκείνον τὸν τρόπο, ἐπλή-ρωνε τὶς ὑπηρεσίας ἐνὸς πιστοῦ σκλάβου, πού ἔσωσε τὶς ἡμέρες του ἀπὸ τὴν ἐπι-βολὴ ἀναξίων ὑπηρετῶν.

Καὶ ἡ συνοδεία ἐξακολουθοῦσε τὸν δρό-μο της, ἐνῶ τὰ πλήθη ἐγονάτιζαν μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο πού ἀπὸ τὴν ἀγχόνῃ βρέ-θηκε σ' ἕνα ἀπίστευτο δνείσο· καὶ διέδρα-με ὅλα τὰ Σοῦσα, τὰ ὁποῖα ἐπευφήμησαν τὸν Μαρδοχαῖο καὶ τὸν εὐγνώμονα βασι-λῆά τους.

Ὁ ἀγαθὸς Ἰσραηλῆτης, ξαναγύρισε στὶς ἀνακτορικές πύλες, μὲ ζεστὴ τὴν καρδίαν καὶ ζωηρὴ τὴν ἐλπίδα, ὁ Ἀμάν δὲ πῆγε στὸ σπῆτι του, γιὰ νὰ δώσῃ διέ-ξοδο στὴ λύσσα πού πλημμύριζε τὴν καρ-διά του. Κ' ἐκεῖ δοκίμασε νὰ ἐκπληξῇ. Ἡ Ζερές, ἡ γυναῖκα του, τὸν ἐπληροφό-ρησε, ὅτι ἡ Ἑσθῆρ τὸν καλοῦσε σὲ δει-πνο, στὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε μέρος κ' ὁ βασιλεὺς.

Ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ὁ Ἀμάν δὲ πῆγε στὸ σπῆτι του, γιὰ νὰ δώσῃ διέ-ξοδο στὴ λύσσα πού πλημμύριζε τὴν καρ-διά του. Κ' ἐκεῖ δοκίμασε νὰ ἐκπληξῇ. Ἡ Ζερές, ἡ γυναῖκα του, τὸν ἐπληροφό-ρησε, ὅτι ἡ Ἑσθῆρ τὸν καλοῦσε σὲ δει-πνο, στὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε μέρος κ' ὁ βασιλεὺς.

Ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ὁ Ἀμάν δὲ πῆγε στὸ σπῆτι του, γιὰ νὰ δώσῃ διέ-ξοδο στὴ λύσσα πού πλημμύριζε τὴν καρ-διά του. Κ' ἐκεῖ δοκίμασε νὰ ἐκπληξῇ. Ἡ Ζερές, ἡ γυναῖκα του, τὸν ἐπληροφό-ρησε, ὅτι ἡ Ἑσθῆρ τὸν καλοῦσε σὲ δει-πνο, στὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε μέρος κ' ὁ βασιλεὺς.

Ἄντ' νὰ κρεμάσῃ τὸν Μαρδοχαῖο, τὸν περιέφερε θριαμβευτικὰ μέσα στὰ Σου-σα, προσφέροντας τὸν ἰδικὸ τοῦ ἐξευτελι-σμὸ πρὸς δόξαν τοῦ προγεγραμμένου. Μή-πως κατὶ παρόμοιο ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ καὶ τώρα;

Φοδόνανε τὴν ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς του. Ἡ πονηρὴ Ἰουδαία θὰ ἐσκόπευε νὰ τὸν δηλητηριάσῃ καὶ ἴσως, τὸ καλύτερο πού θὰ εἶχε νὰ κάνει, θὰ ἦταν νὰ μὴν ὑ-πακούσῃ στὴν πρόσκλησι. Ἀλλὰ οἱ σύμ-βουλοὶ τοῦ καὶ ἡ Ζερές, δὲν ἦταν σ' αὐτὸ σύμφωνοι.

—Εἶδα τῆς Ἑσθῆρ τὸν ὑπέροχο κῆπο, ὅπου θὰ κατεβθεῖ νὰ μιλήσῃς —τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του— καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς στολισμένον σαλόνι τοῦ δείπνου, ὅπου θὰ γευθῇτε τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ της. Ἀλλ' ἐνῶ ἡ πόρτα εἶναι ἀκόμῃ κλειστὴ, ἀκούστε τὶς συμβουλὲς μιᾶς τρομοκρατημένης συ-ζύγου. Στὸ ὄνομα τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ πού μ' ἐνώνει μαζί σας, σὰς ἐξορκίζω, ἐξο-χώτατε κρυψτε αὐτὸν τὸν μανιασμένον θυ-μό! Κάνετε νὰ φωτισθῇ αὐτὸ τὸ μέτωπο, ὅπου εἶναι ζωγραφισμένη ἡ θλίψις. Ὁ Ἀσσοῦηρος φοβάται πρὸ παντὸς τὴν μορ-φὴν εὐεργετήσετον μὴ φορὰ ἀκόμα. «Ἄν τὸ κακὸ ἐξαγριώσῃ, ἡ εὐεργεσία συσκινεῖ!» Χίλιες φορές τὸ ἀκούσα αὐτό, ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ στόμα σας!

Ὁ Ἀμάν, σὰν πληγωμένο θηρίο, πη-γαίνοντο ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναβρῆρες κραυ-γές.

—ὦ θλίψη! ἐγγύλλισε. ὦ φρικτὴ τι-μωρίαν τῆς σκέψης! ὦ ντροπὴ, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν θὰ μπόρῃ νὰ σβύσῃ. Ἐνας συχαρμένος Ἰουδαῖος, τὸ κατακάθισμα τῶν ἀνθρώπων, εἶδε τὸν ἑαυτό του νὰ ντύνε-ται μὲ πορφύρα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χέρια μου! Ἀχρεῖ! Ὑπηρετῆσα τὴν δόξαν σου σὰν ἀπλὸς κήρυκας! Ὁ προδότης αὐτὸς ἐνέπαινε τὴν ταπεινότητά μου κ' ὅλος ὁ λαὸς παρατηροῦσε γελῶντας τὴν κοκκινά-δα τῆς κατασχύνῃς πού σκέπασε τὸ πρό-σωπό μου, ἐξαγγέλλοντας τὸ προμήνυμα τῆς προσεχοῦς πτώσεώς μου. Σκληρὲς βα-σίλισσά! Αὐτὰ εἶνε τὰ παιγνίδια, στὰ ὁ-ποῖα ἀρέσκεισαι!

Ἡ Ζερές ἐδοκίμασε καὶ πάλι νὰ τὸν καταπραυνῇ.

—Γιὰτὶ κρίνετε τόσο ἄσχημα τὴν πρό-θεσί σου; εἶπε. Νομίζω ὅτι ἀμείβει μὴν ὠραία πράξι. Δὲν θὰ ἐπρεπε, ἀπ' ἐναντι-ότητας, νὰ ἐκπλαγῇτε, ἐξοχώτα· πού κα-θυστέρησε τόσο πολὺ τὴν ἀμοιβὴν πού χρωστοῦσε; Ἀλλ' ὅσοι δὲν ἐκάνε τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅ, τι τὸν συμβουλεύσατε. Εἰσάστε, ὅστερ' ἀπ' αὐτόν, ὁ πρῶτος τῆς αὐτοκρατορίας. Τί σας ταρασσεῖ; Ἀλ-λωστε, ἔξερε τάχα ὅλη τὴν φρίκην πού σας προξενεῖ ὁ Ἰουδαῖος αὐτός;

—ἔξερε, βρυχήθηκε ὁ Ἀμάν, ὅτι μοῦ τὰ χρωστᾷ ὅλα κ' ὅτι ἐρρίκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τύψεος, συνείδησι, φόβο, ντροπῇ! Ὅτι, ἀσκῶντας μὲ χαλυβδίνον χέ-ρι τὴν ἐξουσίαν, ἐκάναν νὰ σιγῇ οἱ νό-μοι καὶ νὰ βαρυβογγοῦν οἱ ἀθάτοι! Ὅτι πρὸς χάριν του ἐπροκάλεσε τῶν ἀντιθέ-των του Περσῶν τὴν κατάρα, καὶ γι' ἀμοι-βὴν πού ἐξέθεσε τὴν ζωὴν μου στὸ μῖσος τῶν, μ' ἐκθέτει, ὁ δόρβαρος, σήμερον στὶς κοροϊδίες των!...

Μπήκε ὁ Ὑδάσπης, κ' αὐτὸ τὸν ἀνάγ-κασε νὰ συγκρατῇ τὴν διαίτην ἐκδή-λωσι τοῦ θυμοῦ του.

—Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ ἀκόλουθος τοῦ βασιλῆα, ἔτρεχα νὰ σὰς βρῶ. Ἡ ἀπου-σία σας ἀπ' τὶς αἰθούσας τῶν ἀνακτόρων ἐμποδίζει τὴν εὐδιαθεσίαν, κ' ὁ Ἀσσοῦη-ρος μ' ἐστέλλει νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐκεῖ.

Βαδίζοντας πρὸς αὐτόν, ὁ Ἀμάν, μὲ γοιυρλωμένα τὰ μάτια, τὸν ἐρώτησε:

—Κ' ὁ Μαρδοχαῖος; Εἶνε κ' αὐτὸς καλεσμένος τὸν τραπέζιν;

—Πῶς; Διαρκῶς σὰς ἐκνευρίζει ἡ εἰ-κόνα αὐτοῦ τοῦ Ἑβραίου; Ἀφῆστε τον νὰ χαρῇ γιὰ τὸν ἐφῆμερο θριάμβό του. Εἶναι δυνατόν ν' ἀποφύγῃ τὴν αὐστηρό-τητα τῆς διαταγῆς σου; Ὁ Ἀσσοῦηρος ἀντήμειψε τὸν ζῆλο, ἀλλὰ θὰ τιμωρῇ τὸ ἐγκλημα. Μετὰ τὶς τιμὲς, τὸν περιμέ-νει ὁ θάνατος.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνὴν του, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ σύμβουλοι τοῦ Ἀμάν, πού ἐστέκονταν σκεπτικὸι καὶ ἀ-

νῆσοι, τοῦ πρόσθεσε:

—Κρατᾶτε στὰ χέρια σας τὴν τύχη, κ' αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς Ἑσθῆρ. Ὁ Ἀσο-σοῦηρος, αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν στιγμήν, βρον-τοφωνάζει τὸ μῖσος του κατὰ τῶν Ἑβραί-ων καὶ διακηρύσσει ὅτι θὰ πληρώσουν ὅ-λοι γιὰ τὴν κακίαν τους, ἀσχετὰς πρὸς τὴν θέσιν πού κατέχουν.

—Τὸ εἶπε ποτε; —Λίγες στιγμὲς πρὶν μὲ στεῖλῃ νὰ σὰς βρῶ. Θὰ προτιμήσῃ ἡ Ἑσθῆρ νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα, ἢ θὰ δεχθῇ νὰ ὑποστηρίξῃ τὶς ἀξιώσεις σας; Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸ δεύτερο.

—Νὰ πιστέψω, ἀρὰ γε στὴν εὐτυχία πού μοῦ ἀναγγέλλει τὸ στόμα σου; ψι-θύρισε ἀναβαρῶντας ὁ Ἀμάν.

Πῆγε τώρα ὁ Ὑδάσπης πρὸς τὸν κατὰ τοῦ, κ' ἐχαμήλωσε πρὸς τὸν πρὸς τὸν κατὰ τοῦ.

—Ἀκούσα, τοῦ εἶπε, τὴν ἀπάντησι τῶν σοφῶν μάντεων, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶπαν, ὅτι εἶναι ἐτοιμὸν νὰ βουτηχθῇ στὸ αἷμα τοῦ βασιλῆα τους, τὸ χεῖρ ἐνὸς ἀπιστοῦ ξένου. Κ' ὁ Ἀσσοῦηρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πού νὰ βρῇ τὸν ἐνοχόν, ἀποδίδει αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν σχέδιο στοὺς Ἰουδαίους! Ὁ Ἀμάν ἄρχισε νὰ ἐνωθῇ τὴν ἡμέραν πῇ ὁ Ὑδάσπης καὶ δὲν τὸν διέκοψε.

—Ὁ Νεσαῖς, ἐξηκολούθησε ἐκείνους, τὸν ἐβεβαίωσε καὶ τὸν ἐπεισε, ὅτι ὑπάρχουν ἄσπονδοι ἐχθροὶ τοῦ στὰ ἀνάκτορα, πού ἀπειλοῦν τὶς ἡμέρες του, ἐχθροὶ πού στε-κουν πολὺν πῆλῃ καὶ καταχρῶνται τὴν εὐ-νοίαν του.

—Τί ἐνοουσε μ' αὐτὰ ὁ ἀρχικατάσκο-πος; ῥώτησε ἀνασκιρτώντας ὁ Σκύθης. —Δὲν ἔξερε. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἐκμεταλλευ-θῇτε ἐεῖς, ἐξοχώτατε. Ἡ Ἑσθῆρ εἶναι μὴ Ἑβραία. Ὁ ἴδιος μοῦ τὸ ἀποκαλύ-ψατε ὅπως...

—Ναί!

—Τὴν βαρύνει ἡ κατηγορία ὅτι ἀνῆ-κει κ' αὐτὴ στοὺς καταδικασμένους γιὰ τὴν ἐξόντωσιν, κ' εὐκολα θὰ πιστέψῃ ὁ Ἀσσοῦηρος, ὅτι αὐτὴν ὑπονοοῦσαν οἱ σο-φοὶ Χαλδαῖοι, πού τοῦ ἐξήγησαν τὸ ὁ-νειρο...

Ἡ Ζερές ἐδοκίμασε καὶ πάλι νὰ τὸν καταπραυνῇ.

—Γιὰτὶ κρίνετε τόσο ἄσχημα τὴν πρό-θεσί σου; εἶπε. Νομίζω ὅτι ἀμείβει μὴν ὠραία πράξι. Δὲν θὰ ἐπρεπε, ἀπ' ἐναντι-ότητας, νὰ ἐκπλαγῇτε, ἐξοχώτα· πού κα-θυστέρησε τόσο πολὺ τὴν ἀμοιβὴν πού χρωστοῦσε; Ἀλλ' ὅσοι δὲν ἐκάνε τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅ, τι τὸν συμβουλεύσατε. Εἰσάστε, ὅστερ' ἀπ' αὐτόν, ὁ πρῶτος τῆς αὐτοκρατορίας. Τί σας ταρασσεῖ; Ἀλ-λωστε, ἔξερε τάχα ὅλη τὴν φρίκην πού σας προξενεῖ ὁ Ἰουδαῖος αὐτός;

—ἔξερε, βρυχήθηκε ὁ Ἀμάν, ὅτι μοῦ τὰ χρωστᾷ ὅλα κ' ὅτι ἐρρίκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τύψεος, συνείδησι, φόβο, ντροπῇ! Ὅτι, ἀσκῶντας μὲ χαλυβδίνον χέ-ρι τὴν ἐξουσίαν, ἐκάναν νὰ σιγῇ οἱ νό-μοι καὶ νὰ βαρυβογγοῦν οἱ ἀθάτοι! Ὅτι πρὸς χάριν του ἐπροκάλεσε τῶν ἀντιθέ-των του Περσῶν τὴν κατάρα, καὶ γι' ἀμοι-βὴν πού ἐξέθεσε τὴν ζωὴν μου στὸ μῖσος τῶν, μ' ἐκθέτει, ὁ δόρβαρος, σήμερον στὶς κοροϊδίες των!...

Μπήκε ὁ Ὑδάσπης, κ' αὐτὸ τὸν ἀνάγ-κασε νὰ συγκρατῇ τὴν διαίτην ἐκδή-λωσι τοῦ θυμοῦ του.

—Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ ἀκόλουθος τοῦ βασιλῆα, ἔτρεχα νὰ σὰς βρῶ. Ἡ ἀπου-σία σας ἀπ' τὶς αἰθούσας τῶν ἀνακτόρων ἐμποδίζει τὴν εὐδιαθεσίαν, κ' ὁ Ἀσσοῦη-ρος μ' ἐστέλλει νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐκεῖ.

Βαδίζοντας πρὸς αὐτόν, ὁ Ἀμάν, μὲ γοιυρλωμένα τὰ μάτια, τὸν ἐρώτησε:

—Κ' ὁ Μαρδοχαῖος; Εἶνε κ' αὐτὸς καλεσμένος τὸν τραπέζιν;

—Πῶς; Διαρκῶς σὰς ἐκνευρίζει ἡ εἰ-κόνα αὐτοῦ τοῦ Ἑβραίου; Ἀφῆστε τον νὰ χαρῇ γιὰ τὸν ἐφῆμερο θριάμβό του. Εἶναι δυνατόν ν' ἀποφύγῃ τὴν αὐστηρό-τητα τῆς διαταγῆς σου; Ὁ Ἀσσοῦηρος ἀντήμειψε τὸν ζῆλο, ἀλλὰ θὰ τιμωρῇ τὸ ἐγκλημα. Μετὰ τὶς τιμὲς, τὸν περιμέ-νει ὁ θάνατος.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνὴν του, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ σύμβουλοι τοῦ Ἀμάν, πού ἐστέκονταν σκεπτικὸι καὶ ἀ-

Τώρα τὰ μάτια τοῦ Ἀμάν πετοῦσαν φωτιές.

—ἰὴν βαρύνει καὶ κατὶ ἀκόμῃ!, ἐγγύλ-λισε.

—Ποῖο;

—Προσπαθῶ νὰ τὸ μάθω. Κατάσκοπός μου ἀκούσε νὰ λένε τρεῖς ἐμπιστες ἀκό-λουθες τῆς πού πῆρε αὐτὲς τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ὅτι κρύβει καὶ κατὰ τοῦ μυσ-τικῶ. Ποῖο δὲν εἶπαν. Ἀλλὰ διέταξα νὰ βασανίσουν τὶς παιδικὲς φίλες τῆς καὶ νὰ μάθουν.

—Μάθανε;

—Καμμία εἶδον δὲν ἔχω, ἀλλοῖμονο, ἔως αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἰσως, ἐκεῖνον τὸ μυστικόν, νὰ εἶναι τέτοιο, πού νὰ τὴν ἀ-νοητικὰ καὶ συμμαχῇ κατὰ μου καὶ ἐνώνοντας τὴν τύχην τῆς μὲ τὴν δικήν μου, νὰ μὲ βοηθῇ νὰ φθάσω πρὸς τὸν πῆλῃ ἀπὸ τὸν ἀχάριστο Πέρση, ὁ ὁποῖος ἐπαπεινω-σε ἐμένα πού τοῦσασα χίλιες φορές τὴ ζωὴν κ' ἐξασφάλισα τὸν θρόνον σου γιὰ νὰ πληρώσῃ ἕνα μηδαιμὸν τοῦ χρέος πρὸς τὸν συχαρμένο Ἰουδαῖο.

Σιωπήσανε καὶ οἱ δύο, κ' ἄρκετὲς στι-γμὲς δὲν ἀκουγόταν ἄλλο, ἀπὸ τὰ μανια-σμένα ἐξουφισμὰ τοῦ Σκύθης, πού τὸν ἐφλόγιζε πάντοτε τὸ ἀσθεστὸ μῖσος του.

—Προσπαθῆτε, τὸν συμβούλευσε ὁ Ὑδάσπης, νὰ ἐνωθῇ ἡ Ἑσθῆρ ὅτι τίπο-τε δὲν εἶναι σταθερὸ σ' αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα, καὶ κανένα κεφάλι δὲν στέκεται ἀσφαλίσ-μεν ὅτ' ἔσθ' ἡμεῖς. ἔξερε, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅτι τίποτα δὲν ἄλλαξε, μέσα στὴ σκέψι καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀσσοῦηρος, σχετικὰ μὲ τὴν φάρα της, ἀκούει τὶς κατάρεις τοῦ θυμοῦ του, ἐναντίον τοῦ καταδικασμένου λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὁποῖου διέταξε τὴν ὁλοσχερὴ ἐξόντωσιν. Καὶ θὰ φοδηθῇ —μ' ὅλο τὸ δίκιο της— ὅτι κανεὶς, οὔτε κ' αὐτὴ, δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου, ὅταν θ' ἀρχίσῃ ἡ σφαγὴ καὶ ἡ διαπραγῇ.

—Ὡστε ἐλπίζεις, Ὑδάσπης, ὅτι...

—Εἶμαι βέβαιος, ἐξοχώτατε, ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου θὰ προτιμήσῃ τὴν δόξαν. Καὶ ὑπάκουε σκλάβος σου ἡ Ἑσθῆρ, θὰ σὲ βο-ηθῇ στὶς ἐπιδιώξεις σου. Ὁ θρίαμβος τότε θὰ στέψῃ τὸ ἐνδοξόν σου κεφάλι, καὶ οἱ ἐχθροὶ σου, καὶ πρῶτος ἀπὸ ὅλους ὁ Μαρδοχαῖος, θὰ συντριβούν κάτω ἀπὸ τὸ πέδιλόν σου... Ἀλλὰ ἂν ἀρνήθῃ...

Ἐκείνη τὴν στιγμή τὸν εἰδοποίησαν ὅτι τὸν ζητοῦσε ἕνας κατάσκοπος κ' ἐπιθυ-μοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ μυστικά.</

μέ νευρικό δῆμα τοῦς διαδρόμους, προα-
σθάνθηκαν ὅτι σέ λίγο θά ξεποῦσαν οἱ
κεραυνοὶ τῆς κακίας του.

Πέρασε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῶν ἀκο-
λουθῶν τῆς Ἑσθῆρ, καὶ οἱ Ἰσραηλίτισες
ἐφρίκισαν στὸ ἀντίκρουσμά του.

—Εἶναι ὁ Ἀμάν!, ἐψιθύρισε ἡ Ἑλί-
ζα δταν τὸν ἀντελήφθη.

—Εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ τρέμω!, εἴ-
πεν ἡ ἄλλη.

—Εἶναι τοῦ Ἰσραὴλ ὁ ἀπαίσιος ἐξο-
λοθρευτῆς. Αὐτὸς ποὺ ταρασσεὶ τὴν γῆν.

—Μπορεῖ, βλέποντάς τον κανεῖς, νὰ
μὴν τὸν ἀναγνωρίσῃ; ξαναεἶπε καὶ πάλι
ἡ Ἑλίζα. Ὁ ἐγώσιμος καὶ ἡ περιφρόνη-
σις, εἶναι ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπό
του!

—Διαβάξαι κανεῖς στὶς ματιές του τὴ
μανία καὶ τὴ λύσσα του. Νομίζει κανεῖς
πὼς θαῖξαι πρὶν ἀπὸ τὰ θῆματά του ὁ
θάνατος! Δὲν γνωρίζω ἂν αὐτὴ ἡ τίγρις
ὁρμᾷ νὰ σπαράξῃ τὴν λεῖα τῆς. Ἀλλὰ μοῦ
ἐφάνηκε, ἀδερφέ μου, ὅτι εἶχε στὰ μάτια
τοῦ μιὰν ἄγρια χαρά. Στὸ ἀντίκρουμά του
ὅλο μου τὸ αἷμα ἐπάγωσε.

Σὰν τὰ πουλάκια τῆς στιγμῆς ποὺ πρό-
κειται νὰ ξεσπάσῃ ἡ καταιγίς, οἱ τρεῖς
φίλες τῆς βασίλισσας, ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ
φόβο ποὺ τοὺς εἶχε προξενήσει ἡ ἄγρια
μορφὴ καὶ τὸ ὕψος τοῦ Ἀμάν, ποὺ πῆγαι-
νε ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ τὴν
Ἑσθῆρ καὶ τὶς ἐλπίδες τους.

Καὶ μιὰ ἐφιαλτικὴ προαίσθησις ἐβάρυ-
νε τὴν ψυχὴ τους, τὴν γεμάτη ἀμφιβολίες
καὶ τρόμους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ...

Πραγματικά, ὁ Ἀμάν, τῇ στιγμῇ ἐκεῖ-
νῃ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα τρομερὸ
ὄπλο, μὲ τὸ ὁποῖον ἦταν βέβαιος πὼς
θὰ συντρίβει τὴν Ἑσθῆρ καὶ τὸν Μαρδο-
χαίο, τὸν Ἑβραῖο καὶ τοὺς ἀντιπάλους
του, γιὰ ν' ἀνέβῃ καὶ τὴν τελευταία
βαθμίδα τῆς ἀποτροπαιχτρίας δόξας του.

Εἶδαμε ὅτι ἡ Νοεμῆ, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν
Ἑρσινά, ἐπῆρε τὴν ἀπελπιμένη ἀσπάρ-
σι νὰ πάη νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ στὴ
φυλακὴ, στὰ βασανιστήρια καὶ στὸν θά-
νατο.

Ἡ παιδούλα ἐκείνη, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι
μποροῦσε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς ἀνθρώπους
τοῦ ματωμένου οἰκοδομήματος τόσο εὐ-
κόλα, δὲν ἐδυσπίστησε πρὸς τὴν προθυμία
αὐτὴν ποὺ εἶχε πρὸς τὴν βοηθήσει νὰ ἰδῇ
μιὰ ποὺ εἶχε ὑποβληθῇ «σ' ἀνάκρισι» καὶ
δὲν ὑποπτεύθηκε τὶς κινήσεις τους.

Εἶδε τὸν προϊστάμενο τῶν ὑπηρεσιῶν
νὰ πηγαίνει μόνος του νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς
ἀνθρώπους του, κ' ὅχι νὰ τοὺς καλῇ ἐκεῖ,
καὶ τὸ θεώρησε φυσικόν. Τὴν ἐπῆγανε,
χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, στὸ λάκκο
ὅπου ἦταν ριγμένη ἡ Ἑρσινά, κ' αὐτὸ
τὴν εὐχαρίστησε. Κ' οὕτως γιὰ μιὰ στιγμὴ
δὲν ἐφάντασθηκε ὅτι πέντε κατάσκοποι,
ἦσαν κρυμμένοι καὶ ἄκουσαν ὅ,τι εἶπανε.

Δὲν ἀντελήφθη τὸ σφάλμα τῆς ἀμέ-
σως. Βρέθηκε τώρα φυλακισμένη κ' αὐτὴ,
κ' εἶχε τὴν ιδέα, ὅτι ἐθυσίασθηκε, ἀλλ'
ὅμως πὼς εἶχε κατορθώσει νὰ σώσῃ τὴν
ἀγαπημένην τοῦ Σιδῶρ. Κ' ἀνελύθη τότε
σὲ ἀσυγκράτητους λυγμούς, ὅχι ἀπὸ φό-
βο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς, ἀλλ' ἀπὸ τὸν πόνο
τῆς ζήτησής της, ἡ ὁποία ὅμως δὲν τὴν
ἐσταμάτησε στὸ μεγαλίστους δάδῃμά
της.

—Κ' ὅμως, πόσο γρήγορα θὰ μὲ λη-
σμονήσῃ!, ἐσκέφθηκε. Ἴσως καὶ νὰ μὴν
προσέξῃ καὶ νὰ μὴν ἐννοήσῃ τὴν θυσία
μου.

Κουλουριάσθηκε σὲ μιὰ θέσι, κ' ἄφη-
σε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν, ζητώντας
νάβρῃ σ' αὐτὴ τὴν ἀνακούφισι.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἑρσινά, ἡ φρίκη ποὺ ἐ-
δοκίμασε, ὅταν τῆς ἐλπίδες ποὺ τῆς
ἐγεννήθηκαν σὲ μιὰ στιγμὴ, ἦταν τέτοια,
ὥστε νὰ τῆς συνταράξῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη
φορὰ, τὸ τόσο θαθεῖα κλονισμένο μυαλό
της.

Περὶ τίνος ἐπρόκειτο; Ἡ Νοεμῆ ἦταν
συνειννομένη τάχα μὲ τοὺς θυσιαστάς
της; Χωρὶς ἄλλο, ἕνα τέτοιο πράγμα συ-

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Ὁ νικητὴς

Ἐμπῆκε μὲ ὀρμὴ στὸ γραφεῖο μου,
ἐκάθισε ἀπότομα σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐ-
χτύπησε κάμποσες φορὲς τὸ τακουνάκι
τῆς στὸ πάτωμα, ἐφύσηξε κ' ἐξεφύση-
ξε μερικὲς φορές καὶ τέλος, προτοῦ προ-
λάβω νὰ συνέλθω ἀπ' τὴν κατάπληξι
μου καὶ νὰ τὴν ρωτήσω τί τῆς συμ-
βαίνει, ἐξέσπασε:

—Ὅλοι τοὺς ἴδιοι εἶναι... Δὲν δια-
φέρει οὔτε κατὰ κεραία ὁ ἕνας ἀπ' τὸν
ἄλλον... Πάρε τὸν ἕνα καὶ χτύπα τὸν
ἄλλο... Πᾶει... Τελείωσε... θὰ χω-
ρίσω μὲ τὸν Νίκο... Δὲν τὸν ἀγαπῶ
πιά!

Στὸ μόνο ποὺ εἶχα ἀντιρήσεις ἦταν
τὸ τελευταῖο. Καὶ τοῦτο γιὰ τὴν τε-
λευταία τῆς φράσι τὴν συνάδευσαν με-
ρικτοὶ λυγμοὶ καὶ κόμπους δάκρυα. Γι'
αὐτὸ τὴν ἐπλησίασα κ' ἐπροσπάθησα
νὰ τὴν κάμω νὰ ἡρεμήσῃ:

—Πρὸ παντὸς ψυχραιμία. Ἡσύχασε
καὶ πές μου τί σοὺ συμβαίνει, χωρὶς
νεύρα.

—Σοὺ εἶπα: ὅλοι τοὺς ἴδιοι εἶναι,
εἶπε σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της.

—Δὲν ἔχω καμμιὰν ἀντίρρηση ὅσον
ἀφορᾷ στὴν οὐσία. Στὶς λεπτομέρειες
ὡστόσο διαφέρουν. Μὰ λέγε μου καλύ-
τερα τί ἀκριβῶς συμβαίνει.

—Ἐπῆσα τὸ Νίκο νὰ μοῦ λήξ ψέ-
ματα προχθές!...

—Καὶ γιὰ τί κανεῖς ἔτσι;

—Μὰ τὰ ψέματα αὐτὰ μοῦ ἐκλόγι-
σαν τὴν ἐμπιστοσύνη μου, μοῦ ἐδω-
κύντησαν σοβαρὰς ἀμφιβολίες, μ' ἔκα-
μαν νὰ τὸν βλέπω, μὲ λίγα λόγια, σὰν
ὅλους τοὺς ἄλλους.

—Ἐνῶ ἴσαμε τώρα τὸν ἐξεχώριζε!
Τὸν ἐθεωροῦσε ἀνίκανο νὰ πῇ ψέματα,
τὸν εἶχες ἐξαυλῶσει μέσ' στὴ φαντασία
σου. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τί;

—Μὰ, ὁ τρόπος του, οἱ ἐκδηλώσεις
του...

—Αὐτὰ εἶναι λεπτομέρειες, ἀγα-
πητή μου. Εἶσαι πολὺ ἀφελής, θὰ μοῦ
ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῶ. Τί σημασία ἔ-
χουν ὁ τρόπος κ' οἱ ἐκδηλώσεις;

—Ὅπως βλέπετε, ἡ καυμένη ἡ φίλι,
μου, δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐπεσε ἀπ'
τὸν οὐρανόν. Ἦρκεσαν μερικοὶ ὥραιοι
τρόποι κ' ἀκόμη κατὰ ὥραιότερες ἐκ-
δηλώσεις, γιὰ νὰ τῆς δημιουργήσουν
τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ Νίκος ἦταν ἀπλη-
λαγμένος ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπίγεια ἐ-
λαττώματα. Μὲ λίγα λόγια, εἶχε φτιά-
ξει μὲ τὴ φαντασία της ἕνα δικό της
Νίκο. Οὕτε λίγο, οὕτε πολὺ, τὸν εἶχε
θεοποιήσει. Καὶ τὸ ζήτημα ἦταν σκλη-
ρό. Τῆς ἐδημιουργήθηκε μιὰ τέτοια
σύγχυσι μέσ' στὸ μυαλό της, ποὺ δὲν
μπόρεσε νὰ δῇ τὸ τόσο ἄπλο αὐτὸ πρᾶ-
γμα, ὅτι ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ τὸν
Νίκο.

Γιὰ τί δταν κανεῖς παύση ν' ἀγαπᾷ,
οὕτε ἐκνευρίζεται γιὰτί ἐπῆσε τὸν ἄλ-
λον νὰ τοῦ λήξ ψέματα, οὕτε κλαίει.
Κ' ἐπειδὴ ἐκατάλαβα πὼς ἡ φίλη μου
κοντὰ στὸ δίδαγμα ποὺ θὰ συναπεκό-
μιζε ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἀντιμετά-
πισι τῆς πραγματικότητος, χρειάζοταν
καὶ κάποια ἠθικὴ ἐνίσχυσι ἐκ μέρους
μου, ἐθεώρησα καλὸ νὰ τῆς πῶ μερικὰ
λόγια ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ κάποια με-
γαλύτερη πείρα τῆς ζωῆς:

«Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τὰ παίρνουμε
τόσο τραγικά ὅλα. Ξεκινώντας ἀπ' τὴν
ἀρχὴ πρὸς καὶνένας μας δὲν εἶναι χω-
ρὶς ἐλαττώματα ἅς μὲνουμε εὐχαριστη-
μένοι ὅταν ἔχῃ τοῦλάχιστον τρόπους καὶ
ἐκδηλώσεις ποὺ μᾶς ἱκανοποιοῦν. Κ' ἂς
μὴ λησμονοῦμε ποὺ παντὸς πὼς στὶς
σχέσεις τῶν δύο φύλων ἡ οὐσία εἶναι
μία: Ὁ ἕνας προσπαθεῖ νὰ γελάσῃ τὸν
ἄλλον, γιὰτί σ' αὐτὸ τὸν οδηγεῖ ἡ ἐσώ-
τερη ἀνάγκη τοῦ νὰ εἶναι πάντα ὁ νι-
κητὴς!...

ΕΥΑ

νέβαινε. Ἀλλὰ γιὰτί ἐδέχθηκε νὰ τοὺς
βοηθήσῃ, καὶ σὲ τί ἀπέδωλεπὸν ἐκεῖνοι
κ' αὐτὴ, κ' ἐφαρμόσανε τὸ ἀκατανόητο
σχέδιο; Ποιὰ σημασία εἶχε ἂν τὴν ἐδγα-
λαν ἀπὸ τὸν ἕναν τάφο, γιὰ νὰ τὴν ρίζου-
νε σ' ἄλλον, καὶ ποιὰ ἀνάγκη νὰ συμβοῦν
ὅλα ἐκεῖνα;

Ἡ Ἑρσινά καὶ ἀπὸ πρὶν ἀκόμη εἶχε
κλονισμένο τὸ λογικὸ της, καὶ δὲν εἶχε
τὴν ἱκανότητα νὰ ἀντιλαμβάνεται αὐτὰ
ποὺ τῆς ἔλεγαν καὶ αὐτὰ ποὺ συνέβαιναν.
Ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῆς εἶχε δώσει
τὴν δύναμι νὰ συνέλθῃ· ἀλλ' ἡ διάψευσις
τῆς τῆς ἐπανεφέρει μιὰ τόσο δυνατὴ ταρα-
χὴ, ὥστε νὰ ξεχυθῇ στὸ μυαλό της τὸ
βαθὺ σκοτάδι τῆς παραφροσύνης, ἡ ὁποία
τὴν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τὸ ἠθικὸ βασανιστήρι-
οῦ τυραννοῦσε τὴν Νοεμῆ.

Ἀφῆσε ἕνα ὑπόκοφο μουγκρητὸ καὶ
σωριάσθηκε στὸ λασπωμένο ἔδαφος ἐκεῖ-
νου τοῦ τάφου, ποὺ ἦταν ἀκόμη χειρότε-
ρος ἀπ' αὐτὸν, ἀπ' ὅπου τὴν ἐβγαλε ἡ
Νοεμῆ.

Ὅταν οἱ βασανισταὶ τὴν ξαναπήγανε
ν' ἀρχίσουνε τὶς προσπάθειές των, γιὰ
νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ μιλήσῃ, ἡ Ἑρσινά
βρισκόταν σὲ τέτοια κατὰστασι, ὥστε νὰ
μὴν εἶναι δυνατόν ν' ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυ-
νο, οὐτε καὶ νὰ προβῶσῃ τὸ μυστικόν.

Μὲ τὴν ιδέα ὅτι προσποιοῦσαν τὴν τρελ-
λή, τὴν ἐδασάνισαν ἀρκετά. Ἀλλ' ἐπεί-
σθηκαν ὅτι δὲν ὑποκρινόταν καὶ τὴν ἀφη-
σαν.

—Ἐὰ συνέλθῃ!, εἶπε ὁ δήμιος. Καὶ τό-
τε τὴν ξαναφέρνετε. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν
ὑπάρχει λόγος νὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μας.

Ἡ περίπτωση δὲν ἦτανε σπανία· κάθε
ἄλλο. Πολλοὶ ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ ὑποβάλ-
λονται στὰ μαρτύρια, παραφρονοῦσαν ἀ-
πὸ τοὺς πόνους, ἀλλὰ συνήρουντο ἀγρό-
τερα, ὅποτε καὶ ἐπανελαμβάνετο ἡ προ-
σπάθεια, κ' αὐτὸ διαρκοῦσε μέχρι τῆς
στιγμῆς ποὺ τὸ θῆμα ξεφυχοῦσε, ἡ προέ-
βαινε σὲ ἀποκαλύψεις.

Ἦταν βέβαιον, ὅτι τὸ ἴδιο θὰ συνέβαι-
νε καὶ μὲ τὴν Ἑρσινά, καὶ τὴν ἐγκατέλει-
ψαν στὸν τάφο καὶ τὴν τρέλλα της, γιὰ
ν' ἀρχίσουν μὲ τὴν Νοεμῆ.

Ἡ μικρὴ Ἰουδαία, στὴν ὁποίαν ἀνε-
κοίνωσαν τὴν φυλάκισι τῆς Ἑρσινά, καὶ
τὴν ἰδικὴ της καταδική, ἐπειδὴ ἐδοκίμασε
νὰ τοὺς ἐξαπατήσῃ, ἐνοιῶσε τὴν καρδιά
τῆς νὰ σπαράσσεται στὴν ιδέα ὅτι ἡ θυ-
σία της δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτε.

Τῆς εἶχαν πῇ ὅτι γι' αὐτὴ τῆς τῆ πράξι,
ἔκανε χειρότερη τὴ θέσι τῆς ἄλλης, κ' αὐ-
τὸ τὴν ἔφερε σὲ πραγματικὴν ἀπόγνωσι,
καὶ τῆς ἐνέπνευσε τὴν ἀπόφασιν νὰ πεθάνῃ
γιὰτί, μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀρχισε τώρα
νὰ φοβάται πὼς ἦταν πιθανόν νὰ νομίσῃ
ὁ Σιδῶρ, ὅτι ἀπὸ ζήτησι τῆς θέλησε νὰ
ἐξοντώσῃ τὴν ἀγαπημένην του.

Ἐπίστευε πάντοτε ὅτι τὴν ἀπειλοῦσε
ὁ θάνατος· κ' ἐν τούτοις, στὴν τρομερὴ
ἐκείνη στιγμῇ, ἐνδιαφερόταν περισσότε-
ρο γιὰ κείνον, τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ιδέα
ποὺ θὰ ἐσχημάτιζε, παρὰ γιὰ τὴ ζωὴ
της.

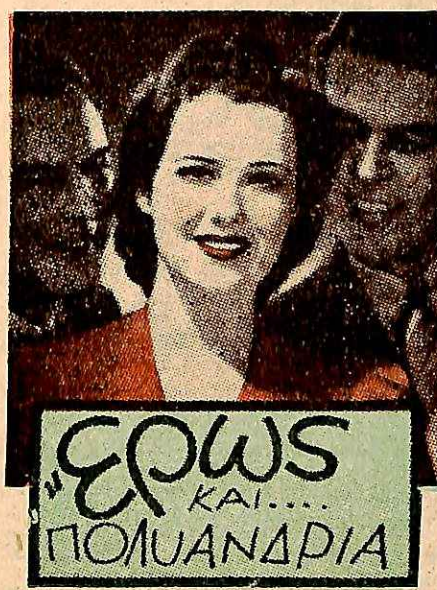
Ἀφοῦ τὴν εἶχε ἀποφασίσει ἀπὸ τότε
ποὺ ξεκίνησε νὰ πάη, γιὰτί νὰ φοβάται
τώρα; Κ' ἐκλαίγει ὅχι ἀπὸ τὸ φόβο γιὰ
ὅ,τι τὴν ἐπερίμενε, ἀλλ' ἀπ' τὸν πόνο ὅτι
αὐτὸς θάκλαιγε γιὰ κείνην τὴν ἄλλη.

Οἱ βασανισταὶ, οἱ ὁποῖοι ἤξεραν μὲ
ποῖον τρόπο θὰ ἐξεμηδύνιζαν τὴν ἀντίστα-
σι τοῦ θύματος καὶ τὴν ἀντοχὴ τῶν νεύ-
ρων του, ξαναπήγαν καὶ τῆς εἶπαν, ὅτι
ὁ μόνος τρόπος νὰ σώσῃ τὴν φίλη της,
καὶ τὸν ἑαυτὸ της, ἦταν ν' ἀποκαλύψῃ
αὐτὰ ποὺ ζητοῦσαν νὰ μάθουν.

Θέλησε νὰ τῆς ποῖνε τί ἤθελαν, ἀλλ'
ἐκεῖνοι δὲν ἐδεῖξαν πὼς ἐβιάζονταν. Ἦξε-
ραν ὅτι, ὅσο περισσότερο ἔμενε στὴν ἀνυ-
πομονή, καὶ τὴν ἀβεβαιότητα, τόσο
γρηγορότερα θ' ἀπεφάσιζε νὰ μιλήσῃ.

Ἐπέρασε ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο χρονικὸ
διάστημα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν μποροῦσε
νὰ ὑπολογίσῃ, γιὰτί στὸ μεταξύ, ἀπο-
κοιμήθηκε. Ὁ ὕπνος τῆς ἦταν ταραγμέ-
νος, ἀλλὰ ἦταν ἀγνωστον πόσο διήρκεσε,

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Μπορεῖ μιὰ γυναίκα ν' ἀ-
γαπᾷ δύο ἄνδρες μαζὶ;

—Ναί, συχνά μάλιστα
καί... τρεῖς!

Συνήθισαμε νὰ ἀκούμε καὶ νὰ πιστεύω-
με, ὅτι ἡ γυναίκα στὸν ἑρωτὰ της στέκει
πάντα σὲ πολὺ ὑψηλότερο ἐπίπεδο ἀπὸ τοῦ
ἀνδρα... Ὅτι, ὅταν ἀγαπήσῃ, ἀγαπᾷ μ'
ὅλο τὸ πάθος καὶ τὴν φλόγα τῆς καρδίας
της μὲ μιὰν ἀνυπερβώδη θέρμη, ἐτοιμη-
γὰμὸς, ἀφοσιώνεται στὸν ἕνα καὶ μονα-
δικὸν ἄνδρα καὶ δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο
ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ εἶναι γι' αὐ-
τὴν ὅλος ὁ κόσμος.

Ἡ εὐτυχία της εἶναι τότε πλήρης —μὰς
λένε οἱ εἰδικοί μελετητὰς τῆς γυναικείας
ψυχολογίας— καὶ κανεῖς ἄλλος ἄνδρας
δὲν ὑφίσταται πιά γι' αὐτήν... Ἐνῶ, οἱ ἄν-
δρες, ἐκ φύσεως πολυγαμικοὶ, εἶναι τὸσον
ἄστατοι στὸν ἑρωτὰ τους...

Χωρὶς νὰ θελήσωμε νὰ καινοτομήσωμε ἐ-
παναστατώντας στὶς ἀπόψεις αὐτῆς τῶν
ψυχολόγων, τολμοῦμε νὰ ὑποστηρίξωμε ὅτι
τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὅπως θέ-
λουν νὰ μᾶς τὰ παρουσιάσουν.

Καθημερινὰ περιστατικά, ποὺ εἴμαστε
σὲ θέσι νὰ διαπιστώσωμε ὅλοι, μᾶς μαρ-
τυροῦν πόσο περίεργη καὶ ἀψυχολόγητη
εἶναι ἡ στάσις ποὺ τηροῦν
συχνὰ στὸν ἑρωτὰ οἱ γυ-
ναῖκες. Καὶ πόσο πολὺ ἡ
στάσις τους αὐτὴ μοιάζει
μὲ τὴν ἀνδρῶν!...

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Ἡ «ΑΣΘΕ-
ΝΕΙΑ» ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΕ-
ΣΚΕΙΑΣ!

Ἡ γυναίκα, πραγματικά
στὸν ἑρωτὰ της τείνει ἀ-
συναίσθητα πρὸς τὴν...
πολυανδρία! Δὲν εἶναι μιὰ
αὐθαίρετη σκέψις αὐτό, ἀλ-
λὰ ἕνα γεγονός... Ἡ τάσις
της ὁμοῦς αὐτὴ διενπρόερχε-
ται οὐτε ἀπὸ διατροφή ἢ
θίκης, οὐτε ἀπὸ φυσιολογι-
κὴ ἀνάγκη, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν
ἐμφυτὴ μάλλον φιλαρέ-
σκεια ποὺ τὴν διακρίνει ν'
ἀρέσῃ σὲ πολλούς...

Ἡ φιλαρέσκεια αὐτὴ ἀ-
ποτελεῖ μιὰν «ἀσθένεια»
ποὺ τὴν ἔχουν οἱ περισσό-
τερες γυναῖκες. Καὶ ὡς
νόσος» χαρακτηρίζεται ἀ-
πὸ τὴν ἱατρικὴ παθολογία.
Γιὰτί, ἀγτίθετα πρὸς τὴν

φυσιολογικὴ γοητεία ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ φυ-
σικὴ ἀνάγκη γιὰ κάθε γυναίκα, ἡ φιλα-
ρέσκεια εἶναι ἕνα πάθος.

Ἦθουμένη λοιπὸν ἀπ' τὸ πάθος αὐτὸ
τῆς φιλαρέσκειας, ἡ γυναίκα χαρίζει τὰ
χαμόγελα, τὰ χάρδια καὶ τὰ φίλια της στοὺς
πολλούς... Στους περισσότερους ἀπὸ τὸν
ἕνα ν... Ἐρχεται ὅμως κάποτε καὶ ἡ
στιγμὴ ποὺ θὰ χάρισῃ καὶ τὴν καρδιά της.
Ἀλλὰ τότε τί συμβαίνει; Μὴ θέλοντας νὰ
ὑποκύψῃ στὸν ἀκατάλυτο νόμο τοῦ ἑρωτος
ποὺ πνίγει τὸν ἐγωισμό, τσαλακῶναι τὴν
φιλαρέσκεια καὶ ἀπομονώνει τὰ άτομα, χα-
ρίζει τὴν καρδιά της σὲ περισσότερους ἀ-
πὸ ἕνα ν...

Καὶ ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ πραγματικά, ὅχι
πιά ἕνα ν —μοναδικὰ καὶ ἀποκλειστικά—
ἀλλὰ δύο! Καὶ πολὺ συχνὰ καὶ περισσό-
τερους...

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΟΥ Α-
ΓΑΠ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ...

Τὸν καθένα τὸν ἀγαπᾷ τότε γιὰ κάτι
ἰδιαίτερο ποὺ ἔχει. Ὁ ἕνας εἶναι θερμός,
δαίσιος, μὲ ἐπιβόλῃ, ὀρμητικὸς καὶ ἀκό-
ρεστος στὶς ἐκδηλώσεις του. Αὐτὸς τῆς
ἱκανοποιεῖ τὴν ζωερὴ ἰδιοσυγκρασία της,
τὴν μεταφέρει σὲ σφαίρες ὑπέργειες ὅπου
πάντα ἀνιευρεῖται νὰ ζήσῃ...

Ὁ ἄλλος εἶναι λεπτὸς, αἰσθηματικὸς,
τρυφερός... Αὐτὸς, τὴν λικνίζει μὲ τὰ
ρωμαντικά ὀνειροπολήματά του τὶς ὥρες
ποὺ νοιώθει τὸν ἑαυτὸ της κουρασμένο ἀπ'
τὸν διονυσιακὸ κόρο... Τῆς μιλά μὲ τρυ-
φερότητα ποὺ τὴν κάνει ν' ἀνατριχιάζῃ
ἀπὸ χαρὰ, τῆς προσφέρει χάρδια ποὺ τῆς
θυμίζουν τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη τῆς μη-
τέρας της... Εἶναι ὁ καλὸς ἄγγελος της
ποὺ τόσο νοιώθει τὴν ἀνάγκη του στὶς ἀ-
χαρες στιγμῆς τῆς ζωῆς...

Καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον τοὺς λα-
τρεῖ... Καὶ τοὺς δύο τοὺς ἀγαπᾷ μ'
ἀληθινὴ ἀγάπη, μιὰ ἀγάπη ποὺ θάταν ἀ-
τελής ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ πρῶτος... Ἀνικα-
νοποίητη, ἀνάπηρη, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ δεύ-
τερος... Οἱ δύο ἀγάπες της ἀλληλοσυμ-
πληρῶνουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη...

Ὅποια ἔχει δύο ἀγαπητινοὺς
ἔχει καλὸ μεγάλο,
σὰν βαρεθῇ τὸν ἕνα
κινᾷ καὶ πᾶ στὸν ἄλλο...

Λέει ὁ λαὸς μας, ἀναγνωρίζοντας τὴν πε-
ρίπτωσι ποὺ προαναφέραμε
Καὶ ἀκόμη:

Ἦθελα δύο ἀγαπητικούς,
δύο ἀγάπες στὸ κεφάλι
σὰ θέλω λιπώμεν μὲ τὴν μιὰ,
νὰ χαίρωμαι τὴν ἄλλη.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΓΙΝΩΝΤΑΙ... ΤΡΕΙΣ!
Χαρακτηριστικώτατο γιὰ τὴν περίπτωσι

μας εἶναι καὶ τὸ γνωστὸ σχετικὸ δημοτι-
κὸ τραγοῦδι ποὺ παραδέχεται ὅτι, ὅπως
ὁ παπᾶς δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς ἄρτο
καὶ λειτουργία ἔτσι καὶ ἡ κοπέλλα ποὺ
λαχταρᾷ ἀπὸ ἑρωτὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀρκεσθῇ
σὲ μιὰ καὶ μὴν ἀγάπῃ. Καὶ λέει ἡ κο-
πέλλα τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ:

Σαράντα μέρες μελετῶ
νὰ πᾶω σὲ πνευματικό.
Πηγαῖνω μιὰ, πηγαῖνω δύο,
δὲν τόνε βρίσκω μοναχό.
Μιὰ Κυριακὴ πρωτὶ-πρωτὶ,
πᾶω, τὸν βρίσκω στὸ κελλί
Σκύφτω, φιλῶ τὸ χερί του
—Παπὰ μου ξερολόγα με,
τὰ κρίματά μου ρῶτα με.
—Τὰ κρίματά σου 'ναὶ πολλὰ
ἀγάπη νὰ μὴν κάνῃς τί.
—Σὰν ἀρνηθῇς ἐσύ, παπᾶ,
τὸν ἄρτο καὶ τὴν λειτουργιά,
τότες κ' ἐγὼ θὲ

Και νοιώθει μιά ανεκφράστη ήδονή όταν δίνει και στους... δύο ραντεβού και δέχεται μόνο τον ένα, ενώ αφήνει τον άλλον στην γωνία του δρόμου ή κάτω απ' το παρμπρίζ της να περιμένει ώρες ολόκληρες μάταια σιγιοψιθυρίζοντας με παράπονο:

—Τί μ' όφελει και νάρχωμαι και να κακονυχίζω άλλος να παίρνει το φίλ κι' εγώ να λαχταρίζω;

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ «ΔΙΛΗΜΜΑ» ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Θα μάς πητέ πολλοί τώρα: —Ναι. 'Η γυναίκα μπορεί ν' αγαπά και δυο και τρεις άνδρες... Μά, ποιός μάς λέει πως πάντα τους αγαπά πραγματικά; 'Ότι απλώς, όπως αναφέρατε κι' έσεις προηγουμένως, δεν δοκιμάζει «έπάνω» τους την γοητεία της και τον βαθμό της επιτυχίας που μπορεί νάχη στον έρωτα; 'Ομολογούμε ότι αυτό είναι το αρχικό ελατήριο που ώθει την γυναίκα σε μία πολλαπλή αγάπη. 'Όταν όμως η γυναίκα μοιράσει πια την αγάπη της και κατακτηθεί από την διαφορετική σε ποιό ό-τι η τ α ερωτικήν εύτυχία που θα της προσφέρουν οι άνδρες με τους οποίους συνδέθηκε, τότε πια παύει να είναι κυρία της καρδιάς της...

Και δεν θα μπορούσε πιά —όταν κάποτε έρθει η στιγμή που θα σκεφθεί την σοβαρότητα του επικινδύνου ερωτικού παιχνιδιού που παίζει— ούτε να αποσύρει την αγάπη της κι' απ' τους δύο, ούτε και να την προσφέρει ολοκληρωτικά στον έναν και μόνο...

Γιατί, και τους δύο τους αγαπά εξ ίσων και για τους δύο νοιώθει πιά ίδια ειλικρινή αισθήματα και δεν έχει πιά ούτε την δύναμη του χωρισμού, ούτε την ευκολία της έκλογής του ενός απ' τους δύο. 'Απ' τη στιγμή αυτήν ακριβώς αρχίζει το μαρτύριό της... Τό διλημμά της —και συχνά το... τριλήμμα(!)— παραμένει φοβερό και άλλοτο.

Μέσ' στην καρδιά μου βρίσκονται παλληκαριών δυο άντρες, πληγές μεγάλες μ' άνοιξαν και σέρνονται στις στράτες.

'Η έρωτευμένη, διπλά κόρη κλαίει και παραλύνει απ' την άπελπισία της. Και δεν βρίσκει καμμία γιατρεία στον πόνο της...

Κιτρίνισα και χάθηκε σαν το κερύ που λύνει γιατί έχω πόνο στην καρδιά που δεν τον πανεράνι. Κλαίω και τί το όφελος, μόν' το κορμί μου λύνει, δυο παλληκαρία αγαπά κι' όμως πεθαίνω μόνη!

ΜΗΝ ΤΕΜΑΧΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΜΟΙΡΑΣΕΤΕ!

'Η πιθανώτερη λύσις που δίνεται τις περισσότερες φορές στο ερωτικό αυτό δράμα της διπλοερωτευμένης νέας είναι να την εγκαταλείψουν και οι δύο άνδρες που αγαπά...

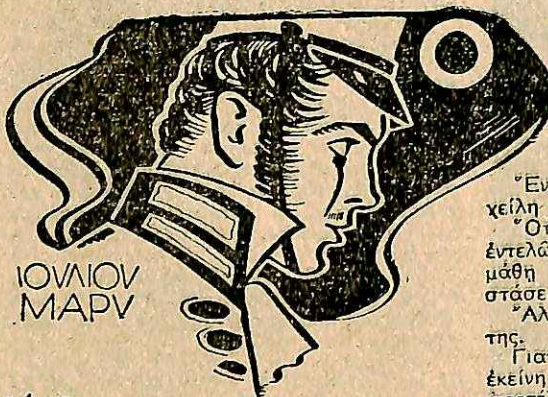
'Ο ανδρικός εγωισμός δεν ανέχεται ένα παρόμοιο συμβατικό μοίρασμα. Την γυναίκα που αγαπά ο άνδρας την θέλει αποκλειστικά δική του. Γι' αυτό, μόλις πληροφορηθεί την «απάτη» που έκαμε αυτή εις βάρος του ερωτικού γοήτρου του, την εγκαταλείπει άδιατακτα, όσο μεγάλη και αληθινή και να είναι η αγάπη του.

'Εγκαταλειμμένη τότε και απ' τους δυο «αγαπημένους» της η διπλοερωτευμένη γυναίκα παροδίδεται όχι μόνο στην εσχάτη άπελπισία, αλλά και στα ερωτικά σχόλια και την περιφρόνησι του κόσμου.

'Ανάθεμά τους τέσσερα κι' ανάθεμά τους δέκα την νεία που αγάπησε δυο νεούς, τόν που έχει την γυναίκα.

Λέει ο λαός μας για την κατηγορία αυτή των γυναικών.

Μαίρα όχι αξιοζήλευτη... ΜΙΧ. ΧΑΝΝ.

110v

—'Όσο γι' αυτό μπορείτε να μείνετε ήσυχη, δεσποινίς, απήντησε ο υπαξιωματικός. 'Όταν θα πρόκειται να τον πιωρήσω, θα σκέπτομαι ότι θα λυπηθήτε γι' αυτό και... θα παραδλέπω το παράπτωμά του...

Εκείνη τη στιγμή, ο 'Ιάκωβος ένόμισε ότι το βλέμμα της κομψής έβάρυνε με μία παράξενη έπιμονη επάνω του και έγύρισε το πρόσωπό προς το μέρος της.

Μητέρα και γιους βρίσκονταν τώρα ο ένας απέναντι του άλλου.

'Ο 'Ιάκωβος δεν μπορούσε να ύποπτευ-θι βέβαια τίποτε γι' αυτό.

'Αλλ' η Μαργαρίτα είχε άκούσει από το σύζυγό της την αφήγησι που της είχε κάνει για τη ζωή του 'Ιακώβου και έφλέγετο τώρα από την έπιθυμία να μάθει τί έκρύβει το πίσω από τη μυστηριώδη γέννησι του παιδιού αυτού, που μία παράξενη τύχη το είχε φέρει ξαφνικά κοντά της.

'Ηταν μήπως το παιδί της που με τόση λαχτάρα έζητούσε επί τόσα χρόνια;

Αι ερωτήσεις ανέβαιναν διαρκώς στα χείλη της, από τη στιγμή που ο νέος εύρεθηκε μπροστά της και όμως έδισταξε να τις διατυπώσει.

Τέλος, έπηρεε το θάρρος.

—'Ο σύζυγός μου, είπε, μου έμεινε για τη ζωή σας, κυρία, και η αφήγησίς του με συνεκίνησε πολύ. Είναι αλήθεια λοιπόν ότι δεν έγνωρίζατε τους γονείς σας;

—'Αλλοίμονον, κυρία! απήντησε ο 'Ιάκωβος. Δεν είχα ποτέ αυτή την εύτυχία.

—Και όφείλετε τη ζωή σας στην 'Ε-λιάνα;

—Σ' αυτήν και στον πατέρα της. Αυτόι με περισυνέλεξαν και με ανέθρεψαν.

'Η κόμηση τον έκνιταζε ταραγμένη.

—Δεν εύρηκατε ποτέ τίποτε... κανένα στοιχείον... κανένα ίχνος, που θα μπορούσε να σας καθοδηγήσει στην άνεύρεσι των γονέων σας;

—'Οχι, κυρία... Το μόνο πράγμα που βρέθηκε στα σπάργανά μου, όπως πολλές φορές μου το είπε ο πατέρας της 'Ελιάνας, ήταν ένα στρατιωτικό μετάλλιο και ένα παράρσμημα... Μήπως ο πατέρας μου ήταν λοιπόν στρατιωτικός, όπως είμαι και εγώ; ... 'Αλλά τότε γιατί με εγκατέλειψε;

'Η Μαργαρίτα έννοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά της.

—Τό μετάλλιο, εξήκολούθησε ο 'Ιάκωβος, είχε μάλιστα κτυπήθι από σφαίρα και είχε κυρτωθί. Μήπως η σφαίρα αυτή είχε έπιφέρει τον θάνατο εκείνου, που ήταν πατέρας μου;

'Η Μαργαρίτα έκνιταζε έντρομη τόν ύπαξιωματικό.

'Ηταν λοιπόν αλήθεια αυτά;

'Η μήπως ήπατάς;

'Ενώμιζε τώρα ότι ο 'Ιάκωβος έμοιαζε προς τόν 'Ιουλιανό Ρεμοντέ.

'Εξανάβλεπε το πρόσωπο του ανθρώπου, που είχε άλλοτε λατρεύει, τα μάτια του, την έκφρασί του, τα άυρά και ευγενικά χαρακτηριστικά του.

Τόση δέ ήταν η έντύπωσις της, ώστε για μία στιγμή ένοιωσε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείψουν και έφοβήθηκε ότι θα έλιποθυμούσε.

Κατώρθωσε όμως να έπιδληθί στον έαυτό της και να διατηρήσει την ψυχραιμία της.

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

'Ενα πλήθος έρωτήσεων έπλανώοντο στα χείλη της.

'Οπως και ο Πατόχης, αλλά για λόγους έντελώς διαφορετικούς βέβαια, ήθελε να μάθι σε ποιά μέρος και υπό ποιες περιστάσεις είχε άνευρεθί ο 'Ιάκωβος.

'Αλλώστε, αυτή ήταν η τελευταία έλπίς της.

Γιατί όλες οι έρευνες που είχε κάνει ως εκείνη τη στιγμή είχαν άπομεινει χωρίς άποτέλεσμα. Και έσυλλογίζετο ότι τα χρόνια έπερνούσαν και ότι έκαναν πιά πυκνό και πιά άδιαπέραστο τον πέπλο που άπλωνόταν μεταξύ αυτής και του παιδιού της.

—Πού σάς εύρηκε ο πατέρας της 'Ελιάνας; έρώτησε σε λίγο το νεαρό ύπαξιωματικό.

—'Ισως σ' αυτό η 'Ελιάνα να ήταν σε θέσι να σας πληροφορήσει καλύτερα από μένα, απήντησε ο 'Ιάκωβος. 'Ηταν μαζί με τόν πατέρα της και, μολοντί ήταν τότε πολύ μικρή, 'Ισως διασώζονται μερικές άναμνήσεις μέσα στην ψυχή της...

'Η 'Ελιάνα έπροθυμοποιήθη να άφηγηθι τα άφοράντα την άνεύρεσι του 'Ιακώβου.

'Αλλ' ένας ένστικτώδης φόβος την έκαμε να μήν πη και πάλι την αλήθεια.

'Ασχηγήθη λοιπόν την ιστορία που είχε άφηγηθι και στον Πατόχη.

'Ο 'Ιάκωβος δεν είχε ζητήσει ποτέ να μάθι λεπτομέρειες αυτών των γεγονότων και έτσι δεν ήταν σε θέσι να ξερη άν η 'Ελιάνα έλεγε ή όχι την αλήθεια.

—'Ηταν κοντά στο Νανσύ, κατέληξε η νέα, προς το μέρος των νέων συνόρων...

'Η Μαργαρίτα άφθεκε έναν άναστεναγμό.

'Ο 'Ιάκωβος δεν μπορούσε λοιπόν να είναι το παιδί της, γιατί η άπόστασις από το Μπλουά ως το Νανσύ ήταν πολύ μεγάλη.

'Η έλπίς που είχε συλλάβει για μερικές στιγμές είχε τώρα φερούγισι.

'Η Μαργαρίτα έκτεβασε στο κεφάλι, ενώ μία άνέκφραστη λύπη ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της.

Και όμως δεν ήθελε να άπελπισθι έντελώς.

'Η 'Ελιάνα, έσκέπτετο, ήτο μόλις 2 ετών, την εποχή που εύρηκαν μαζί με τόν πατέρα της το έκθετο βρέφος. Μπορεί λοιπόν να έκανε λάθος.

'Ω! 'Αν μπορούσε να συμβαίνι αυτό!..

'Εσήκωσε τότε το κεφάλι της και έρώτησε και πάλι το νέο:

—Συμβαίνει κάποτε, παιδί μου, να συλλογίζεσαι τόν πατέρα σου;

—Πολύ συχνά, κυρία. 'Επί πολλά χρόνια ήλπιζα ότι θα τόν έγνωρίζα μία μέρα.

'Αλλ' σήμερα;

—Σήμερα;

—Δεν έλπίζω πιά, κυρία. 'Αφού δεν κατώρθωσα να γνωρίσω ως τώρα τόν πατέρα μου, είνε πολύ άμφίβολο άν θα κατορθώσω να τόν γνωρίσω ποτέ και στο μέλλον.

'Η εγκατάλειψίς σου δεν σε στενοχωρεί; έπέμεινε η Μαργαρίτα.Δεν συλλογίζεσαι ότι 'Ισως οι γονείς σου εύθύνονται γι' αυτήν;

—'Οχι, κυρία, απήντησε ο 'Ιάκωβος. Δεν το φαντάζομαι αυτό. Ποιός ξέρει γιατί οι γονείς μου άναγκάσθηκαν να με εγκαταλείψουν... Γιατί δεν μπορώ ν' αντίσω ότι το έκαναν για να άπαλλαγούν από μένα... Και, ως τόσο, εξήκολούθησε με φωνή που έτρεμε έλαφρά, πόσες φορές δεν ένοιωσα τόν έαυτό μου πολύ δυστυχισμένο, στη σκέψι ότι δεν είχα γονείς, όπως όλα τα άλλα παιδιά γύρω μου! 'Ω! Κυρία, πιστεύετε με, κανείς δεν μπορεί να φαντασθί τη λύπη ενός παιδιού, που καταλείβεται μία μέρα ότι είναι μόνο στον κόσμο, ότι δεν έχει νουεή ή ότι τούλάχιστον δεν τούς γνωρίζει και ότι δεν θα τούς γνωρίσει ποτέ!

'Η Μαργαρίτα είχε κατεβάσει το κεφάλι της.

λι της.

—Σε έλύθησα, παιδί μου, είπε. 'Αλλ' όλα όσα έμαθα για τη ζωή σου με έκαναν να σε συμπαθήσω πολύ. Θα ήθελα λοιπόν, όταν αισθάνεσαι τη λύπη να θαραίνι την ψυχή σου, να έρχεσαι εδώ, στο σπίτι αυτό, όπου θα βρης πάντοτε την αγάπη και τη στοργή, που σου έλειψαν στη ζωή σου.

'Επειτα, η κυρία ντε Σαδερνύ έσηκώθηκε από το κάθισμά της και έδωκε άργα από την αίθουσα.

Κανείς δεν έπρόσεξε την άναχώρησί της.

'Αλλ' όταν η Μαργαρίτα εύρεθηκε μόνη μέσα στο δωμάτιό της, εξέσπασε σε λυγμούς.

'Επειτα, σιγά-σιγά, έρχισε να χάνι την συναισθησι εκείνων που συνέβαιναν γύρω της και έλιποθύμισε.

'Ο Βερνάρδος την έδοήθησε να συνέλθι από την κατάστασι αυτή μισή ώρα άργότερα.

'Ο νέος είχε άνησυχήσει από την παρατεινόμενη άπουσία της μητέρας του και είχε τρέξει στο δωμάτιό της.

Την εύρηκε τότε εκεί, περμένη σ' ένα καναπέ, με τα μάτια κλεισμένα και τα μέλη κατάψυχρα.

Μερικές όμως έντριβες στους κροτάφους και στο μέτωπό, έκαμαν τη Μαργαρίτα να συνέλθι.

—Τί συνέβη λοιπόν; Που είμαι; έρώτησε, βλέποντας τόν Βερνάρδο σκυμμένον επάνω της.

—Σας εύρηκα λιπόθυμη εδώ, μητέρα, απήντησε ο νέος. Είχα άνησυχήσει για την άπουσία σας και ήρθα εδώ...

'Ο πατέρας σου άντελήφθη τίποτε;

—'Οχι, μητέρα. Δεν έφώναξα κανένα, για να μη τούς άνησυχήσω.

—Καλά, παιδί μου, είπε η Μαργαρίτα. Πήγαινε στο σαλόνι. Σε λίγο θα έλθω κι' εγώ.

'Ο νέος έδωκε από το δωμάτιό της μητέρας του.

Δεν μπορούσε να εξηγήσει μέσα στο μυαλό του τη στάσι της μητέρας του και όμως η στάσις της αυτή του έφαινετο πολύ περίεργη.

'Η Μαργαρίτα έγύρισε και αυτή έπειτα από μερικά λεπτά μέσα στο σαλόνι.

Τό πρόσωπό της ήταν τώρα πολύ ήρεμο και τίποτε δεν έπρόδιδε τη συγκίνησί της. Μόλις θα μπορούσε να διακρίνη κανείς μία μικρή νευρικήτητα στις κινήσεις της και στον τόνο της φωνής της.

'Ο κ. ντε Σαδερνύ έκράτησε τους δύο νέους από βραδυόν φαγητό, που διεξήχθη μέσα σε μία άτυμόσφαιρα άπολύτου έγκαρδιότητας και εύθυμίας σχεδόν.

'Ο 'Ιάκωβος και η 'Ελιάνα έφυγαν από το κοινό μέγαρο λίγη ώρα μετά τις έννέα.

'Όταν έφθασαν στο σπίτι της νέας, η γρηά υπηρέτρια που την ύπηρετούσε, ήλθε με άνήσυχο ύφος να τους άνοίξι την πόρτα.

—Κυρία, είπε, ένας άνθρωπος σάς περιμένει επάνω από αρκετή ώρα τώρα. Τού είπα ότι 'Ισως άργούσατε να γυρίσετε, αλλά δεν θέλησε να φύγι.

—Ποιός να είναι; έσκέφθηκε η 'Ελιάνα.

Και άνέβηκε επάνω μαζί με τόν 'Ιάκωβο.

'Ενας άνθρωπος ήταν καθισμένος μέσα στο σαλόνι και έκάνιζε την πίπα του.

'Η νέα μόλις τόν είδε άνεσκήρτησε.

'Ο άνθρωπος αυτός είχε μία καταπληκτική όμοιότητα με τόν πατέρα της, τόν μπάρμπα Ροντάρ.

'Αλλ' έφαινετο νεώτερος απ' αυτόν και η όλη εμφάνισίς του ήταν περισσότερο περιποιημένη.

—'Ο πατέρας! έκαμε η 'Ελιάνα, ενώ ένα αίσθημα τρόμου παρέλυσσε όλες τις δυνάμεις της.

'Ο άνθρωπος έγέλασε.

—'Οχι! είπε με έντονη ξενική προφορά. Δεν είμαι ο πατέρας σου... Δεν άναγνωρίζεις λοιπόν το θέιο σου!...

—Είσαστε ο θεός Κάισαρ; έρώτησε η 'Ελιάνα, που ένα χαμόγελο είχε άντικαταστήσει τώρα στη φυσιογνωμία της την άγωνία, που είχε αισθανθί, όταν πρωταγέκρυσε αυτό τόν άνθρωπο.

—'Ακριβώς, απήντησε εκείνος. Είχα ξεγυτευθί από μικρός και μόλις τώρα ξαναγυρίζω στη Γαλλία.

★ ΡΙΓΑ: Μία νέα από τη Λεττονική πόλι Κουλίδια έπηρε, μία από τις ήμερες αυτές, να λουσθί στον ποταμό Βέντα. 'Όταν όμως όγρηκε από το νερό, την έπείρμενε μία πολύ δυσάρεστη έκπληξις: όλα τα ρούχα της είχαν έξαφανισθί!

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»: Της τ' άκλεψαν; ΡΙΓΑ: Κάτι τέτοιο. 'Υψώνοντας τα μάτια της στον άέρα, είδε με κατάπληξι της έναν πελαργό, που κρατούσε στο ράμφος του ακριβώς ό,τι της χρειαζόταν τη στιγμή εκείνη για να μη συλληφθί επί προσβολή της δημοσίας αιδούς. 'Ο φτερωτός όμως κλέφτης δεν συγκίνηθηκε καθόλου από τις φωνές της, αλλά άπομακρύνθηκε με την λεία του, που προωριζόταν 'Ισως για να κάμη άνετώτερη τη φωνή των μικρών πελαργιδιών του. Κι' έτσι η παθούσα βρέθηκε στην άνάγκη να περιμένι έως ότου έφθασαν εκεί μερικές φίλες της, απ' τις όποιες έδονείσθηκε λίγα φορέματα για να έπιστρέψι σπότης.

★ ΡΩΜΗ: 'Ενας σκύλος, έρευνώντας έναν σκουπίδοτενεκέ, έκαμε μία πολυτιμωτάτη άνακάλυψι. 'Ανέσυρε ένα πορτοφόλι, μέσα στο οποίο ύπηρεχαν χαρτονομίσματα και τσέκ άξιας τετρακοσίων χιλιάδων λιρετών.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»: Μά πως βρέθηκε εκεί μέσα τέτοιος... θησαυρός;

ΡΩΜΗ: 'Οπως εξακριβώθηκε μετά, το πορτοφόλι αυτό έκλάπη από κάποιον λαποθύμη μέσα σ' ένα λεωφορείο, αλλά, φαίνεται, ο κλέφτης καταδικόμενος επέταξε το κλοπιμαίο στο κιόστί των άπορριμμάτων.

★ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ: Σ' ένα μικρό Ρουμανικό χωριό συνέβη πρό μνηός ένα περίεργο γεγονός, που κατέληξε ολόκληρη την περιφέρεια κι' έδωσε άφορμή σε διάφορες άφηες: 'Η Μαρία Κατέσκου βρίσκονταν από το πρσί στα κτήματά της κι' όταν επέστρεψε στο σπίτι της βρήκε μέσα στην κούνια τόν παιδιού της, που κοιμόταν, ένα φίδι. 'Ετρεξε να βρη ένα σιδερό για να σκοτώσει τόν άνεπιθύμητο έπισκεπτη, αλλά όταν επέστρεψε, το φίδι είχε εξαφανισθί.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»: Χωρίς να πειράξι το μωρό;

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ: 'Οχι μόνο δεν το πειράξε, αλλά... άκούστε τη συνέχεια: Μετά δυο ήμερες, βρήκε πάλι το φίδι να γλείφει το χεράκι του μωρού, αλλά και πάλι το έρπετο κατώρθωσε να εξαφανισθί έγκαίτως. Την τρίτη φορά, βρήκε το μικρό να παίζει με το φίδι και να το κρατά από την ουρά, χωρίς, φυσικά, ν' άντιλαμβάνεται ότι ήταν επικίνδυνο. 'Υστερα απ' αυτό διεσθί στο χωριό ότι το βρέφος έχει ύπερφυσικές δυνάμεις και ότι το φίδι είνε φίλος του.

★ ΙΑΙΝΟ-Ι.Σ: Στην πόλι μας άνοιξε... τις πύλες της πρό ήμερών, η περιεργότερη πειθαρχική αίθουσα που ύπάρχει στον κόσμο, η 'Αίθουσα της Καλλιγραφίας.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»: Και τί σχέσι έχει η πειθαρχία με την καλλιγραφία;

ΙΑΙΝΟ-Ι.Σ: Μέσα σ' αυτήν περιορίζονται όλοι οι αυτοκινήτισται που παραβάνουν τις διατάξεις της τροχαίας κινήσεως, ύποχρεούμενοι ν' αντιγράψουν όλο τόν νόμο τόν σχετικό με την τροχαία κίνησι, από 50 έως 200 φορές κατά τόν καλλιγραφικώτερο δυνατόν τρόπο. Και ο νόμος, σημειώτέον, είνε πολυσέλιδος.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Και έπρόσεθε με ένα πικρό χαμόγελο: —Ξαναγυρίζω όμως τόσο φτωχός, όσο και την εποχή που έφυγα απ' εδώ...

Διηγήθι κατόπιν ότι είχε πάει στο Βιλ-

λάρ, όπου κατώρθωσε να μάθι τη διεύθυνσι της 'Ελιάνας στο Παρίσι. 'Ετρεξε λοιπόν να έλθι εδώ, για να ιδί την άνηψιά του.

—Θά έπιθυμούσα, είπε, να ξαναγυρίζα εδώ με τις τσέπες γεμάτες δολάρια... 'Αλλ' η τύχη δεν το θέλησε...

Λέγοντας αυτά, έκνιταζε τη νέα, σαν να ήθελε να μαντεύσει από την έκφρασι της φυσιογνωμίας της ποιά έντύπωσι της είχε κάνει η ιστορία του.

'Αλλ' η 'Ελιάνα είπε:

—Είτε πλούσιος είτε πτωχός έγύρισε, θείε μου, καλώς ώρισε...Δεν θα φύγης πιά από κοντά μας... Στο πρόσωπό σου ξαναβλέπω τόν πατέρα μου, που σε αγαπούσε πάντοτε πολύ και άνέφερε συχνά το όνομά σου...

Τα μάτια του θείου Κάισαρς άστραψαν από χαρά.

—Είσαι τόσο καλή, 'Ελιάνα, είπε. Δεν έτολμούσα ποτέ να φαντασθί ότι θα εύρισκε τέτοια ύπνοχη έκ μέρους σου...

'Ο Θεός να σε άνταμείψι για την καλωσύνη σου, παιδί μου...

'Η 'Ελιάνα τού έμίλησε κατόπιν για τόν 'Ιακώβο και τού άφηγήθη με λίγα λόγια την ιστορία του.

—Ναι, άκούσα να γίνεται λόγος και στο Βιλλάρ, είπε ο θείος Κάισαρ.

Παρ' είνε έπειτα επί αρκετή ώρα, συνμιλώντας με τούς δύο νέους.

'Όταν έφυγε, η ώρα θα ήτο περισσότερο από δέκα.

'Ο 'Ιάκωβος και η 'Ελιάνα τόν άπεχαιρέτησαν με συγκίνησι και ο θεός Κάισαρ ύπεσχέθη ότι θα ήρχετο και πάλι την έπομένη για να τούς ιδί.

Πόση όμως θα ήταν η έκπληξις τους, αν μπορούσαν να τόν παρακολουθήσουν από τη στιγμή που έδωκε από το σπίτι της 'Ελιάνας;

'Ο θεός Κάισαρ άπεμακρύνθη περί τα είκοσι μέτρα και, όταν έφθασε στο βουλευτήριο 'Ωμαίν, έφώναξε ένα άμάξι που έπερνούσε από εκεί.

—Στο Γκραντ' 'Οτέλ! διέταξε.

Μερικά λεπτά άργότερα, το άμάξι έαυαματούσε στο βουλευτήριο των Καπουκί ναν.

'Ο Κάισαρ Ροντάρ έπήδησε στο πεζοδρόμιο και διευθύνη στο πολυτέλες ξενοδοχείον.

'Ο θυρωρός ύπεκλήθη μπροστά του και τόν ώδήγησε στο δωμάτιό του.

'Ενώ έγδυνόταν για να πείη στο κρεβάτι του, έψιθυρίσε:

—Μ' έδέχθηκαν σαν πατέρα! Είναι και τα δύο θαμνάσια παιδιά. Θα ίδουμε τί μπορεί να γίνι μ' αυτά... Δεν με έπεριφρόνησαν έπειδή τούς είπα ότι είμαι φτωχός... Αυτό είναι ένα καλό σημάδι...

Λίγη ώρα άργότερα, ο Κάισαρ Ροντάρ έκοιμόταν τόν ύπνο τού δικαίου.

Την ίδια ώρα, ο 'Ιάκωβος και η 'Ελιάνα άπεσύνοντο ο καθένας στο δωμάτιό του, αφού επανάλαβαν και πάλι όρκους αιώνας πίστωσης και αγάπης.

'Η κυρία ντε Σαδερνύ έκοιμήθηκε εκείνο το βράδυ έναν ύπνο πολύ ταραγμένο και διακοπτόμενο διαρκώς από εφιάλτες.

'Εβλεπε διαρκώς μπροστά της τη θλιερή σκηνή της επαύλεις τού Μπλουά, πρην από είκοσι χρόνια περίπου, όταν είχε παραδώσει στον 'Ιουλιανό Ρεμοντέ τόν νεογέννητο παιδί της, στο άκουσμα των θημάτων τού άδελφού της, που έγύριζε μαινόμενος από το Παρίσι.

Τί να είχε άπογίνει άρά γε αυτό το παιδί;

'Η Μαργαρίτα προσπαθούσε να φαντασθί τα χαρακτηριστικά του, προσπαθούσε να το άναπαράστήσει μπροστά της, όπως θα ήταν αυτή τη στιγμή.

'Υπήρχε άρά γε καμμία όμοιότης μεταξύ αυτού τού παιδιού και τού 'Ιακώβου;

Και ο 'Ιάκωβος είχε μήπως στο πρόσωπό του κάτι από τα χαρακτηριστικά τού 'Ιουλιανού Ρεμοντέ;

'Η κυρία ντε Σαδερνύ εις μάτην προσπαθούσε να το άντιληφθί.

Την ίδια τέλος ώρα, στο μικρό δωμάτιο του της όδου 'Ανίου 'Ονωρίου ο Πατόχης

έσκεπτόταν και κατέστρωνε σχέδια.

ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Ο Πατόχης ξμοιαζε πρὸς τὸ σαρκόδρο ορνεο, πού ἀναζητεῖ παντοῦ τὴ λεία του γιὰ νὰ ἐπιπέσει κατ' αὐτῆς.

Καὶ στὴν περιπτώσει τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Ἐλιάνας εἶχε μωρυσθῇ μιὰ πιθανὴ λεία. Γι' αὐτὸ ἀγωνιζόταν τώρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποσπᾷ τὸ μυστικὸ τους, πού θὰ ἐγινόταν ἐπειτα γι' αὐτὸν μιὰ διαρκὴς πηγὴ σημαντικῶν κερδῶν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς μεταβάσεώς του στὸ Βιλλάρ, εἶχε καταστρώσει ἕνα πλήθος σχεδίων, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσῃ νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα ἀπ' αὐτά.

Ἐὰν δέβαια ὁ Ἰακώβος ἦταν ἕνας διεφθαρμένος νέος, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν πολὺ εὐκόλο.

Ο Πατόχης θὰ ἐπῆγαινε σ' αὐτὸν καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε:

— Κύριε, γνωρίζω τοὺς γονεῖς σας, πού εἶναι πολὺ πλουσιοί. Θὰ μποροῦσαμε νὰ κερδίσουμε μαζί πολλά χρήματα.

Καὶ θὰ ἐκέρδιζαν ἀσφαλῶς.

Γιατὶ θὰ ἐξεβίαζαν διαδοχικὰ πότε τὴν κυρία ντὲ Σαβερνὺ καὶ πότε τὸ σύζυγό της.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά, εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ Ἰακώβος δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού τοῦ ἐχρειάζονταν.

Ο Ἰακώβος ἦταν πραγματικὰ πολὺ τίμιος καὶ δὲν θὰ ἐδεχόταν ποτὲ νὰ γίνῃ συνεργὸς τοῦ Πατόχῃ στὰ καταχθόνια σχέδιά του.

Ἐπρεπε νὰ βρῇ κάτι ἄλλο.

Ἄλλὰ τί ;

— Μοῦ χρειάζεται ἕνας νέος ἐξυπνος καὶ ἀσυνειδήτος, ἐυλόγοιζόταν ὁ Πατόχης. Ἀλλὰ πού καὶ πῶς νὰ τὸν βρῶ ;

Καί, ξαφνικά, μιὰ σκέψις ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Πρὶν ἀπὸ τρία ἢ τέσσερα χρόνια, ὅταν οἱ ἐργασίες του ἐπῆγαιναν πολὺ καλά, εἶχε προσλάβει ὡς ὑπάλληλο ἕνα νέο, ὀνόματι Ἀνδρέας Μοριάνι.

Ο νέος αὐτὸς ἦταν ἰταλικῆς καταγωγῆς καὶ ὁ Πατόχης εἶχε ἐκτιμῆσει τὴν ευφυΐα καὶ τὴν ικανότητάς του.

Ο Μοριάνι ἐπρεπε νὰ εἶναι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δέκα ὀκτὼ ἢ δέκα ἐννέα ἐτῶν.

Ο Πατόχης τὸν εἶχε κρατήσει ἐπὶ ἕνα χρόνιο περίπου κοντὰ του, ἀλλ' ἐπειτα ἡ κακὴ τροπὴ πού εἶχαν πάρει οἱ ὑποθήσεις του καὶ μερικὰ ἄλλα περιστατικὰ πού θὰ ἀφηγηθούμε, τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ στερηθῇ τὸν ὑπηρεσίαν του.

Ο Μοριάνι δὲν εἶχε οἰκογένεια καὶ ἐζούσε ἐντελῶς μόνος στὸ Παρίσι.

Εἶχε ἕνα πρόσωπο ἀρκετὰ συμπαθητικὸ καὶ ἐνέπνευε ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ἀπὸ τὸν Πατόχῃ ἔπαιρνε μισθὸ ἑκατὸν εἰκοσι φράκων μηνιαίως καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ ζῇ μὲ τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ χρήματα.

Κατὰ τοὺς πρώτους ἔξι μῆνες, ὁ προϋπολογισμὸς του δὲν εἶχε κανένα παράπονο ἐναντίον του.

Ο Ἀνδρέας ἦταν τακτικώτατος καὶ ἐκτελοῦσε μὲ προθυμίαν ὅλες τὶς ἐντολὲς πού τοῦ εἶδνε ὁ Πατόχης.

Ο τελευταῖος δὲν ἔλαβε ποτὲ ἀφορμὴ νὰ παραπονεθῇ γιὰ τὴν διαχείρισί των χρημάτων, πού ἐνεπιστεύετο στὸν νεαρὸ ὑπάλληλό του.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, τὰ πράγματα μετεβλήθησαν.

Ο Μοριάνι γινόταν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα σκεπτικὸς καὶ περιήλπος καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ παραμελῇ τὴν ἐργασίαν.

Ἐξήτουσε ἐπίσης συχνὰ προκαταβολὲς ἐκ τοῦ μισθοῦ του ἀπὸ τὸν Πατόχῃ, προφασιζόμενος διάφορες ἀνάγκες.

Τί εἶχε συμβῇ λοιπόν ;

Ο Μοριάνι ἔμενε στὸν πέμπτο ὁροφὸ ἐνὸς σπιτιοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ρόκου, μέσα σὲ ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ὅπου ἐχωροῦσε μόνον τὸ κρεβάτι του, ἕνα μικρὸ τραπέζι καὶ δυὸ ἢ τρία καθίσματα.

Στὸν ἴδιο ὁροφὸ, σὲ δυὸ παρακείμενα δωμάτια, ἔμεναν δυὸ ἀδελφοί, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ματθίλδη Ζιρόν.

Ο Πέτρος ἦταν ἡλικίας δέκα ὀκτὼ ἐ-

τῶν καὶ ἐργαζόταν ὡς μαθητευόμενος σ' ἕνα ἐργοστάσιο.

Ἡ Ματθίλδη ἦταν ράπτρια καὶ ἔπαιρνε ἁνδρικὰ κοστούμια ἀπὸ ἕνα μεγάλον ραφείο, τὰ ὁποῖα ἔρραβε στὸ σπίτι της.

Μὲ τὰ χρήματα πού ἐκέρδιζε συντηροῦσε καὶ τὸν ἀδελφὸ της, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦταν μεγαλύτερη κατὰ λίγα χρόνια.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ διέφεραν πολὺ μεταξύ των.

Ο Πέτρος ἦταν εὐρωστος καὶ ρωμάλος. Ἀντιθέτως ἡ Ματθίλδη εἶχε ἕνα πρόσωπο πολὺ ὠχρὸ καὶ ἐφαίνετο φιλόσθενος. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, εἶχε μιὰ ἀγνὴ ὁμορφιά καὶ ἐπροκαλοῦσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴ συμπάθεια.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐγνωρίσθηκαν πολὺ σύντομα καὶ τὶς Κυριακὰς ἔκαναν μαζί ἐκδρομὲς στὰ γειτονικά προάστεια.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, συνέβη ἕνα τρομερὸ δυστύχημα.

Μιὰ μέρα, ἔφεραν τὸν Πέτρο ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο μέσα σ' ἕνα φορεῖο.

Μιὰ ἐμπλοκὴ τῶν τροχῶν τῆς μηχανῆς τοῦ εἶχε συντρίψει τὴν δυὸ κνήμη καὶ τὸν εἶχε τραυματίσει στὰ πόδια.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι πού τοῦ ἔκαναν, πέθανε ἀπὸ μιὰ ἀκατάσχετη αἱμορραγία, πού οἱ γιατροὶ, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσουν.

Ἡ Ματθίλδη θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε ἀσφαλῶς στὸν τάφο.

Ἀλλ' ἡ σκέψις πού τὸν Ἀνδρέα, πού τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἐπίσης, τὴν συνεκράτησε.

Ἡ συμφορὰ αὐτὴ προσήγγισε περισσότερο τοὺς δυὸ νέους.

Ἡ θλίψις εἶχε συντρίψει τὴ Ματθίλδη, ἡ ὁποία, ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, κατέπεσε βαρεῖα ἀρρώστη.

Ο Ἀνδρέας ἔμενε στὸ προσκέφαλό της τὶς ὥρες πού τοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἐργασία του στὸ γραφεῖο τοῦ Πατόχῃ καὶ ἐστερεῖτο ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ μιὰ ζωὴ πρὸ ἀνέτη στὴ φίλη του.

Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσπάθειές του, ἡ κατάσταση τῆς νέας ἐχειροτέρευσ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη.

Ὅταν ἦλθε ἡ ἀνοιξίς, ὁ ἱατρὸς συνέστησε στὴ νέα νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ γιὰ μιὰ ἐξοχή.

Ἦταν ἡ τελευταία ἐλπίς, εἶπε, γιὰ νὰ σωθῇ.

Ἀλλὰ ὅλες οἱ οἰκονομίες τῆς Ματθίλδης εἶχαν ἐξαντληθῇ. Ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Ἀνδρέας ἦταν κατάχρεος καὶ ἀπὸ πούθεν δὲν θὰ μπορούσε νὰ προμηθευθῇ χρήματα.

Καὶ ὅμως δὲν ἐχρειάζοντο περισσότερα ἀπὸ χίλια ἢ χίλια πεντακόσια φράγκα, γιὰ τὰ πρώτα ἐξοδα τῆς ἐγκαταστάσεως.

Στὴ στιγμή αὐτὴ τῆς ἀπελπισίας του, ὁ Ἀνδρέας ἐσκέφθηκε τὸν Πατόχῃ.

Αὐτὸς μόνον θὰ μπορούσε νὰ τὸν συνδράμῃ.

Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὴν καταστάσι του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ προκαταβάλῃ αὐτὸ τὸ ποσὸν ἑναυτί μελλοντικῆς ἐργασίας του.

Ο Πατόχης ἐσκέφθηκε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς καὶ ἐπειτα ἀπάντησε:

— Κύριε Μοριάνι, ξέρω πολὺ καλά πῶς ζῆς. Ἐχεῖς ἐρωμένη καὶ μένεις μαζί της. Αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ. Ἐκαμες πολὺς ἀπερισκέψεις γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα καὶ νομίζω ὅτι εἶνε κενὸς νὰ σταματήσῃς. Ἐχεις συνάμει πολλὰ χρήματα καὶ ἐγὼ ἐπίσης σοῦ προκατέββα διακόσια πενήντα φράγκα ἑναντί τοῦ μισθοῦ σου.

Δὲν νομίζεις ὅτι ἀρκοῦν αὐτά ; Σήμερα μοῦ ζητᾷς ἄλλα χίλια φράγκα. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἂν δὲν μοῦ χροστῶσες χρήματα, θὰ σὲ παρακολουσοῦσα νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Σὲ κρατῶ μόνον γι' αὐτὸν τὸν λόγο.

Ὅθ ἤθελα μόνον νὰ μὴ μοῦ ξανακάνῃς λόγον γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ο Ἀνδρέας ὅμως δὲν ἀπηλπίσθη. Καὶ ἐξηκολούθησε τὶς παρακλήσεις του.

— Σὲ δεβαίω, κύριε, ὅτι ἡ Ματθίλδη θὰ πεθάνῃ εἶπε. Σὰς ζητῶ αὐτὰ τὰ χρήματα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω νὰ περάσῃ καλά τὶς τελευταῖες ἡμέρες της. Βοηθήστε με καὶ θὰ μὲ ἔχετε αἰώνως σκεπάζο σας.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάμω τίποτε,

ἐπέμεινε ὁ ἱατοχης.

— Θὰ σὰς τὰ ἐξοφλήσω μὲ τοὺς μισθοῦς μου.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅχι ἔκαμε ὀργισμένος ὁ Πατόχης.

Ὅλα πιά εἶχαν χαθῇ.

Ο Πατόχης ἦταν ἀκλόνητος στὴν ἀπόφασί του.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶχε διαδραματισθῇ στὸ γραφεῖο του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὁνωρίου.

Ο μεσίτης, ἐπειδὴ εἶχε ἐργασία, ἐβγήκε ἀμέσως σχεδόν.

Ο Μοριάνι εἶχε ἀπομείνει μόνος. Αἰσθανόμενος μιὰ μεγάλῃ ψυχικὴ κούρασι καὶ ἦταν ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ κάμῃ τίποτα.

Ὅθ παρεδίδοτο πιά στὸ μοιραῖον.

Ἄλλὰ, ξαφνικά, ἀνεσκήρτησε.

Τὰ μάτια του εἶχαν πέσει ἐπάνω στὸ χρηματοκιβώτιο, πού βρισκόταν στὸ δάθος τοῦ γραφείου.

Μιὰ λάμψις ἐφώτισε τότε τὸ βλέμμα τοῦ νέου.

Εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο αὐτὸ θὰ βρίσκονταν ἀρκετὰ χρήματα.

Καὶ αὐτὸς ἐχρειάζονταν τόσα λίγα.

Ἐσπώθηκε τότε ἀπὸ τὸ κῆσιμά του καὶ ἔκαμ' ἐμερικὰ κινήματα πρὸς τὸ γραφεῖον, θέλοντας νὰ ἀποδιώξῃ αὐτὴ τὴ σκέψιν.

Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ σωτηρία τῆς Ματθίλδης ἐξητάτο ἀπὸ λίγα χρήματα μόνον τὸν ὥρμησε ἀκατανίκητα πρὸς τὸ ἐγκλημα.

Ο,τι συνέβη κατόπιν, ἔγινε μὲ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ χωρὶς ὁ Μοριάνι νὰ ἔχῃ ἀκριβῆ συνειδήσιν τοῦ τί ἔκανε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχε ἀνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιο, χρησιμοποιοῦντας τὰ κλειδιά πού ὁ Πατόχης εἶχε ἀφήσει σὲ μιὰ γωνία τοῦ γραφείου του.

Ἐπῆρε τότε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράκων, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ κατόπιν ξανάκλεισε τὸ χρηματοκιβώτιον.

Τώρα ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ὅθ μπορούσε νὰ φύγῃ καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του.

Ἀλλὰ, καθὼς ἔκαμε νὰ γυρίσῃ, εἶδε τὸν Πατόχῃ πού στεκόταν στὴν πόρτα.

— Ἀθλίε ! ἐφώναξε ὁ μεσίτης. Μὲ ἔκλεψες λοιπόν ; Ἐξέρεις τί σημαίνει ἡ πράξις πού ἔκαμες ; Τούλῃσιστον εἰκοσι ἑτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα.

Τὰ λόγια αὐτὰ διεπέρασαν σὰν μαχαίρι τὸ στήθος τοῦ νέου.

— Κύριε Πατόχῃ, λυπηθῆτε με ! εἶπε. Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράκων καὶ τὸ ἀπέθεσε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Αὐτὰ μόνον ἐπῆρα, προσέθεσε. Σὰς τὰ ἐπιστρέφω.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά ἐξηκολούθησε:

— Κύριε Πατόχῃ, συγχωρήστε με... Δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Ἡ σκέψις τῆς δυστυχισμένης Ματθίλδης... ἡ ἀρνησίς σας... ἡ ἀπελπισία μου... ὅλα αὐτὰ μὲ ὡδήγησαν στὴν κλοπὴ... Δὲν σὰς ἔκλεψε ὅμως... Ὅπως βλέπετε, σὰς ἐπιστρέφω τὰ νοήματά σας... Μὴ μὲ ταραδῶσετε στὴν ἀπιστυμῖαν... Ὅθ προτιμοῦσα νὰ αὐτοκτονήσω...

Ο Πατόχης δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

Βεβαίως κανεὶς οἴκτος δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ὅμως τὸ νὰ παραδῶσῃ τὸν Μοριάνι στὴν ἀστυνομία, πολὺ λίγο τὸν ἐνδιέφερε.

Δὲν εἶχε νὰ κερδίσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν τιμωρία του.

Τούναντιον, ἂν τὸν ἄφηνε ἐλεύθερο, θὰ μπορούσε στὸ μέλλον νὰ τὸν εἶχε ὑποχρεωτὸν καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσε ὅπως αὐτὸς θὰ ἐνόμιζε καλύτερα.

— Δὲν θὰ σὲ παραδῶσω ! εἶπε στὸ τέλος.

Ο Μοριάνι δὲν ἐπίστευε στ' αὐτιά του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια.

Η ΜΗΧΑΝΗ

ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ο σύντροφός μου στάθηκε.

— Εἰς εἶνε, εἶπε.

Ἦταν τέλος Σεπτεμβρίου καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτωνῇ. Στὸ βάθος ἑνὸς περιβολιοῦ διέκρινα τὸν σκοτεινὸ ὄγκο ἑνὸς πύργου, τὸν ὁποῖον τὰ παράθυρα ἦσαν σιδηροφράκτα.

— Τί προφυλάξεις εἶνε αὐτές ! εἶπα νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη νὰ ἀκούσω μιὰ φωνὴ ἔσω καὶ τὴ δική μου γιὰ νὰ κυριαρχήσω τῆς ἀγωνίας πού μοῦ ἐπιέζε τὴν ψυχὴ.

Δὲν πῆρα ὅμως ἀπάντησι.

Μοῦ ἦρθε τότε νὰ φύγω. Μὰ ντράπηκα γιὰ τὴν δειλία μου καὶ δὲν ἐνανέωσα τὴν πρόθεσί μου. Ἄλλως τε δὲν ἦταν πιά ἀργά ;

Σὲ λίγο βρισκόμουν σ' ἕνα μέρος, στὸ ὅποιον ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτο σκότος. Ο σύντροφός μου μ' ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐλάτε, ἀκολουθήστε με, εἶπε.

Ἐπερπατοῦσαμε ἀργά. Ξαφνικά, ὁ σύντροφός μου στάθηκε καὶ μοῦ εἶπε πάλι :

— Μὴν κινηθῆτε !

Ἀρῆσε τὸ χέρι μου καὶ ἐξαφανίσθηκε μέσα στὸ νυκτερινὸ σκοτάδι.

Ἀνεσκήρτησα, γιὰτὶ ἀκούσα μεταλλικὸς κρότους.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος ; ἐρώτησα.

— Μὴν κινηθῆτε ! Προσοχή !

Τὴν ἴδια στιγμὴν, τὸ ἔδαφος ἐκλονίσθη καὶ καὶ ἐπειτα ἄρχισε ν' ἀνυψώνεται σιγασιγὰ. Τὸ ἄσπερον ἐπὶ τέλους σταμάτησε. Νέος δρόμος μέσα στὸ σκοτάδι. Τέλος, σταθῆκαμε, καὶ ὁ ὁδηγός μου μοῦ εἶπε :

— Εἰς εἶνε ἕνα καθίσμα. Καθῆστε !

— Ὅθ μείνωμε μέσα στὸ σκοτάδι ;

— Ναί.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθηκαν μυστηριώδεις κρότοι καὶ βρέθηκαν δεμένους ἐπάνω στὸ καθίσμά μου.

— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ κωμωδία, κύριε ! ἐφώναξε. Λύστε με καὶ ἀνάψτε τὸ φῶς, γιὰ τὴν ἀλλοιῶς θὰ βάλω τὴς φωνές !

Δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἐπροσπάθησα τότε μ' ὅλες μου τὶς δυνάμεις ν' ἀπελευθερωθῶ, ἀλλὰ εἰς μάτην. Καὶ ἐξητλημένος, πιά, κατελήφθην ἀπὸ ἀπερίνοητον τρόμο καὶ καταράσθηκα τὴν τρολλὴν πειοφρογεία μου, πού μὲ ὥρμησε νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἐκείνον νὰ τὸν συνοδεύσω στὸ σπίτι του.

Τὸν εἶχα γνωρίσει πρὸ ἡμερῶν. Ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος μὲ πρόσωπο ἀσκητοῦ. Ἀφοῦ ἐγνωρίσθηκαμε καλὰ, μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι καταγινόταν μὲ τὸ ζήτημα τῆς προγνώσεως τοῦ μέλλοντος. Ἀπὸ τὰ πειράματά του ἐπέσιθη, ὅτι τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου εἶνε διαγεγραμμένο στὴν ψυχὴ τοῦ ἴδιου. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν γνωστὸν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκπέμπει ἀθέατες ἀκτινοβολίες, καταγινόταν τώρα στὴν ἐφεύρεσι μηχανήματος πού νὰ συνελάμβανε τὶς ἀκτινοβολίες αὐτὲς καὶ νὰ τὶς ἐπρόβαλλε σὲ μιὰ προβολὴ παρόμοια μὲ τὴν κινηματογραφική.

Μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους, μοῦ εἶπε :

— Ὁρίστε ! Ὁρίστε ! Τὸ μηχανήμα μου εἶνε ἐν τάξει. Ὁ καθένας μπορεί νὰ δῇ τώρα μόνος του τί θὰ τοῦ συμβῇ τὴν ἄλλη μέρα !

Τί ἦταν ἡ περιέργεια ἐκείνη πού μοῦ γεννιόθηκε ; Καταραμένη ἢ ὥρα πού ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐλῆτσα νὰ ἰδῶ τὸ μηχανήμα του καὶ νὰ πληροφορηθῶ τί θὰ μοῦ συνέβαινε τὴν ἐπομένη !

Δεμένος τώρα σὲ μιὰ καρέκλα στὰ σπῖ

τι τοῦ τρολλοῦ, νοιώθω κάτι φορτωμένο στὸ κεφάλι μου, σὰν νὰ περίμενα ὁ Θεὸς ξέρει τί.

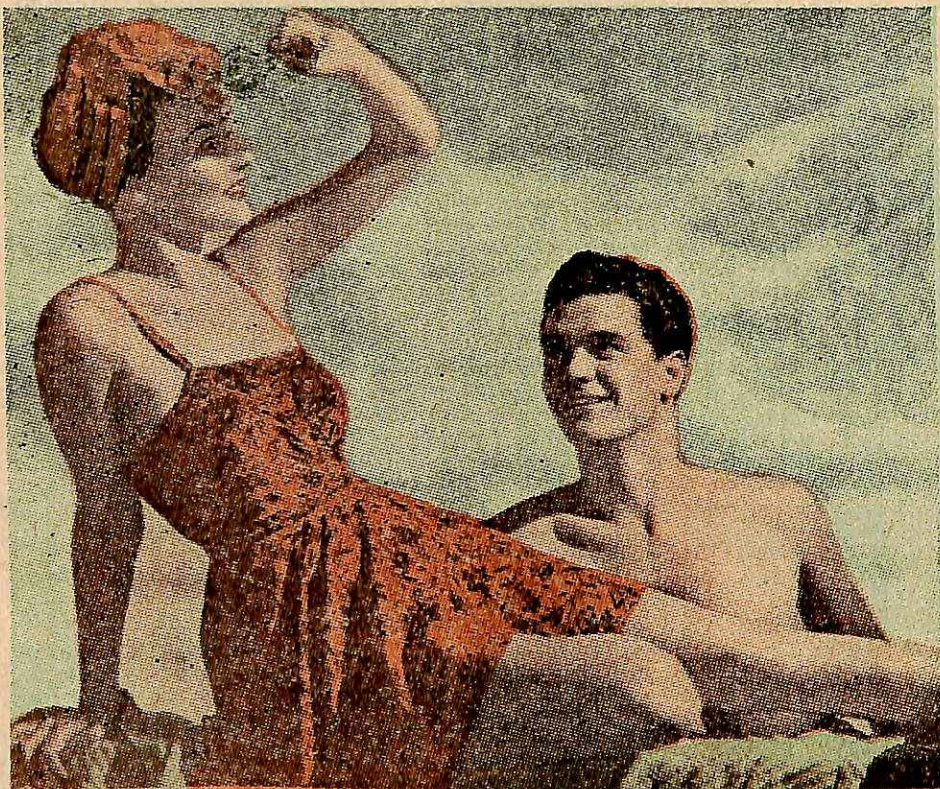
Ξαφνικά, ἀκούσα καὶ πάλι μυστηριώδεις κρότους καὶ μετὰ μοῦ εἶπε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος :

— Μείνετε ἀκίνητος. Κυττάζετε ἐμπρὸς σας !

Ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ σκοτάδι ἔγινε λιγώτερο πυκνόν. Σ' ἕνα εἶδος πανιοῦ, τρία μέτρα ἐμπρὸς μου, ἄρχισε νὰ κινῆται μιὰ σκία, ἀδιόρητη στὴν ἀρχή. Ἐλῆτσα νὰ βεβαιωθῶ ἀπὸ πού προερχόταν ἡ φωτεινὴ αὐτὴ προβολή. Περιέργω ! Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ προέρχεται ἀπὸ ἄλλον παρὰ ἀπὸ μένα. Ἦταν ἕνα φῶς ψυχρὸ καὶ γλυκόν, ἕνα φῶς ζωντανόν.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ εἰκὼν ἐκαθάριζε περισσότερο. Ἦταν ἡ εἰκὼν μου. Ἐβλεπα τὸν ἐαυτὸ μου μέσα σ' ἕνα δωμάτιο — τὸ δικό μου ! Ἦμουν σὲ κατ'ἀστάσι μεγάλης ἐξάψεως. Διευθυνόμενος πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοιγα. Μοῦ ἔδωσαν ἕνα γράμμα.

Ἐπῆγα ὡς τὴν πόρτα, ἀλλὰ... δὲν ἐδῆκα ἔξω. Γιατὶ τὸ ἔκαστο αὐτό ; Μήπως γιὰ τὸν φόβο τοῦ ἀγνώστου ; Μήπως γιὰτὶ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ ἐβγαίνα ;

Νυκτερινά ΜΠΑΙΝ-ΜΙΣΤ

Πλέομε προς τόν 'Αρη...
Δέν είμαστε πρόσωπα μυθιστορηματος του 'Ιουλίου Βέρνυ. 'Αλλά μία παρέα επάνω στη νυκτερινή φρικίασι των νερών του Σαρωνικού. 'Η δάρκα μα; έχει βάλει πλώρη προς το είδωλο του άστρου, που πέφτει «στού δλόστρωτου πέλαού μέσ' τόν καθρέφτη», γιά να θυμηθώ έναν λησμονημένο στίχο.

Είνε ή ώρα που ζωντανεύουν οί λησμονημένοι στίχοι. Στόν απαλόν άέρα και στην ψυχή μας φτερουγίζουν ρίμες. Τί όργιο ποιητικής φαντασίας είνε αυτό άπόψε! 'Η νύχτα έχει την εξωτικήν λαμπρότητα έορτής. 'Ο ούρανός, μεθυμένος από χαρά, σκορπά τά φωτεινά μπουκέτα των άστρων του στο πέλαος.

Και ό ελαφρός πλούς της βάρκας μας παίρνει την φανταστική διάστασι διαπλά νηπικού ταξιδιού. Είνε σαν να πλέωμε ανάμεσα στά ούράνια σώματα. Στο διάβα μας τaráζομε τη γαλήνη των άστερισμών.

Αίφνης, γέλια και φωνές άναμιγνύονται με πλαταγισμούς του νερού. Τί συμβαίνει; 'Υπάρχουν άνθρωποι στ' άστρα; 'Ο σοφός της παρέας είνε έτοιμος να τό ύποστηρίξη.

Τόσο πολύ μάς έχει παρασύρει ή πλα νείσθησις. Και χρειάζεται να καταβάλωμε προσπάθεια, γιά να αντίληθομε ότι δέν έχομε άνεδή έμείς στόν ούρανό, άλλ' ό ούρανός κατέθηκε σε μάς, έγινε ένα με τη θάλασσα. Και τά γέλια, και οί φωνές είνε τών κοριτσιών και άγχυριών που παίρνουν τό νυκτερινό τους μάνιο.

Νυκτερινά μπαίν - μπίστ! 'Ισον, πραγματοποιήσις ρωμαντικών όπτασισμών.

Ζούμε στόν αιώνα των πολυμρών και κα ταθλιπτικών πραγματοποιήσεων σ' όλα τά επίπεδα: 'Ακόμη και στο αίσθηματικό. 'Ο,τι έτόλμησαν να διαπλάσουν στην τυρασκαμένη φαντασία τους οί άνθρωποι πε

θ' άνασώρω σπαρταριστούς στίχους...

Μέσα στο νυκτερινό πέλαος είχε να μιλήση και ό σοφός της παρέας.
— Είνε ενδιαφέρον τό φαινόμενον, είπε. 'Η θάλασσα όμοιάζει με χάρτην του στερεώματος. Θα μπορούσε κανείς να κάμη επ' αούτο μάθημα άστρονομίας. 'Ιδού ό άστερισμός του 'Ωρίωνος, του όποιου ή άπόστασις από του πολικού άστερος...

— Πάψε, γιά τό Θεό! έφώναξε ό ποιητής. Τί θέσι έχουν μέσα σ' αυτή την μα γεία οί άποστάσεις, οί άριθμοί και οί παν τός είδους άστρονομικοί ύπελογισμοί; 'Ας διατηρήσωμε γιά άπόψε την ποιητική άντίληψη, που είχαν γιά τους κόσμους του ούρανού οί άρχαίοι, οί όποιοι έγέμισαν τό στερέωμα με θεότητες και με ώραιούς θρύλους μεταμορφωμένους σε άστερισμούς. Πές μας, κύριε σοφέ, τους παλούς μύθους που έχουν συνδεθή με την όνομασία των ούρανιων χωμάτων. Νά, τί θέλω να μάς πής. 'Εμίλησες προηγου μένωσ γιά τόν 'Ωρίωνα. Λέγε μας, τί ήταν ό 'Ωρίων;

— 'Ο 'Ωρίων ήτο κυνηγός, ό όποιος...

— Θάνατι. 'Ενας αιώνας κυνηγός των αϊθέρων. Και τώρα είνε ένας κυνηγός λου όμενος. Παίρνει και αούτός μέρος στά μπαίν μίζτ χωρίς να έγκαταλείψη την αιώνιαν άσχολιάν του. Με την διαφορά, ότι άπόψε, μέσα στη θάλασσα, άσφαλώς θα κυνηγά... μικρούλες. Ποιάς άστερισμός είνε, άγαπήτε σοφέ, αούτος εκεί πέρα;

— 'Η κόμη της Βερενίκης.

— 'Α, μάλιστα! Και τί χαριτωμένη σύμπτωσης! 'Η κόμη της Βερενίκης πέφτει αυτή τη στιγμή δίπλα στην περμάντ κόμωσι της Λιλιής ή της Κάκίας ή όπως άλλωώς λέγεται εκείνη ή νέα, που κολυμπά κοντά σ' αούτον τόν άστερισμό. Θεέ μου, τί θαύμα συνετελέσθη άπόψε! Οί παλαιοί θρύλοι άνευίχθησαν με την ζωή. 'Η μυθολογία έμπεδευθήκε με την πραγματικότητα. Λές και πασοκολουθούμε σε άχανές θέατρο μία φαντασία του 'Σαίξπηρ.

— 'Ο ποιητής έσιώπησε. Και γιά να διακωθή ό χαρακτηρισμός του περί φαντασίας του 'Σαίξπηρ, άρχισε να μιλά τό τινεύμα της σατύρας και του κωμικού, που δέν λείπει από τά Σαίξπηρεία δημιουργήματα.

— 'Εχει δίκιο ό φίλος μας, είπε ό δλέπων τό πάντα πίσω από τά διαστρεβλωτικά γυαλιά της σατυρικής διαθέσεως. 'Η μυθολογία έμπεδευθήκε γύρω μας με την πραγματικότητα. Αίφνης, αυτή τη στιγμή όμολογώ πως μπερδεύω μέσα στη θάλασσα αυτήν εκεί την χοντρή κολυμβήτρια με την... Μεγάλη 'Αρκτο, που πέφτει δίπλα της. 'Επίσης δλέπω να πέφτη στους ώμους σνεδόν εκείνου εκεί πέρα του κυριού ό άστερισμός... του Ζ υ γ ο ύ. Μήπως άμφιβάλλετε περί του άν είνε παντρευμένος; Βασκάρη, στοίψε λίγο άριστερά, να πλησιάσουμε αούτον τόν κο λυμβητή, γιά να τόν ρωτήσωμε περί της οικογενειακής του καταστάσεως...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

Α.Ο.Α.Ο.

ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΚΑΙ... ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΑ

Ποιάς να τό έλεγε, ότι τό ταχύτερο δπλο, ή αεροπορία, θα έδειχνε άδύναμα σ' ένα από τά θραδύτερα ζώα, τόν... σάλιαγκα;

Στίς γαλλικές έφημερίδες διαβάζομε ότι οί άνδρες ενός σμήνους της γαλλικής αεροπορίας έπιδίδονται κατά τίς ώρες της σχολής των στην διατροφή σάλιγκαριών! Τά έχουν σ' έναν περιφραγμένο χώρο, τά παίζουν με δροσερά φύλλα, και κάθε τόσο τά στέλνουν στο πλησιέστερο... μαγειρείο που παρασκευάζει με αούτά έξαιρετικά εύγεστα φαγητά.

Ώρες ΑΓΩΝΙΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

— 'Η κόρη σας θα κατασπαράχθη άπ' τ' αούρουμπού! 'Η γρηά τσιγγάνα είχε προφέρει αούτά τά λόγια με μία σατανική έπισιμότητα, σε μία στιγμή άγανακτισσεως, περισσότερο όμως σαν άπειλή παρά σαν προφητεία.

'Η Δόνα Μερσεντές 'Ιτούρμπι και οί γνωστοί της, που ήταν εκεί συγκεντρωμένοι, έγέλασαν. 'Αλλ' ό πατέρας της ό Δόν Πάμπλο, ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στην καρδιά, σάμπως να τόν είχαν χτυπήσει με μαχαίρι.

— Δώστε κάτι σ' αούτη τη γυναίκα και δώχτε την!, είπε μετά στους ύπνρέτες, που έσπρωξαν την τσιγγάνα έξω άπ' την «άθιέντα ντέλ Καρμέλο», όπως λεγόταν τό μεγάλο άγρόκτημα του Δόν Πάμπλο.

Τό φταίξιμο ήταν των δασοφυλάκων του, που μπορούσαν θαυμάσια να δώξουν τους τσιγγάνους που ήρθαν να κατασκηνώσουν στο κτήμα, χωρίς να τους κακοποιήσουν και να προκαλέσουν έτσι την άγανακτισή τους.

'Εδειραν άπάνθρωπα τόν άρχηγό τους, και ή γυναίκα του, μανιασμένη γι' αούτη τη συμπεριφορά και τρομαγμένη μήπως πάθη χειρότερα, παρουσιάστηκε στην «άθιέντα» γιά να πετάξη κατάμουτρα στόν πλούσιο κτηματία τις διαμαρτυρίες και τις απειλές της, νομίζοντας βέβαια πως οί άνθρωποι του είχαν ένεργήσει κατά διαταγήν του.

'Αλλά τί έννοούσε με τη μακάβρια εκείνη προφητεία; — Τά «ούρουμπου», έξηγήσε ένας από τους προσκεκλημένους, είνε κάτι μεγάλη όρνεα, έδώ στην Νότιο 'Αμερική, που δέν θλάπτουν κανέναν και μάλιστα ό κόσμος τ' αγαπάει και τά προστατεύει γιάτι είνε παμφάγα και εξασφαλίζουν την καθαριότητα των χωριών και των κτημάτων, τρώγοντας κάθε τι περιττό κι' επιδιδάδες, από τά σκουπίδια μέχρι τά έρπετά. Είνε σχεδόν κατοικίδια ζώα και οί χωρικοί τά περιποιούνται όσο μπορούν γιά τις ύπηρεσίες που προσφέρουν.

— Όταν όμως βρίσκονται σε άγρία κατάσταση, παρετήρησε ό Ραμίρο Λιάνες, τό πουλιά αούτά είνε πολύ επικίνδυνα, σαν τά άλλα σαρκοβόρα όρνεα, και όταν πεινούν, μπορούν να έπιθεθούν και έναντίον ανθρώπου και να τόν κατασπαράξουν.

— 'Ο Δόν Πάμπλο, που είχε πλησιάσει την κόρη του και την έσφιγγε στην άγκαλιά του, σαν γιά να την προστατεύση από τόν κίνδυνο που την απειλούσε, έρριξε μία λοξή ματιά στον νέο που είχε προσφέρει αούτά τά λόγια.

— Αούτον τόν Ραμίρο, που στριφογυρίζει διαρκώς κοντά

μου με τόσην έπιμονή, δέν τόν έχωνενα ποτέ, είπε της κόρης του. Βρήκε την πιό άκατάλληλη στιγμή γιά να με καθυσχάση...

— Μά, πατέρα, ό Δόν Ραμίρο δέν έκαμε παρά μία παρατήρησι καθαρώς ζωολογική, άπήνησε χαμογελώντας ή Δόνα Μερσεντές. 'Αλλά γιά να διατρέξω τέτοιον κίνδυνο θα έπρεπε να πάω εις άναζητήσιν άγχυριών οούρουμπου και να τους πώ: «'Ορίστε, κύριοι! 'Ηρθα γιά να με κατασπαράξετε!». Σε βεβαιώ όμως, πατέρα, ότι δέν σκέπτομαι καθόλου να κάμη τέτοιο πράγμα!

— Καλά, καλά, παιδί μου. 'Αλλά ό Λιάνες είνε φοβερά φύλαρος και ματαϊόδοξος και τά κομπλιμέντα που σου κάνει δέν μ' άρέσουν καθόλου. Θα σε παρακαλέσω λοιπόν να τού δώσης να καταλάβη ότι δέν τόν θέλω και τόσο συχνά στο σπίτι μου.

— Καλά, πατέρα, όπως θέλεις, έκαμε ή νέα λίγο στενωχωρημένη αλλά μη θέλοντας να παρακούση την πατρική διαταγή.

★

Πέρασαν κάμποσες ήμέρες. Τό έπεισόδιο της τσιγγάνας είχε σχεδόν λησμονηθή, όταν συνέβη κάτι που έδύθηκε στην «άθιέντα ντέλ Καρμέλο» στην βαθύτερη άπόγνωση. 'Η Μερσεντές, που είχε πάει στην πόλι γιά κάτι φώνια, δέν έπέστρεψε πιά, ούτε κανείς δέν ήξερε τί είχε άπογίνει. 'Η μυστηριώδης εξαφάνισις της είχε μήπως καμμία σχέση με τις απειλές της τσιγγάνας;

— 'Ο Δόν Πάμπλο, στην άπελπισία του, δέν έδίστασε να τό

παραδεχθή. Και την τραγική του αούτη πεποίθησι ήρθε να την επιβεβαιώση ένα άνώνυμο σημείωμα που έλεγε: «'Η προφητεία της τσιγγάνας Ρόσσα πραγματοποιείται. 'Η κόρη σας θα κατασπαράχθη άπ' τ' αούρουμπού», κι' έσεις μπορείτε να παρακολουθήσετε με τά μάτια σας τό φρικτό αούτο θέαμα, αν κυττάξετε μ' ένα καλό κυάλι στην πλαγιά του άντικρινού βουνού».

Μόλις έδιάβασε τό τρομερό εκείνο σημείωμα που βρέθηκε στο δωματίό του κατά τρόπον μυστηριώδη, ό δυστυχισμένος πατέρας άφησε μία φοβερή κραυγή κι' έτρεξε στο παραθυρο, κορφώνοντας τό δλέμμα στο άντικρινό βουνό. 'Ηταν ένας πελώριος βράχος, από γυμνό γρανίτη, στους πρόποδες του Ποτακατεπέτλ, τού φοβερού ήφαιστείου, άπ' την κορυφή του όποιου άναψήδουσαν συνεχώς καπνοί και λάβα.

Στην πλαγιά του μεγάλου βουνού, ως κάτω στους πρόποδες, ήταν μεγάλες ρωγμές από τις όποιες έδβαιναν άλλοι καπνοί: πελώριες τρύπες στον βράχο άπ' τις όποιες έπαιρνε άνάσα τό κοιμισμένο ήφαιστείο.

Με τό δλέμμα, έρεύνησε άπελπιστικά όλη την έκτασι που ήταν έμπρός του, σε έκτασι ένός χιλιομέτρου. Τίποτε δέν μπόρεσε να διακρίνη. Με φωλιά κομμένη άπ' την ταραχή, έδωσε σπασμαδικές διαταγές στους ύπνρέτες του, που τού έφεραν τά κυάλια του, ενώ αλλοι άρματώνονταν, πηδούσαν στ' αλόγά τους κι' έτρεχαν με καλπασμό προς τό βουνό.

Και νά, που σε λίγο διέκρι-

σε μερικούς ανθρώπους να σκαρφάζουν στα βράχια του βουνού, κουβαλώντας ένα άνθρώπινο κορμί, δεμένο χειροπόδαρα και να τ' αφίνουν εκτεθειμένο σε μία προεσοχή. 'Η συγκίνησις δέν τού έπέτρεπε να διακρίνη καθαρά, άλλ' από μερικές λεπτομέρειες που έμάντευε δέν μπορούσε πιά να έχη άμφιβολίες: ήταν ή κόρη του!

Ψηλά στόν ούρανό, κάτι μαύρα στίγματα άρχιζαν να διαγράφουν μεγάλους κύκλους. 'Ηταν τά άγρια «ούρουμπου» που θα μωρίστηκαν τό θύμα κι' έπληθίσαν! 'Αλλά έδίσταξαν να κατέβουν, σάμπως να έμάντευαν κάποιον κίνδυνο που τ' κρατούσε σε άπόστασι, κι' έπερίμεναν μία πιό κατάλληλη στιγμή γιά να όρμήσουν επάνω στο θύμα τους.

Ωστόσο, οί άνθρωποι του Δόν Πάμπλο, έτρεχαν προς τό βουνό, γιά ν' άνακαλύψουν την Μερσεντές και να την σώσουν. 'Αλλά ποιάς θάταν πιό γρήγορος και θα πρωτεύεθαι; Οί επιδρομείς του άέρος ή οί σωτήρες;

Τό θύμα ήταν δεμένο τώρα επάνω στόν βράχο και οί δήμιοί του άπομακρύνονταν. Σιγά-σιγά, τά πειρασμένα όρνεα κατέβαιναν, ύστερα πάλι άνέβαιναν γιά να ξανακατέβουν πιό όρμητικά. Και αούτό έπανελαμβάνετο πολλές φορές, ενώ ό δυστυχής πατέρας ένόμιζε πως άκούγε τις άπελπιστικές κραυγές της κόρης του που ζητούσε τού κάκου βοήθεια.

Με μία κραυγή άπογνώσεως προφέροντας τό αγαπημένο του όνομά της, ό δύστυχος πατέρας σωριάστηκε στο πάτωμα άναίσθητος. 'Όταν άνοιξε ξανά τά μάτια θρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, τριγυρισμένος από τους δικούς του, που ήταν όλοι σκυθρωποί και λυπημένοι.

— 'Η κόρη μου! Πού είνε ή κόρη μου; ψιθύρισε με κόπο. Κανείς δέν έβρισκε τό θάραρος να τού άπαντήση. Και τί θα μπορούσαν να τού πούν, άφοψ κανείς δέν ήξερε τί απέγινε ή κόρη του; Οί ύπνρέτες, που είχαν πάει με τ' αλόγα γιά να την βρουν, είχαν έπιστρέψει άπογοητευμένοι. Και σ' αούτους που ρωτούσαν, δείχνοντας τό βουνό, άπαντούσαν με μία χαρακτηριστική χειρονομία.

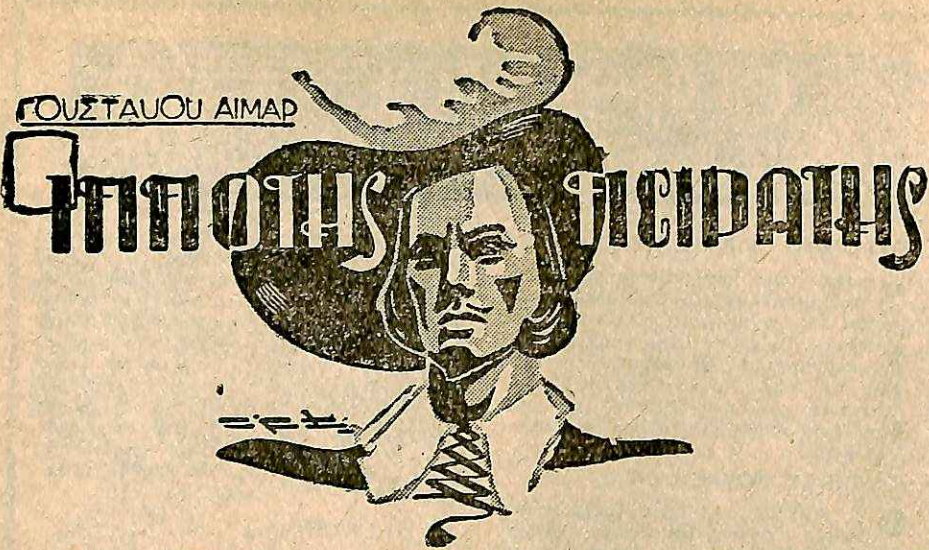
— 'Η κόρη μου, ή Μερσεντές μου!..., ούρλιαξε ώστόσο ό δύστυχος πατέρας προσπαθώντας ν' άνασκηκώη στο κρεβάτι.

Τού κάκου οί δικοί του προσπαθούσαν να τόν συγκρατήσουν που ήθελε να τρέξη στο παράθυρο. 'Η αγωνία τού έδιπλασίαζε τις δυνάμεις. Τους παραμέρισε όλους και άντίκρυσε πάλι τόν κατάμαυρο πέτρινο όγκο του βουνού, προσπαθώντας ν' άποσπάρη τό μυστικό του.

Τότε, μία σπαρακτική κραυγή βγήκε άπ' τό στήθος του: τό βουνό είχε χαθή, είχε κρυφτή πίσω από ένα πυκνό σύννεφο κόκκινου καπνού, που είχε μεταβάλει την άτμόσφαιρα σε άλβινη κόλασι.

— Τό ήφαιστείο!... 'Αρχισε (Τό τέλος στη σελ. 36)

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

11ον

—Έκανε τότε ένα βήμα προς τὸν Μπόθουελ καὶ εἶπε:

—Καπετὰν Μπόθουελ, φυλάξου... Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς πονηροὺς... Ἐρχεσαι σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι μὲ σκέψεις προδοσίας... Ὁ Θεὸς σὲ βλέπει καὶ θὰ σὲ τιμωρήσῃ!

Καί, λέγοντας αὐτά, ἐβγήκε πάλι ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἡ ἀπαισία πρὸρρησις εἶχε δημιουργήσει ἓνα εἶδος πανικού μεταξὺ τῶν τριῶν ἀνδρῶν.

Ὁ Μπορντέζ ἐμίλησε πρῶτος.

—Νὰ μὴ τολμηρῇ νῆα, εἶπε. Ἦ εἶναι πολὺ ἀναιδής ἢ δὲν γνωρίζει τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου...

—Δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ οὔτε ἀπὸ μένα, οὔτε ἀπὸ κανέναν ἄλλον, εἶπε ὁ Μπόθουελ, ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι.

—Ποία εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ γυναῖκα καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα μιλάει, ὅπως ἐμίλησε προηγουμένως; ἔκαμε ὁ Λαστινιάκ.

—Ἀρκετὰ, τὸν δέικοψε μὲ ἀπότομο ὕφος ὁ Μπόθουελ. Εἰσάστε νεοφερμένοι στὸν Ἅγιο Δομῖγκο καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀγνοία σας δικαιολογεῖται. Ἡ Μαργαρίτα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ τὰ πάντα. Τὸ νὰ ἐναντιωθῇς σ' αὐτὴ εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἐπιζητήσῃς τὸ θάνατο.

—Ὅλοι ἐδῶ τὴν προστατεύουν. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἂν ἐτολμούσε κανεὶς νὰ τὴν προσβάλλῃ, θὰ ἐφονεύονα γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσω. Ἀς ἀφήσουμε λοιπὸν τὴ συζήτηση γι' αὐτὴ τὴ νῆα καὶ ἄς ἔλθωμε στὰ ζητήματα πού μᾶς ἔκαναν νὰ συγκεντρωθῶμε ἐδῶ.

—Σὰς ἀκούω, εἶπαν οἱ δύο ἄλλοι.

—Ὅχι, εἶπε ὁ Μπόθουελ. Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μιλήσω ἐγὼ, ἀλλὰ σεῖς. Μὲ ἐζητήσατε νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ ὅπως βλέπετε, ἦρθα. Περιμένω λοιπὸν νὰ ἀκούσω ἀπὸ ἄς σὲ τί ἀποβλέπει αὐτὴ ἡ συνάντησις.

ΕΝΑ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Οἱ δύο ξένοι ἐφάνηκαν ὅχι σκεπτόμενοι, ἀλλὰ διατάζοντες ἐπὶ μερικές στιγμές.

Ὁ Μπορντέζ ἀπεφάσισε τέλος τὰ μιλήσῃ.

—Πλοίαρχε, εἶπε, ἐπιθυμοῦμε νὰ παῖξω μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά μαζί σας...

—Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου ἐπιθυμία, ἔκαμε ὁ Μπόθουελ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἄλλωστε, νὰ σὰς δώσω πρῶτος τὸ παράδειγμα...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐφάνηκαν ὅτι δυσπρόσπασαν τὸ Λαστινιάκ.

—Τί ἐννοεῖτε; ἐρώτησε μὲ ἀγέρωχο ὕφος.

—Διάβολε! εἶπε ὁ Μπόθουελ. Μήπως τυχὸν φαντάζεσθε ὅτι ἦλθα στὸν Ἅγιο Δομῖγκο, σπληνίζοντες μόνο στὸ λόγο σας; Θὰ ἤμουν πολὺ ἄφρονες ἂν τὸ ἔκανα. Θὰ μπορούσατε νὰ μὲ ἐμπαίξετε καὶ θὰ εἴχατε πολὺ δίκιο.

39

Ἄλλωστε, ἐδῶ δὲν ζητοῦμε ποτὲ λογαριασμὸ γιὰ τὸ παρελθὸν ἐκείνων πού ἐρχονται στὴν Ἀκτὴ... Ἡ φήμη ὅμως λέει ὅτι βρῖσκεσθε σὲ πολὺ καλὰς σχέσεις μὲ τοὺς Ἰσπανοὺς... Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δίκους μας νομίζουν μάλιστα ὅτι σὰς εἶδαν στὴ Χαβάνα... Γιὰ ὅλους μας εἶναι βέβαιον ὅτι κάποιο μεγάλο συμφέρον σὰς ὠδήγησε στὴν Ἀντίλλες... Τὸ συμφέρον αὐτὸ τὸ ἀγνοῶ...

—Ἀ! ἔκαμε ὁ Μπορντέζ, μὲ προφανή ἰκανοποίησι.

—Τὸ ἀγνοῶ βέβαια, ἐσυνέχισε ὁ πειρατής. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν τὸ ὑποπτεύομαι...

—Καὶ ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ λόγος πού μᾶς ἔφερε ἐδῶ;

—Ἡ ἐκδίκησις!

Ὁ Μπορντέζ ἐφάνηκε νὰ σκέπτεται ἐπὶ μερικές στιγμές.

—Ἐκεῖνο πού θαυμάζω πρὸς πολὺ, εἶπε, εἶναι ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία κατασκευάζουν ἐδῶ παραμύθια καὶ ἡ ἀκόμῃ μεγαλύτερη εὐκολία μὲ τὴν ὁποία πρόσωπα σοβαρώτατα, ὅπως σεῖς, πλοίαρχε Μπόθουελ, τὰ πιστεύουν.

—Νομίζετε; ἔκαμε ὁ πειρατής μὲ σαρκαστικὸ ὕφος. Φαίνεται ὅτι πολὺ λίγο γνωρίζετε τὴν Ἀκτὴ. Μελετήσατε τὴν, σὰς τὸ συμβουλευθῶ. Εἴμαστε ἡ πρὸς περιερῶναιωνία ἀνθρωπῶν. Ὅλοι αἱ φήμες ἔχουν ἀναμικθῇ ἐδῶ. Τὸ μῖσος, ἡ δυστυχία, ἡ διαφθορά βαδίζουν ἐδῶ πλάι σὲ ἐξαιρετικούς ἀνθρώπους, μὲ ἀνώτερα ἰδανικά, πού θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἄξιοι καλύτερης τύχης.

—Ἀλήθεια; ἔκαμε ὁ Μπορντέζ, ἀνταποδίδοντας τὸ σαρκασμὸ τοῦ στο Μπόθουελ.

—Ἀμφιβάλλετε μήπως; εἶπε ὁ πειρατής. Μάθετε λοιπὸν τί ἔχομε ἀπ' ὅλα ἐδῶ: κόμητας, βαρώνους, δούκας... καὶ ἀκόμῃ μαρκησίους καὶ πρίγκηπας...

Καί, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν τὸν ὑπαινιγμὸ, ἐπρόσθεσε:

—Ἄλλ' ἄρκετὰ, κύριοι! Νομίζω ὅτι μπορούμε νὰ ἐπανελάβωμε στὴ συζήτησί μας...

Οἱ δύο συνομιληταὶ τοῦ εἶχαν γίνει πελιδνοί.

—Ὅλα ὅσα μᾶς λέτε, πλοίαρχε, εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα, εἶπε ὁ Μπορντέζ. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ μὴ σὰς ἐκφράσω τὴν ἐκπλήξι μου γιὰ τὴς πληροφορίας πού κατέχετε... ἂν βέβαια ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι ἀκριβεῖς...

—Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐκπληττεσθε καὶ θόλου. Διατηροῦμε στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλιὰ, στὴν Ἰσπανία, παντοῦ τέλος, ὅπου κτορας, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζετε πρᾶ καὶ τοὺς ὁποίους πληρώνουμε ἀδρότατα, γιὰ νὰ μανθάνωμε καθεὶ τὴ πού μᾶς ἐνδιαφέρει, γιὰ νὰ ἐξετάσωμε ἀπὸ πρὶν ποῖος εἶναι...

—ἔκαμε δηλαδὴ τὴν ἀστυνομία σας, εἶπε ὁ Λαστινιάκ.

—Ἀκριβῶς. Καὶ ἡ ἀστυνομία αὐτὴ εἶπε κατέληξε ὁ Μπόθουελ. Νομίζω λοιπὸν, ὅσα σὰς ἐνδιαφέρουν νὰ μάθετε. Καὶ τώρα ἂς τελεωθῶμε. Τί ἐπιθυμεῖτε;

—Ἐπιθυμοῦμε, ἀπήντησε ὁ Μπορντέζ, χαλωτίσωμε ἓναν Ἀδελφὸ τῆς Ἀκτῆς, ὅσον μεταξὺ σας ὑπὸ τὸ ὄνομα Λαπάντας.

—Τὸ ἐγνωρίζω.

—Σεῖς; Ἀλλὰ... πῶς;

—Ὅπως γνωρίζω τὰ πάντα. Γιὰ τὸ λό-προσκληθῶ στὸ δειπνὸν πού παρέθεσε ὁ δούξ ντελλὰ Τόρρε. Ὁ Λαπάντας ἐπρόκειτο νὰ παραστήσῃ σ' αὐτὸ. Ἦθελα νὰ τὸν μὲνως καὶ δὲν ἤλθε. Τὸ παιχνίδι ἐχάσθη.

Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ παίξω μὲ τὸν ἄλλο μέσον. Τὸ μόνο πού ἐπέτυχα εἶναι μὲνὸν τοῦ, ὀνόματι Ὀλωναῖο, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐλπίζω ὅτι θὰ μάθω πολὺ εὐκολὰ νὰ μὴν ἀναμικγνύεται ἐπὶ υποθέσεις τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς. Καὶ τώρα συνεχίστε.

—Αὐτὸς ὁ Λαπάντας, ἐξηκολούθησε ὁ Μπορντέζ, εἶναι θανατασμένος ἐκθρὸς μας. Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ κάμωμε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν συλλάβωμε.

—Ὅπως καὶ ἐκεῖνος, φαντάζομαι, εἶπε

μὲ σαρκαστικὸ τὸνο ὁ πειρατής, θὰ ἔκανε τα πάντα γιὰ νὰ σὰς συλλάβῃ.

—Εἰσθε γιὰ ὅλα πολὺ καλὰ πληροφορημένοι, εἶπε ὁ Μπορντέζ. Λοιπὸν, ναί! Ἦθελο νὰ ἐκδικηθῶμε τὴν προσβολή πού μᾶς ἔγινε κατὰ τὴν τροπὴν τρομερὸ καὶ ἀνηκουστό. Νὰ γιὰ τὴν ζητοῦμε τὴν συμπτῶσι σας. Ὅποιαδήποτε ἀμοιβὴ μᾶς ζητήσετε, θὰ σὰς τὴν πληρώσωμε, ἀρκεῖ νὰ μᾶς παραδώσετε δέσμιον τὸν ἐχθρὸν μας.

—Ἀδύνατον! ἔκαμε ὁ Μπόθουελ, ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι.

—Γιὰτί; ἐρώτησε ἀνήσυχος ὁ Μπορντέζ.

—Γιὰτί ὁ Λαπάντας εἶναι ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος, ἀπήντησε ὁ πειρατής. Ἡ τολμη τοῦ δὲν γνωρίζει ὅρια. Τὸ νὰ συγκρουσθῇ κανεὶς μαζί του εἶναι σὰν νὰ θέλῃ νὰ παλαίσῃ μὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα ἐναντίον μαινομένου λέοντος. Ἀγνοεῖτε μήπως μὲ ποῖον τρόπο αἰχμαλώτισε, συνοδευόμενος ἀπὸ εἰκοσι πέντε ναῦτες μόνο, τὸ ἰσπανικὸ πολεμικὸ «Σαντιάγκο» καὶ μάλιστα ἐμπρὸς στὰ παράλια τῆς Κούβας; Ὅχι! Σὰς τὸ τονίζω. Δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ τὸν συλλάβετε. Θὰ σὰς συντριψῇ. Παιρητήθητε ἀπὸ τὸ ἀκατόρθωτο αὐτὸ ἐπιχείρημα.

—Ἔστω! Ἀλλ' ἀντὶ νὰ παλαίσωμε στὴ θοῶς πρὸς στήθος μὲ αὐτὸν τὸν δαίμονα, δὲν ὑπάρχουν ἀρὰ γε ἄλλα μέσα γιὰ νὰ τὸν συλλάβωμε;

Ὁ Μπόθουελ ἐσκέφθηκε ἐπὶ μερικές στιγμές.

—ἴσως ὑπάρχει ἓνα, εἶπε. Ἀλλὰ δὲν σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι καὶ αὐτὸ θὰ ἐπιτύχῃ. Γιὰτί ὁ Λαπάντας δὲν εἶναι μόνο ἀνδρεῖος, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐξυμνος. Εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν παγίδα.

—Γιὰτί δὲ θὰ ἐδοκιμάζαμε; ἐρώτησε ὁ Μπορντέζ. Μισεῖτε τὸν Λαπάντα. Ἐξυπηρετοῦντες λοιπὸν τὴν ἐκδίκησί μας, ἐξυπηρετεῖτε τὸ μῖσός σας συγχρόνως.

—Ἀκούστε με, καὶ πρὸ παντὸς προσπαθήσατε νὰ μὲ ἀντιληφθῇτε, εἶπε μὲ ὑπέκωφ φωνὴ ὁ Μπόθουελ. Ὁ Λαπάντας εἶναι θανασιμὸς ἐχθρὸς μου. Ἡ ἡμέρα πού θὰ τὸν ἴδω νὰ σφραδάζῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου θὰ εἶναι ἡ εὐτυχέστερη τῆς ζωῆς μου. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλο τὸ μῖσος πού αἰσθάνομαι γιὰ τὸν ἀνθρώπο αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω στὰ ἐναντίον του σχέδια σας. Παρὰ τὴν ἐπιθυμία μου, θὰ παραμείνω οὐδέ-τερος στὴν πάλιν αὐτὴ, πού σκοπεύετε νὰ ἀναλάβετε ἐναντίον του.

—Πλοίαρχε Μπόθουελ, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια σας, εἶπε ὁ Μπορντέζ.

—Καταλαβαίνω ὅτι αὐτὸ σὰς ἐκπλήσσει, ἀπήντησε ὁ Μπόθουελ, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα σὰς εἶπα γιὰ τὸ μῖσος μου ἐναντίον τοῦ Λαπάντα. Θὰ σὰς δώσω ὅμως τὴν ἐξηγήσι.

Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ συνδέσμου μας, πᾶς Ἀδελφὸς τῆς Ἀκτῆς, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποδεχθῇ διὰ μετεχειρίσθῃ δόλον ἐναντίον ἄλλου, καταδικάζεται νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα στὸ δράκιο Τιμπούρν, ἀφοῦ κοποῦν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του διὰ πελεκισμοῦ. Συνεπῶς, παρ' ὅλο τὸ μῖσος μου ἐναντίον τοῦ Λαπάντα, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς, γιὰτί βεβαίως δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκτεθῶ σὲ τέτοιο κίνδυνον. Ἀλλ' ἐκτός αὐτοῦ δὲν θὰ ἤθελα νὰ καταφύγῃ στὰ μέσα πού μοῦ προτείνετε. Ὁ δόλος εἶναι ὄπλον τῶν δειλῶν. Ἐὰν λοιπὸν θέλετε νὰ συνεργασθῶμε, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὰ τὰ σχέδιά σας...

—Καὶ ὅμως πρέπει νὰ βροῦμε ἓναν τρόπο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐκδίκησί μας, εἶπε ὁ Λαστινιάκ.

—Ἐννοεῖτε ἓνα μέσον, εἶπε ὁ Μπόθουελ. Οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς ἀναλαμβάνουν καθε μέρη σχεδὸν ἐπικίνδυνες ἐπιχειρήσεις καὶ ξέρω ὅτι ὁ Λαπάντας ὀργανώνει μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι αὐτὴ τὴ στιγμὴ... Εἶναι πιθανὸν λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος ἢ ἡ χώρα, ἐναντίον τῆς ὁποίας θὰ στρέφεται αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομὴν μου...

Θὰ τρέξω τότε καὶ ἐστὶ θὰ βρεθῶ ἀντιμέτωπος τοῦ Λαπάντα...

Ὁ Μπόθουελ ἐσταμάτησε ἐπὶ μερικές στιγμές.

—Ἐμπίστευθήτε σὲ μένα! ἔχω τὸ σχέδιό μου. Ἀλλ' ἔως ὅτου φθάσῃ ἡ στί-

γμὴ τῆς ἐκδίκης, πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ δῶ. Ὅλες οἱ κινήσεις σας παρακολουθοῦνται...

—Θὰ ἐπαφελθῶμε ἀπὸ τὴν ὑπόδειξί σας, εἶπε ὁ Μπορντέζ. Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ περιτρέχωμε τὸ πέλαγος.

—ἔχετε λοιπὸν πλοῖον;

—Ἀλλὰ βέβαια, πλοίαρχε. Δὲν ἐπρόσχετε λοιπὸν τὸ θρῖκιο τῶν εἰκοσι τηλεβόλων, πού εἶναι ἀραγμένον κοντὰ στὸ δίκό σας;

—Ἀ! ἔκαμε ὁ Μπόθουελ. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἓνα θαυμάσιον καταδοτικόν!

—Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται, πλοίαρχε, εἶπε ὁ Μπορντέζ, νὰ γίνῃ δικό σας, ἐκτός βέβαια ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ τῶν 200.000 λιβρῶν.

—Θαυμάσια! εἶπε ὁ Μπόθουελ. Ἡ γενναιοδωρία σας μ' εὐχαριστεῖ.

—Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάμωμε;

—Θὰ ἀναχωρῇτε ἀμέσως στὸ πέλαγος.

—Ἐνὰ φῶς πού θὰ ἀναφῇ στὴν ἀκρὴ τοῦ ἀκρωτηρίου, στίς δέκα ἀκριβῶς, θὰ σὰς εἰδοποιήσῃ πότε θὰ ἔλθω νὰ σὰς συναντήσω. Ἐάν, μέσα σὲ δέκα ἡμέρες δὲν λάβετε εἰδήσεις μου, θὰ πλεύσετε στὴ Ζαμαΐκα καὶ θὰ μὲ περιμένετε ἐκεῖ.

Οἱ δύο ξένοι ἐσηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν.

—Ἐπειτα ἀπὸ μιῇ ὥρᾳ, εἶπε ὁ Μπορντέζ, θὰ βρισκόμαστε στὸ πέλαγος.

—Ἀλλὰ διάζεσθε πολὺ, ἔκαμε ὁ Μπόθουελ. Μὲ συγχάριστε... ἀλλὰ ἐξεχάσα κά-τι. Ὅταν ἦλθατε στὴν Ἀκτὴ, εἶχατε διπλὸ σκοπὸ. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρους νὰ ἐκδικηθῇτε τὸν Λαπάντα, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο...

—Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο; ἐρώτησε ὁ Λαστινιάκ, μὲ προσφάνη ταραχή.

—Νὰ προσπαθήσετε νὰ καταλάβετε τὴ νῆσο τῆς Χελώνης, γιὰ νὰ τὴν παραδώσετε στοὺς Ἰσπανοὺς.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐγίναν κάτωχοι.

—Κύριοι, ἐξηκολούθησε ὁ Μπόθουελ, φυλαχθῇτε στὸ παιχνίδι πού παίζετε μαζί μου, γιὰτί μπορεῖ νὰ ἀποβῇ ἐπικίνδυνον γιὰ σὰς. Ἐπιδεικνύετε μιὰ προσδολητικὴ δυσπιστία ἀπέναντί μου, ἐνῶ ἐγὼ σὰς ἀπέδειξα ὅτι γνωρίζω τόσα πολλὰ γιὰ σὰς, ὥστε ἂν ἤθελα θὰ μπορούσα νὰ σὰς καταστρέψω.

—Ὅχι! ἐφώνασε ὁ Μπορντέζ, δὲν δυσπιστοῦμαι πιά. Ἐκείνο πού ἐπιθυμοῦμε περισσότερο ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ ἐκδίκησίς μας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἄλλο σχέδιό μας, ἂς ἀναβάλωμε τὴν ἐκτέλεσί του γιὰ ἀργότερα.

—Δὲν θὰ ἀναβάλετε ἀπλῶς τὴν ἐκτέλεσί του, εἶπε ὁ Μπόθουελ, ἀλλὰ θὰ παρητηρήτε ἐντέλεις ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσί του. Διαφορετικὰ, καμμιὰ συμφωνία μεταξὺ μας δὲν εἶναι δυνατόν.

—Ἀλλὰ, ἔκαμε ὁ Μπορντέζ, τί σὰς ἐνδιαφέρει σὰς, ἂν ἀφαιρέσωμε τὴ νῆσο τῆς Χελώνης ἀπὸ τοὺς πειρατὰς;

—Μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ, ἀπήντησε ὁ Μπόθουελ. Πρῶτα-πρῶτα, εἶμαι καὶ ἐγὼ πειρατής καὶ μὲ καὶνὰν τρόπο δὲν θὰ δεχθῶ νὰ παραδοθῶν οἱ ἀδελφοί μου στοὺς Ἰσπανοὺς. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς θρηθῶ ἐναντίον τοῦ Λαπάντα. Ἀλλ' εἶμαι ἐνῶς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς καὶ εἶμαι ὑπερφάνος γι' αὐτό. Καθε τὴ πού θὰ γίνῃ συνεισφορά ἐναντίον των, θὰ τὸ θεωρῶ ὡς στρεφόμενον καὶ ἐναντίον μου. Σὰς συμβουλευῶ λοιπὸν νὰ παρητηρήτε ἀπ' αὐτὸ τὸ σχέδιόν σας. Δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτε. Τοῦναντίον, ἂν φανθῇ τιμὴ καὶ εἰλικρινεῖς, θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε μιὰ ἀξέλυοι θῆσι ἐδῶ, μετὰ τὴν ἐξόντωσι τοῦ Λαπάντα.

—Διάβολε! ἔκαμε δίκιο! ἐφώνασε ὁ Λαστινιάκ. Ὁ Μπορντέζ μπορεῖ νὰ σὰς πῇ ὅτι ἐγὼ ἤμουν πάντοτε ἀντίθετος στὸ ζήτημα αὐτό. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Ἰσπανία; Κι' ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι πρέπει νὰ φανοῦμε τιμὴ καὶ εἰλικρινεῖς ἀπέναντι τῶν φλημπουσιέων. Καπετὰν Μπόθουελ, σὰς δίνω τὸ λόγο μου.

—Καὶ τὸν δικό μου, πλοίαρχε, ἐπρόσθεσε ὁ Μπορντέζ.

—Ἡ ἀπόφασίς σας μὲ ἐνθουσιάζει, εἶπε ὁ Μπόθουελ. Σὰς τονίζω λοιπὸν τώρα ὅτι μπορεῖτε νὰ βασίξεσθε σὲ μένα. Καλὴ ἀντάμωσι, κύριοι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνταπέδωκαν τὸ χαιρετισμὸν. Ἐπειτα ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Δάνικαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν

παραλία, πού ἀπείχε μισὴ ὥρα περίπου. Σὲ λίγο, εἶχαν φθάσει σ' ἓνα ἐρημικὸ μέρος, πού εὐρίσκετο στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ ἀπὸ τὸ ἀγκυροβολεῖο.

Μιὰ πύργος, κρυμμένη πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐπερίμενε ἐκεῖ.

Οἱ δύο ἄνδρες, ἐπὶ πόσους μέσας καὶ ἀμέσως ἓνας ἀνθρώπους, πού βρισκόταν μέσα στὴν πύργον, ἄρπαξε στὰ χέρια του τὰ κουπιά.

Τὸ ἐλαφρὸ πλοιαρίον ἄρχισε νὰ κυλᾷ ἐπάνω στὰ ἡρέμα νερά τοῦ μικροῦ ὄρμου.

Ὅταν ἐπρόχωρησαν μερικές ἑκατοντάδες μέτρων, ὁ Μπορντέζ ἐστράφη πρὸς τὸ σύντροφό του.

—Λοιπὸν; ἐρώτησε. Τί ἰδέα ἔχεις γιὰ ὅλα αὐτά;

—Ἐφευρήκαμε σὰν ἡλίθιοι, ἀπήντησε ὁ Λαστινιάκ. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος γνωρίζει πολλὰ πράγματα γιὰ μᾶς καὶ πιθανὸν νὰ τοῦ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἐπιθυμία νὰ μᾶς προδώσῃ. Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρέφωμε τόσο μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη ἀπέναντί του.

—ἴσως παίζει διπλὸ παιχνίδι...

—Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ φύγωμε;

—Τοῦναντίον, ὅπως τοῦ ὑποσχεθήκαμε, θὰ βρισκόμαστε σὲ μιὰ ὥρα στὸ πέλαγος. Ἀλλὰ δὲν θὰ παραμείνωμε ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ. Τὸ θρῖκιο μᾶς θὰ κάμῃ μερικές ἀσκοπές θολές καὶ ἔπειτα θὰ διευθυνθῶμε στὸ Πὸρ-ντέ-Παί, ὅπου θὰ ἀποβιβάσθωμε. Ἐκεῖ ἔχομε καλοὺς φίλους καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ κρυφθῶμε.

—Ὅχι, εἶπε ὁ Μπορντέζ. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Τὸ πρῶτον ἐπὶ μὴν δώσωμε σημεῖα ζωῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Μὴν ξεχνᾷς ὅσα μᾶς εἶπε ὁ Μπόθουελ γιὰ τὴν ἀστυνομία τοῦ Ἀγίου Δομῖγκου. Εἶναι πρῶτον κατὰ τὴν γνώμη μου νὰ παραμείνωμε ἐδῶ...

Παρεμείναν ἐπὶ μερικές στιγμές σιωπηλοί.

—Ἐπειτα ὁ Μπορντέζ εἶπε καὶ πάλιν: Ἐξεχάσα νὰ σοῦ ἀνακοινώσω κάτι...

Κατὰ τὸ δελτί, ἐπερνοῦσα κοντὰ στὸ δισηκλήριό. Ἀκουσα τότε ἓνα θορυβὸν συνομιλίας πίσω ἀπὸ τὸ φράκτῃ τῶν κάκτων, πού περιβάλλει τὸν κήπον τοῦ κ. ντ' Ὀρεγκόν.

Ἐπληρώσα κα

Μπορντζ' και του Λαστινιά.

Εσθκώθηκε τότε, έπής- το πλατύγουρο καπέλλο του και ήταν έτοιμος να φύγει, όταν ο Δάνικαν ένεφανίσθη στο άνοιγμα της πόρτας.

—Φεύγετε, καπετάνιε; έρώτησε.

—Ναι, Δάνικαν, απήντησε ο Μπόθουελ.

—Δεν θα μείνετε λοιπόν καθόλου στο Λεογκάν;

—Πώς όχι; Αυτό εξαρτάται από μερικές υποθέσεις μου... Ίσως μείνω πολύ...

—Ίσως λίγο... Μπορεί όμως και να μείνω για πάντα εδώ...

—Αλήθεια, καπετάνιε;

—Πού έφερε κανείς, καμιά φορά; Αύριο το πρωί πρόκειται να μονομαχήσω και μπορεί να φονευθώ...

—Και με ποιόν, αν επιτρέπεται;

—Με κάποιον νεοφερμένο εδώ, έναν Ό-Λωνάτο...

—Α! "Άκουσα να μιλούν γι' αυτόν, είπε ο Δάνικαν. Λένε ότι είναι γεναίο παλληκάρι...

—Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει, έκαμε με πε-

ρίφρονητικό ύφος ο Μπόθουελ. Πές μου όμως, ξέρεις που είναι το Μέγα Βάρβαρον;

—Πώς όχι; 'Άπχει μόλις δυο λεύγες από εδώ. Εκεί θα κτυπηθείτε;

—Ναι.

—Αυτό μόνο επιθυμείτε, καπετάνιε;

—Ναι... Και κάτι άλλο... Δεν έχω μα-

ζί μου τουφέκι και θα άργούσα πολύ για να πάω στο πλοίο μου να πάρω ένα... Μη-

πως μπορείτε να μου πουλήσετε ένα;

—Ευχαρίστως, καπετάνιε. Έχω πέντε ή έξη και είναι όλα θαυμάσια!

—Σου προσφέρω έκαστο πιάστρες.

—Θα σάς δώσω το καλύτερο από όλα, καπετάνιε. Θα ιδίτε ότι θα μείνετε πολύ ευχαριστημένος. Θα προσθέσω ακόμη δέκα γεμισμένα μπαρούτης και σφαίρες.

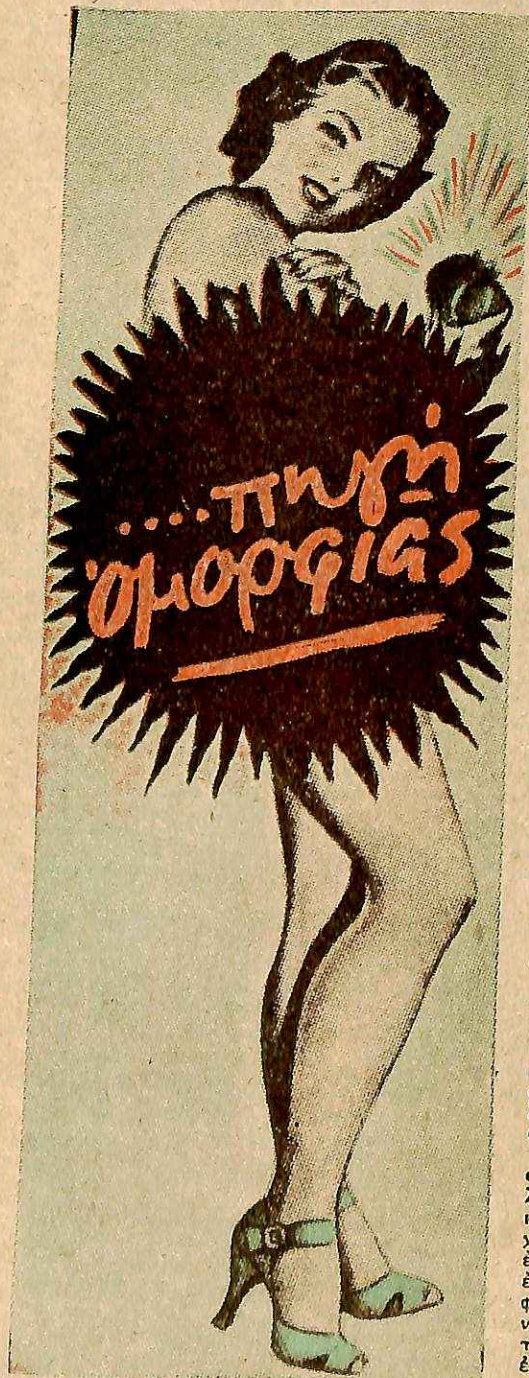
Ο Μπόθουελ έβγαλε τότε ένα μεταξω-

τό δαλάντιο, μέσα στο όποιον έλαμπαν πολλά χρυσά νομίσματα. 'Εμέτρησε πέντε χρυσές δούπιες, που ισοδυναμούσαν προς

έκαστον δώδεκα πιάστρες και τις έδωκε στον Δάνικαν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ...

Η όμορφη είναι τέτοιος θησαυρός για τη γυναίκα που, για την διατήρησή του, μπορεί να υποβληθεί στη μεγαλύτερη θυσία. Και αλήθεια, κανένας λας, όσο δάρδαρος και αν είναι, δεν περιφρονεί αυτό το θείο δώρο. Γι' αυτό, ένα από τα μεγαλύτερα όνειρα κάθε γυναίκας είναι να συμπληρώσει και να τονώσει τα σωματικά χαρίσματα που της έδωσε η φύσις. Και για την εξυπηρέτηση αυτού ακριβώς του σκοπού έχουν ιδρυθεί παντού τα διάφορα ινστιτούτα καλλονής.

Τώρα όμως τελευταία, οι έρευνες και τα πειράματα των ειδικών, δρικών τελειότερες μεθόδους για την διατήρηση της γυναικείας καλλονής. Βρέθηκαν δηλαδή νέα μέσα που δεν παρουσιάζουν τον παραμικρότερον κίνδυνο και είναι προσιτά σε όλα τα βολάντια.

Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΥΖ

Από τώρα και στο εξής θάνατο εύκολο σε μια γυναίκα να διατηρήσει δροσερή την επιδερμίδα της, λαμπερά τα μάτια της, ρόδινα τα χείλη και τα μάγουλα, και τα μαλλιά της απαλά σαν μετάξι. Άρκει να μεταχειρίζεται όχι χημικά, αλλά φυσικά προϊόντα, αυτά που μας χαρίζουν η γη και ο ήλιος, τα φρούτα δηλαδή και τα λαχανικά.

Τα τελευταία πειράματα απέδειξαν ότι τα παντζάρια μπορούν περίφημα να αντικαταστήσουν το ρούζ, και το χρώμα που δίνουν είναι πολύ πιο φυσικό και ακίνδυνο. Προκειμένου να μεταχειρισθείτε το παντζάρι γι' αυτό τον σκοπό, κόβετε λίγο παρακάτω από εκεί όπου αρχίζουν τα φύλλα και αρχίζετε να τρίβετε μ' αυτό απαλά τα χείλη και τα μάγουλα, ως που ν' αποκτήσουν το χρώμα που θέλετε.

Όταν είναι η εποχή τους —δπως τώρα— αντί για παντζάρια μπορείτε να μεταχειρισθείτε ένα κεράσι. Και είναι άμερικη, που μεταχειρίζονται το κεράσι για να βάψουν τα χείλη τους. Το ίδιο και το βύσινο.

Ο χυμός του αγγουριού και του καρπούζιού έχει αποδειχθεί μοναδικός για να διατηρήσει την δροσερότητα της επιδερμίδος, ή δε φλούδα του πορτοκαλιού μπορεί ν' αντικαταστήσει και την καλύτερη οδοντόκρεμα, γιατί δίνει εξαιρετική γυαλάδα στα δόντια χωρίς να τους καταστρέψει το σμάλτο.

Κάθε μοντέρνα γυναίκα περιποιείται όσο μπορεί πιο πολύ τα μαλλιά της. Εάν λοιπόν βρέχετε την τσατσάρα σας σε κοινό ζαχαρωμένο νερό, κάθε φορά που χτενίζεστε, τα μαλλιά σας θα πάρουν μια ελαφρά ονιτλασιόν που κάνει εξαιρετικών εντύπων. Για να διατηρήσετε όμως το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας και για να τα δυναμώσετε είναι απαραίτητο να τους κάνετε από καιρού εις καιρόν μιαν ελαφρά φοριζιόν με χυμό λεμονιού.

Οι μοντέρνες γυναίκες περιποιούνται ακόμη τα φρύδια και τα βλέφαρα. Μια

πρώτης τάξεως μέθοδος για να διατηρούν την στιλπνότητά τους και να είναι πάντα ζωηρά, είναι να τα περνάτε ελαφρά μ' ένα βουρτσάκι ή και οδοντογλυφίδα βουτηγμένη σε κοινό λάδι της έλης.

Κατά των εξανθημάτων, των μπιμπικιών και όλων ανεξαιρέτως των έρεθισμών του δέρματος είναι πολύ αποτελεσματικό το νερό όπου έχει θράσει προηγουμένως μολόχα. Και για να κλείσουν οι πόροι του προσώπου, όταν είναι πολύ ανοιχτοί, είναι πολύ κατάλληλο το νερό από βολβούς λευκού κρίνου.

Καθώς βλέπετε, όλα αυτά τα καλλοντικά μας τα προσφέρει η φύσις, και μάλιστα σε τόσο χαμηλή τιμή, σχεδόν δωρεάν, ώστε μπορεί να τα χρησιμοποιήσει κάθε γυναίκα, ακόμη και η πιο φτωχή, αρκεί να είναι προικισμένη με καποιαν δόση καλαισθησίας και φιλαρεσκείας.

ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Αλλά ή όμορφη, και πρό παντός ή γυναικεία, δεν μπορεί να διατηρηθεί μ' αυτά και μόνον, όταν δεν συνοδεύεται και από την κατάλληλη τροφή.

Οι τελευταίες έρευνες και τα πειράματα που έγιναν επάνω στο ζήτημα αυτό, απέδειξαν ότι μια δίαιτα με βάσι λαχανικά και φρούτα εξασφαλίζει όχι μονάχα την όμορφη, αλλά και την υγεία. Και ακόμη λένε, ότι τα λαχανικά αυτά και τα φρούτα πρέπει να τρώγονται κατά προτίμηση ώμα.

Από τα φρούτα να προτιμάτε την μπανάνα, τα πορτοκάλια, τα μήλα, τ' αχλάδια, τα σταφύλια και τα χλωρά καρύδια. Από δε τα λαχανικά τις ντομάτες, τα καρότα, το σέλινο και τις παντός είδους σαλάτες.

Τα λαχανικά και τα φρούτα είναι πλούσια σε βιταμίνες, καθώς ξέρετε, ώστε είναι απαραίτητα για την καλή λειτουργία του οργανισμού. Και αφού ή καλλονή βασίζεται πρό παντός στην καλή λειτουργία του οργανισμού, πρέπει πρώτ' από όλα να εξασφαλίσετε αυτήν για να διατηρήσετε την όμορφη σας.

Δεν έχετε λοιπόν παρά να δοκιμάσετε, για να συμφωνήσετε με τους επιστήμονες εκείνους που υποστηρίζουν ότι από το τραπέζι κάθε όμορφης γυναίκας που θέλει να διατηρήσει την καλλονή της δεν πρέπει να λείπουν ποτέ τα ώμα λαχανικά και τα φρούτα.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

- ★ Έπαρε γεροντα δουλή και παιδεμβου γυνώσι.
- ★ Έχεις γρόσα, έχεις γλώσσα.
- ★ Ήτανε ή τύχη του μέσ' στο κορφο το καρύδι.
- ★ Θά βρέξης ποδάρια, για να φάς ψά-ρια.
- ★ Μικρό καράβι παίχνευε, μεγάλο κα-βαλίκα.
- ★ Μην άκους κουδούνια και λές πώς είναι πρόβατα.
- ★ Ξέρει ή κόττα πώς πατεί τα που-λιά της.

(Παροιμίες 'Ιθάκης)

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΡΗΤΑ

- ★ Ένας στρατός μπορεί να χάσει τόν αρχηγό του, όχι όμως και ένας άνθρω-πος την θέλησή του.
- ★ Μόνον οι πολύ άνοητοι και πολύ πο νηροί δεν αλλάζουν ποτέ.
- ★ Με τους καλούς, να είσαι καλός. Με τους κακούς, να είσαι και πάλι καλός, για να τους μάθεις να είναι και εκείνοι κα-λοί.
- ★ Έκείνος που νικά τους όμοιους του, είναι δυνατός. Εκείνος που νικά τον εαυτό του, είναι πανίσχυρος.

Η μητέρα μου κι' εγώ

Ο έρχομός μου στον κόσμο ήταν μια μεγάλη απογοή-τευσις για τη μητέρα μου. Όταν ήμουν μικρή, την άκουγα διαρκώς να μου λέει πως τα χαρακτηριστικά μου ήταν ά-σχημα και το πρόσωπό μου πολύ συνηθισμένο και ότι θα έμοιαζα του πατέρα μου. Ο πατέρας μου, απ' ό,τι άκουγα να λένε γύρω μου, δεν θα είχε τίποτε δέβαια από έναν Δόν Ζουάν. Ήταν καλός και άπλος τους τρόπους και περνούσε τον πιο πολύ καιρό του περιβάλλοντας τη μητέρα μου με στοργικές φροντίδες. Παρ' όλα αυτά ή μαμά δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι ήταν μια δεσποινίς Ντέ Μπουρντόν, ενώ ο σύζυγός της ήταν άπλουστατα γυιός του επιγραφοποιού Σαρλ Λεστριέ.

Κι' άλλωστε, ή μητέρα μου ήταν μια πρώτης τάξεως γυναικεία. Άγαπούσε την τάξη, την ακρίβεια, την πειθαρχία. Ένδιαφερόταν για κάθε τι που της επέτρεπε να αναπτύξει την δραστηριότητά της. Ήσυχολοι-το με τους πατωχούς και προή-δρευε πολλές φορές τόν χρόνο σε διάφορες φιλανθρωπικές ά-γορές, κατά τις οποίες ήμουν υποχρεωμένη να την βοηθώ να δέχεται τόν πιο έλεκτόν κό-σμο της πόλεως...

Η μητέρα μου άσφαλώς θα στενοχωριόταν πολύ αν ήξερε ότι, απ' όλον αυτό τον κόσμο επίζητούσα τη συντροφιά παιδιών πιο κατωτέρας τάξεως, που τα χαρούμενα πρόσωπά τους κι' ή καλωσύνη τους με ειλίκυαν πιο πολύ, παρ' ό,τι ή αλαζονική αυτοπεποίθησις των άλλων συν-τροφών μου.

Τα χρόνια επέρασαν. Η μαμά θα ήθελε να με έδλεπε να λά-μπω σε όλα. Άναγκάσθηκε όμως να χάσει πολύ σύντομα κάθε έλπίδα ως προς αυτό.

Δεν είχα χαρακτήρα όμοιο με τόν δικό της και προτιμούσα μιαν άπλη και ήσυχη ζωή απ' όλες αυτές τις κοσμικές συγκεν-τρώσεις, που μ' εξαίριζαν και μ' εκούραζαν. Μέρα με την ή-μέρα, ένοιωθα να γίνεται πιο έντονη ή διαφορά που μ' έχωριζε από την μητέρα μου. Τώρα, μου εξεδήλωσε πολύ καθαρά την δυσσέρεσκια της και δεν έπαυε να με πολιερχή διαρκώς με έ-ρωτήσεις για το τί έκανα και δεν έκανα.

Αναστενάξα χωρίς ν' άπαντώ. Με μια γυναίκα, όπως ή μη-τέρα μου, ήξερα πως ήταν τελείως άνώφελο να συζητήσω ή να προσπαθήσω να την κάμω να παραδεχθεί ότι τα όνειρά μου για το μέλλον δεν είχαν καμιά σχέση με τις επιθυμίες της.

Η αλήθεια είναι πως είχα ανατραφή μ' έναν τρόπο άωγο, ή-ξερα μουσική, έχόρευα, ήμουν χαριτωμένη όταν έπρόκειτο να δεχθούμε προσκεκλημένους. Όλα όμως αυτά ήταν επιφανειακά. Είχα τα πάντα για να είμαι εύτυχισμένη και όμως δεν ή-μουν. Όσο έμεγάλωνα, μια άβερραπτη δειλία με παρέλυε έν-τελώς. Ίσως, αν έδρισκε λίγη περισσότερη στοργή γύρω μου, θα ήμουν διαφορετική και λιγώτερο άδέξια. Άλλα, παρ' την ήλικία μου, ή μητέρα μου εξακολουθούσε να με μεταχειρίζεται σαν παιδί, να με μαλώνει, να με έλέγχει και να μου δίνει τη γνώμη της και για το μικρότερο ακόμη πράγμα που έπρόκειτο να κάμω. Δεν ήμουν συνηθισμένη να μην ύπακούω. Από τα πιο μικρά μου χρόνια είχα τη συνήθεια να ύπαχωρά διαρκώς στις άπαιτήσεις της μητέρας μου.

Πολλές φορές έπλεκα όνειρα για το μέλλον. Άλλα τί περι-εργο! Δεν μπορούσα να αντίληφθώ ένα μέλλον χωρίς τη μη-τέρα μου. Όχι γιατί θα μου έλειπε ή τρυφερότης της, αφού δεν μου την είχε εκδηλώσει ποτέ, αλλά με δυσκολία μπορούσα ν' αντίληφθώ τη στέρησι της εξουσίας της. Γι' αυτό, έβφασα στο σημείο να μη θέλω πια να σκέπτωμαι για το μέλλον κι' εξούσα μέσα σ' ένα παρόν χωρίς χαρά.

Μιά μοιραία συνάντησις

Η ζωή μου, ώστόσο, έπρόκειτο ν' αλλάξει σύντομα κι' αυτό εξ' άφορμής ενός χορού. Μιά φίλη της μητέρας μου έδινε χορό για να γιορτάσει τα δεκαεφτά χρόνια της κόρης της. Έ-κείνη την ήμερα ένοιωθα πως ήμουν πιο άνόητη από ό,τι συ-νήθως, και το όλοάμπερο πλήθος που έγείριζε τις αίθουσες, μου έφερε μιαν άόριστη άδιαθεσία. Αφού άρνήθηκα δυο ή τρεις προσκελήσεις σε χορό, άποτραβήχθηκα στο χάλ, όπου ήλ-πιζα ότι θα μπορούσα να ξεφύγω την άγρυπνη παρακολούθησι της μητέρας μου. Έκύτταξα από την πόρτα, άφηρημένα, τ' α-ζευγάρια που έχόρευαν, όπότε, ξαφνικά, μια άνδρική φωνή πλάι μου μ' έκαμε ν' αναπηδήσω από τη θέσι μου.

—Γιατί δεν χορεύετε;

ΒΑΝΕΡΙΑ

Αυτότελης αίσθηματική νουβελλα
υπό
Μαγκάλι

Έπειτα από πολλούς διαδοχικούς χορούς, ο Ζαν Μαρτέλ μου έπρότεινε να πάμε να καθήσουμε για να ξεκουρασθούμε λίγο. Έδεχθηκα πρόθυμα.

—Θεέ μου, τί ζέστη που κάνει!, είπε σκουπίζοντας τ' μέ-τωπό του. Δεν θα θέλατε να κατεβούμε ως τη λίμνη για να δροσιτούμε;

—Ό, όχι, απήντησα βιαστικά, βρίσκω πως είμαστε πολύ καλά εδώ.

Άλλα έγύρισα τ' βλέμμα προς τ' μέρος του και συνήντησα τ' μαύρα μάτια του που χαμογέλουσαν με λίγη πονηρία. Μ' έπιασε από τ' χέρι και δεν έφερα καμιά αντήρησι πιά. Μια-ζί, έβαδίσαμε τότε στον κήπο που ήταν πνιγμένος στο σκοτά-δι. Προσπάθησα να φανώ άδιάφορη και φυσική, άλλ' ή καρδιά μου χτυπούσε με όρμη και τα μάγουλά μου έκαίγαν. Μιλήσα-με λίγο, με κομμένες φράσεις, για τη ζωή μας. Ο Ζαν μου διηγήθηκε ότι ήσυχολοι-το με μιαν έργασία αυτοκινητών, που του άπορροφούσε πολύ καιρό, κι' εγώ του άφηγήθηκα την φοι-τητική μου ζωή.

Κάποια στιγμή, έγύρισε προς τ' μέρος μου χαμογελώντας χαριτωμένα:

—Μπορείτε να βάλετε σε πειρασμό και τόν διάβολο άκό-μη! Ψιθύρισε ξαφνικά.

Έπειτα, μ' έπηρε στην άγκαλιά του.

Η πρώτη μου κίνησις ήταν να προσπαθήσω να φύγω, αλλά κάτι στη στάσι του Ζαν μου ένέπνεε έμπιστοσύνη και φόβο συ-γχρόως. Παρόμοιο πράγμα μου συνέβαινε για πρώτη φορά στη ζωή μου. Ένα μικρό ρίγος διέτρεξε τ' σώμα μου στην ιδέα ότι ή μητέρα μου μπορούσε να με πιάσει σ' αυτή τη στάσι. Άλλα, προς στιγμήν, είχα την έντύπωση ότι έζούσα μέσα σ' ένα όνειρο. Οι προσκεκλημένοι έχόρευαν μέσα στα σαλόνια της βίλας, ή νύχτα ήταν άραιά και ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τό-σο εύτυχισμένη...

Υστερα από τ' σφάλμα

Ε-πειτα από τ' δράδυ εκείνο ιδωθήκαμε πολλές φορές. Έ-νοιωθα κάτι να με τραβά όλοένα και πιο πολύ προς τόν Ζαν. Επερνούσα τόν καιρό μου πλάθοντας όνειρα γι' αυτόν και λίγο μ' ένδιέφεραν τώρα πια οι επιπλήξεις και οι σαρκασ-τικές παρατηρήσεις της μητέρας μου. Με τ' πρόσχημα ότι έμελετούσα, έπήγαινα στη Βιβλιοθήκη της πόλεως και συναν-τώμασσε εκεί. Οι δυο-τρέι άρες που περνούσαμε μαζί μου έφαινονταν πολύ μικρές, αλλά πως αλλοίως να κάνω; Δεν μπορούσα να όμολογήσω στη μητέρα μου ότι έβλεπα συχνά τόν Ζαν. Θά μ' άποκαλούσε τρελή και θα μου άπηγόρευε να τόν ζαναίδο, γιατί ήξερα πολύ καλά πως έτρεφε άλλες φιλο-δοξίες για μένα.

Εάν μπορούσα να έβλεπα τόν Ζαν περισσότερο, θα ήμουν όλοένα εύτυχισμένη. Δυστυχώς ήμουν νέα και δεν ήξερα ότι άργά ή γρήγορα πρέπει να πληρώσει κανείς τις εύτυχισμένες στιγμές που ή ζωή μας παραχωρεί. Δεν ήμουν παρ' ένα παιδί δεκαοχτώ χρόνων μόλις. Η μητέρα μου μου είχε διδάξει όλα

Έγύρισα τ' κεφάλι μου και τ' βλέμμα μου συνήντησε δυο μαύρα μάτια, που έδειχναν μια χαρούμενη διάθεσι. Ο νέος που μου μιλούσε έτσι μου ή-ταν τελείως άγνωστος. Ύψη-λός, λεπτός, με άραιά σγουρά μαύρα μαλλιά, θα ήταν ως εί-κοσι τριών ή είκοσι τεσσάρων ετών.

Ένοιωθα ότι έκοκκίνιζα, και για πρώτη φορά στη ζωή μου έντράπηκα κι' έφοβήθηκα μήπως φανώ άνόητη και άδέ-ξια. Εψιθύρισα:

—Ό! δεν ξέρω πολύν κό-σμο εδώ.

Ο άγνωστος εξέσπασε σ' ένα χαρούμενο γέλιο.

Είμαστε στην ίδια κατά-στασι τότε. Επιτρέψτε μου να παρουσιάσω: Ζαν Μαρτέλ.

Είπα με τη σειρά μου:

—Βαλερία Λεστριέ.

Έγειρε τ' όσφυα του με πολ-λή χαρι.

—Ωραιότατο όνομα, δεσποι-νίς. Θέλετε να χορεύετε;

Ποτέ ως εκείνη την στιγμή δεν μου έτυχε να έχω ένα τόσο χαριτωμένο καβαλλιέρο. Χωρίς να τ' όμολογώ στον εαυτό μου ήμουν υπερήφανη γι' αυτό και δεν μπόρεσα, φθάνοντας στο σαλόνι, να μη ρίξω προς τ' μέρος της μητέρας μου ένα θριαμβευτικό βλέμμα. Είχα την έντύπωση ότι έχόρευα, αλλά ότι έταξίδευα μέσα στους αιώρες.

Εκείνα που εχρεϊάζονταν γιὰ νὰ γίνω μιά πολύ καθὼς πρέπει νὰ, δὲν μὴ εἶχε μάθει ὅμως νὰ μὴν κρύβωμαι καὶ νὰ μὴ λέω ψέματα. Ἀρχισὰ λοιπὸν νὰ πηγαίνα περιπάτους με τὸν Ζάν καὶ ἐβρίσκα πολὺ φυσικὸ νὰ λέω διαρκῶς ψέματα γιὰ νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Μία μέρα δὲν μπόρεσα ν' ἀντιστάω στὰ γοητευτικὰ του λόγια καὶ ἔγινε δική του. Ὅταν ἀντελήφθην τὸ σφάλμα μου, ἄρχισα νὰ κλαίω. Ἠλπίζα ὅτι ὁ Ζάν θὰ μούλεγε τρυφερά λόγια καὶ ὅτι θὰ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ με πειρήσει. Δὲν ἔγινε ὅμως τίποτε ἀπ' αὐτά. Τότε, σταματώντας γρήγορα τὰ κλάματα, ἐσήκωσα τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος του καὶ πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, παρατήρησα στὸ πρόσωπό του μίαν ἐκφράσι, πού ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν εἶχα ἰδῆ ὡς τότε.

—Τί συμβαίνει λοιπόν, Ζάν; ἐρώτησα με φωνὴ πού ἔτρεμε. Ἐσήκωσε θυμωμένους τοὺς ὤμους.

—Ὡ! τίποτε, ἀλλὰ εἶσαι γελοῖα! Δὲν καταλαβαίνω πραγματικὰ γιὰ ποιὸν λόγο κλαῖς καὶ γιὰτί τὸ πρόσωπό σου εἶνε τόσο ταραγμένο.

Ἐπερίμενα κάτι τὸ ἐντελὲς διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ σκληρὰ λόγια. Ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Ζάν δὲν μὴ εἶχε μιλήσει ποτὲ γιὰ γάμο. Εἶχα τὴν ἀφέλεια νὰ νομίζω ὅτι θὰ τὸ ἔκανε τώρα, καὶ στὸ βάθος τῆς καρδίας μου ἐπερίμενα μὲ ἀνυπομονήσιν τὴ στιγμή πού θὰ μὴ ἐπρότεινε νὰ μοιρασθῶ τὴ ζωὴ του. Καὶ ἀντὶ γι' αὐτό, νὰ τί ἐβρίσκα νὰ μὴ πῇ! Ἐναίειδω-θήκαμε μιά δροσερὴ ἡμέρα, κατὰ τὴς ἀρχῆς τῆς ἀνοιξέως. Αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ εἶνε ἡ τελευταία μας συνάντησις. Μόλις με εἶδε, ὁ Ζάν ἔτρεξε κοντά μου καὶ χωρὶς νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν καιρὸ νὰ πῶ τίποτε, ἄρχισε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ἦθελα νὰ σὲ ἰδῶ προτιήτερα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθωσα. Βαλερία, δὲν εἶσαι θυμωμένη, δὲν εἶνε ἔτσι;

Προσπάθησα νὰ μὴ πιάσῃ τὸ χέρι καὶ ἐπρόσθεσε σιγὰ:

—Ἀκουσε, πρέπει νὰ βλέπω μάλιστα ἀραιότερα τώρα. Ἦ...

Ἐνοίωσα ὅτι ἐρχεται ἀπόψε.

Ἐνοίωσα ὅτι ἐρχεται ἀπὸ τὴν καρδιά κι' ἔπειτα ἕνα σύννεφο ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ὅταν τὸ σύννεφο αὐτὸ διελύθη, ἐτόλμησα νὰ κυττάζω τὸν σύντροφό μου. Ἦ- μουν παγωμένη ἀπὸ τὴ φρίκη κι' ἀνίκαν νὰ προφέρω μιά λέ- ξι ἢ νὰ κάμω καὶ τὴν παραμικρὴ χειρωνακία. Ὁ Ζάν ἐσυνέχισε:

—Δὲν ἐπρόκειτο νάρθῃ, ἀλλὰ δὲν ἔζωρ τί τὴν ἔπιασε ξαφνικά. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ ξαναφύγῃ πάλι.

Δὲν ἀπήντησα τίποτε, γιὰτί δὲν ἔβρισκα τί ν' ἀπαντήσω. Ἡ ταραχὴ μου ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάσεται στὸ πρόσωπό μου, γιὰτί ὁ Ζάν ἐπῆρε τὰ χέρια μου μέσα στὰ δικά του καὶ προσήλωσε γιὰ μερικά λεπτά τὸ βλέμμα του μέσα στὸ δικό μου.

—Μὴ με κυττάξῃς μ' αὐτὰ τὰ μάτια, Βαλερία, εἶπε. Ἐξείρες καλά ὅτι σ' ἀγαπῶ. Σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ζητήσω διαζύγιο. Ποτὲ δὲν ἀγάπησα τὴ γυναῖκα μου. Τὴν ἐπῆρα ἀπὸ μιά ξερο- κεφαλίτσα. Ἦμουν πολὺ νέος τότε γιὰ νὰ σκεφθῶ τὴς συνέπειες τῆς ἀπειροκαφίας μου. Μὴν εἶσαι τόσο σκληρὴ ἀπέναντί μου, Βαλερία!

Ἐτράδησα τὰ χέρια μου μέσα ἀπὸ τὸ δικό του, προσπα- ρώντας νὰ σταματήσω τὸ τρεμουλιασμό που με εἶχε καταλά- βει.

—Μὴ μ' ἀγγίζετε! ἐφώναξα.

Γιὰ πρώτη φορά τὸν ἔβλεπα στὴν πραγματικὴν του ὄψιν. Ἐα- φνικά, εἶχε φανερώσει γυμνὴ τὴν ψυχὴ του μπροστά μου καὶ ἔδλεπα μὲ τρόμο τώρα τὴν ἀνανδρία καὶ τὸν ἐγωισμό του.

—Δὲν νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος τόσο ἀξιοκαταφρόνητος ὅσο ἐσεῖς, ἐπρόσθεσα.

Καὶ μ' ἕνα πῆδημα, βρέθηκε μακριὰ του καὶ ἔτρεξα νὰ γυ- ρίσω σπῆτι μου...

Ὅταν ἐφθασα σπῆτι, ἐρρίχθηκα στὸ κρεβάτι μου καὶ ἄρ- χισα νὰ κλαίω με λυγμούς. Οἱ ἡμέρες πού ἀκολουθῶσαν ἦσαν τρομερές γιὰ μένα. Δὲν μὴ ἦταν πιά καθόλου εὐκόλο νὰ συ- νελίσω, ὅπως πρὶν, τὰ μαθηματικά μου στὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ σὲ λίγο ἔπρεπε νὰ δώσω ἐξετάσεις, γιὰτί τὸ ἔτος ἐτελείετο. Στὸ σπῆτι, ἦμουν ὑποχρεωμένη νὰ γελῶ καὶ νὰ φαίνομαι χα- ρούμενη, γιὰτί ἡ μητέρα μου δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ προσέξῃ τὴ μελαγχολία μου.

★

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐκατάλαβα πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνω μητέρα. Ἡ ἀπελπισία με ἐκυρίεψε τότε. Τί νὰ κάμω; Τί μπο- ροῦσα νὰ κάμω; Καμμιὰ λύσι δὲν ἔβρισκα. Κάθε μέρα πού περνοῦσε ἐμεγάλωνε τὴν ἀγωνία μου καὶ περνοῦσα νύχτες ὁ- λόκληρες κλαίγοντας. Αὐτὸ με κατέβαλλε τρομερά. Ἐγίνονουν ὁλόενα καὶ πῶ ὥρην καὶ μιά μέρα, κυττάζοντας τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη, διέκρινα στὰ μάτια μου μιά παράξενη καὶ ἐπίμονη λάμψι. Ἡ μητέρα μου δὲν ἀργήσε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι κατὰ τὸ ἀνάμυλο συνέβαινε, κι' ἕνα πρωτὶ, τὴν ὥρα πού ἐση- κωνόμουν, ἐμπήκε στὸ δωμάτιό μου:

—Νομίζω, Βαλερία, μὴ εἶπε με τὴν ἀπότομη καὶ ξηρὴ φω- νή της, ὅτι πρέπει νὰ κυττάξῃς τὴν ὑγεία σου. Χάνεις κάθε μέρα καὶ περισσότερο τὸ χρῶμα σου. Θὰ καλέσω τὸν γιατρό μου νὰ σὲ ἐξετάσῃ.

—Ἐνὰς ἀληθινὸς πανικός με κατέλαβε στὰ λόγια αὐτά. Ἐγι- να κατὰ κράτος καὶ ἔπεσα καὶ πάλι στὸ κρεβάτι μου. Μοῦ φαί- νονταν πὼς θὰ λιποθυμοῦσα.

—Ὅχι, ὄχι, ἐφώναξα με παραφορά, δὲν ὑπάρχει κανένας λό- γος, εἰμαι πολὺ καλά.

Ὁ τόνος ὅμως τῆς φωνῆς μου διέφευσε τὰ λόγια μου. Ἡ μαμά ἐγύρισε ἐκπληκτικὴ πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐκρυψα τὸ πρό- σωπο στὰ χέρια μου καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω. Μ' ἀνασήκωσε τότε

λίγο, κρατώντας με ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ μὴ ἐβωσε ἕνα δυνατό τί- ναγμα.

—Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά, Βαλερία; Γιατί κάνεις σὰ μικρὸ παιδάκι;

Ἐπῆρξεν ὅμως πού ἐκλάψαν ἴσως στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέ- ρας τους καὶ τῆς διηγήθηκαν τὸν πόνο τους, ξέροντας πὼς μόνο τὴ στοργὴ καὶ τὸν οἶκτο θάδρισκαν σ' αὐτές. Περισσότε- ρο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, εἶχα ἀνάγκη, τὴ στιγμή αὐτῇ, νὰ νοιώ- σω μίαν πραγματικὴ στοργή. Κι' ἀποφασισμένη πιά νὰ μι- λήσω, σιγά-σιγά καὶ με μισόλογα εἶπα ὅλο τὸ μυστικὸ μου... Ἡ μητέρα μου ὅμως, ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇ λύπη ἢ συμπάθεια ἀ- πέναντί μου, μ' ἐσπώξε μακριὰ της, σὰν νὰ εἶχα ξαφνικὰ προσβληθῇ ἀπὸ πανώλη. Τὸ πελιδνὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της καὶ ὁ θυμὸς της μ' ἐτρόμαξαν. Ἐνοίωθα μιά μεγάλη ντροπὴ γιὰτί τὴν εἶχα κάμει νὰ ὑποφέρῃ τόσο.

—Μαμά, ἐπιθύρησα κλαίγοντας πάντα, θὰ κάμω ὅ,τιδήποτε μοῦ πῇ... γιὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπήντησε με πικρία:

—Πάψε λοιπόν, νὰ μιλάς σὰν ἀνόητη. Ἀλλωστε, ποτὲ δὲ ἦσουν τίποτε ἄλλο. Τὰ ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας σου εἶνε λογικά, ἀλλ' ἐσύ! Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω.

—Κι' ἐκὐτόν; Τὸ ἔρε; μ' ἐρώτησε ξαφνικὰ ἔπειτα ἀπὸ λι- γόστιγμην σιωπῆς.

Ἐκαμα ἕνα ἀρνητικὸ κίνημα με τὸ κεφάλι. Ἀναστένανε βα- θειά, σὰν με τὴν ἀπάντησιν αὐτῇ νὰ τὴν εἶχα ἀπαλλάξει ἀπὸ ἕνα σκληρὸ βάρος. Σηκώθηκε τότε καὶ τὸ πρόσωπό της ξανα- ὄρηκε κατὰ τὸ χρῶμα του. Ἐνοίωθα ὅτι ἦταν ἐτοιμὴ ν' ἀγα- νισθῇ μέχρι τέλους. Ἐφερε τὸ ἕνα χέρι στὸ μέτωπό της καὶ ἐσκέφθηκε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη.

—Θὰ ἐξακολουθήσῃς, μὴ εἶπε ἔπειτα, νὰ πηγαίνῃς στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπως καὶ πρῶτα. Τὸ καλοκαίρι θὰ προφασισθῶς με ἕνα ταξίδι καὶ θὰ φύγω με μόλις τελειώσῃς τὴς ἐξετάσεις σου.

Ἐβλεπα νὰ κάμω κάποια κίνησι, ἀλλὰ ἡ μητέρα μου μὴ ἐ- πέβαλε σιωπὴ καὶ ἐξακολούθησε:

—Δὲν τὸ κάνω αὐτὸ γιὰ σένα, γιὰτί δὲν τὸ ἀξίζεις. Ἀλλὰ σκέπτομαι τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός μας. Κανείς, με καταλαβαί- νεις, κανείς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ σφάλμα σου...

—Ναί, μαμά, σοὺ τὸ ὑπόσχομαι.

★

Περιμένοντας τὸ παιδί μου

Τὸ καλοκαίρι ἐφθασε, με τὴς μεγάλης ἡλιόλουστες ἡμέρες του καὶ τὴν ἡμέρα βράδυα του. Ἐφύγαμε κατὰ τὰ μέσα ἱ- σουλίου, χωρὶς νὰ πούμε τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδίου μας ἀκόμη καὶ στοὺς πῶ στενοὺς φίλους μας. Ἡ μητέρα μου εἶχε διαλεχθῇ τὸ Λουσὸν ὡς τόπον διαμονῆς μας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού τῆς εἶχα ἐξομολογήσῃ τὸ μυστικὸ μου, μὴ μίλουσε μόνο ὅταν ὑπῆρχε ἀνάγκη. Οὐτὲ τὰ δάκρυά μου, οὐτὲ τὸ ὥρην ἀπὸ τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς θλίψιν πρὸς τὸν δὲν τὴν ἔκαναν πῶς τρυφερὰ μαζί μου. Ἐκατάλαβα στὸ τέλος ὅτι τίποτε δὲν εἶχε σημασία γι' αὐτὴν, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἡλίθια ἐκείνην ὑπερφάνεια τῆς κοινωνι- κῆς μας θέσεως καὶ ὑπολήψεως.

Σιγά-σιγά, καθὼς ἐπερνοῦσαν οἱ ἡμέρες, ξανάβρισκα τὴν ἐλπίδα. Αὐτὸ τὸ παιδί, στὸ ὁποῖο θάδιναν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ ἐπερίμενα με ἀπίστευτὴ ἀνυπομονήσιν. Θὰ εἶχα τουλάχισ- στον ἕνα ὄν γιὰ νὰ τὸ ἀγαπῶ καὶ γιὰ ν' ἀφιερῶσω σ' αὐτὸ ὅλη τὴ στοργή μου...

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο διέκρινα μιά γωνιά καταγάλα- νου οὐρανοῦ, ἐπάνω ἀπὸ ἕνα σκούρο βουνό. Θὰ ἦταν τόσο ὁ- μορφα νὰ ζῇ κανείς, με λίγη χαρὰ στὴν καρδιά! Ἀλλὰ ὅλα πιά ἦταν χαμένα γιὰ μένα, ἀκούη καὶ ἡ ἐλπίδα.

★

Εἶχα χύσει πολλὰ δάκρυα, ἦμουν τελειῶς ἐξαντλημένη καὶ ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες, ἔμεινα μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὅ- ταν ἀνοίξα τὰ μάτια γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπ' αὐτές τὴς τρομερῆς ὥρας, ἡ μητέρα μου ἦταν πλάι μου. Χωρὶς κανέναν δισταγμό, οὐτε καμμιὰ προπαρσκευή, μὴ εἶπε ἀμέσως ὅτι τὸ παιδί μου εἶχε πεθάνει.

—Ἐπρεπε νὰ διαλέξω ἀνάμεσα σ' ἐσένα καὶ σ' αὐτό, συνέπερανε.

Δὲν ἀπήντησα τίποτε, ἀλλὰ ἐγύρισα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοί- χου γιὰ νὰ κρύψω τὸ πρόσωπό μου πού εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα. Τὸ τρομερὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἶχε συμβῇ λοιπόν!... Καὶ πάλι ἦμουν μόνη στὸν κόσμο.

Μόλις συνήλθα, ἔκαμα ἕνα μεγάλο ταξίδι στὰ χωριά τῶν Πυρηναιῶν καὶ ἡ μητέρα μου ἐμάγεψε γιὰ τὴς φίλες τῆς δια- φορα μικροπράγματα πού τῆς ἔπεσαν στὰ χέρια. Ἐπρεπε νὰ δεῖξω με ὅτι ἡ μακρὰ ἀπουσία μας ὠφέιλετο στὴν ὁμορφιά τῶν μερῶν πού εἶχαμε ἐπισκεφθῇ.

Θὰ θυμάμαι ὥσπου νὰ πεθάνω αὐτὴ τὴν ἀτέλειωτὴν περιπλά- νησι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσα τὴν μητέρα μου μ' ἕνα πρό- σωπο πού τῆς ἐφάνερε καθαρὰ ὅλο τὸ μῖσος πού ἐνοίωθα ἀ- πέναντί της.

★

Σ' ἕνα τσάϊ

Τὸ φθινόπωρο, τέλος, πρὸς μεγάλην μου ἀνακούφισιν, ξανα- γυρίσαμε στὸ σπῆτι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ οἱ προσκλή- σεις στὴς διάφορες κοσμικὲς συγκειμήσεις, ξανάρχισαν ὅπως καὶ πρῶτα. Ἀναγκάσθηκα νὰ πάω σ' ἕνα τσάϊ, πού ἔδινε ἡ φί- λη μου Σιμόνη καὶ νὰ χορέψω, ἐνῶ ἐνοίωθα τὴν καρδιά τόσο βαρειά. Τί φοβερό! Καὶ ὅμως εἶχα μεγάλῃ ἐπιτυχία ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Μοῦ παρουσίασαν τὸν ἐξάδελφό της Σιμόνης, πού με προσ-

εκάλεσε νὰ χορέψω μερικὲς φορὲς μαζί του. Λεγόταν Πῶλ Λι- δερ καὶ ἀνῆκε σὲ μίαν ἀπὸ τὴς πλουσιώτερες οἰκογένειας τῆς πόλεως. Εἶχε πᾶρει μόλις τὸ διπλωμά του καὶ ἄρχιζε τὸ στα- διό του ὡς δικηγόρος. Ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ τὰ μελλοντι- κά σχέδιά μας, με ἀπόλυτὴ ἀνεσί. Ἀπὸ τὴν βραδυὰ πού εἶχα συναντήσῃ τὸν ὡραῖο Ζάν Μαρτέλ, ποτὲ δὲν εἶχα αἰσθανθῇ τόση εὐχάριστη ἀπὸ μιά συνομιλία. Αὐτὸς ὁ νέος, πού τὰ μῦτρα ἀλλοίωσαν τοῦ ἐφτιαναν μιά δυνατὴ ἀντίθεσι με τὴν ὥρην- τητα τῶν ματιῶν του, μὴ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Σὲ μιά στι- γμὴ ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὴ εἶπε γελώντας:

—Ἐρετε τί ἀνεκάλυψα;

—Ὅχι, ἀπήντησα με φανερὴ περιέργεια.

—Ἐ, λοιπόν, βρίσκω ὅτι ταυρίζομε πολὺ ὁ ἕνας με τὸν ἄλλο. Ἐχομε τὴς ἴδιες ἀντιλήψεις, τὰ ἴδια γούστα.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, παρατήρησα.

—...Καὶ θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ ζήσωμε θαυμάσια μαζί, ἐσυνέχισε ὁ Πῶλ. Ὁνειρεύομαι πάντα μιά γυναῖκα σὰν κι' ἐσὺ...

Μὲ παρατηροῦσε με ἐπιμονή, ἀλλὰ ἐγύρισα γρήγορα τὰ μά- τια μου, γιὰτί ἐφοδῶμαι μὴπως προδώσω τὸ μυστικὸ μου. Ἐνοίωθα ὅτι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἔπρεπε νὰ πληρώω τὸ σφά- λμα μου. Ἡ μητέρα μου μὰς παρακολουθοῦσε καὶ φαινόταν ἐν- θουσιασμένη, γιὰτί ἐβλεπε τὸν Πῶλ νὰ δείχνῃ τὴν προτίμησιν του σ' ἐμένα. Ἐπεράσαμε τὴν ὑπόλοιπὴ βραδυὰ μαζί καὶ, φεύ- γοντας, ὁ νέος μὴ ἐξήγησε τὴν ἀδεια νὰ με ξαναἰδῇ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἐνοίωθα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται.

Ἐναίειδωθήκαμε πολλὰς φορὲς. Ἡ οἰκογένεια τῆς Σιμόνης μ' ἔκαλουσε διαρκῶς καὶ ἡ μητέρα μου ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ διευκολύνῃ αὐτές τὴς συναντήσεις. Ἐνα βράδυ, ὁ Πῶλ μὴ ὡ- μολόγησε πὼς μ' ἀγαποῦσε καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ με παν- τρευθῇ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ παρ' ὅλη τὴν χαρὰ πού ἐνοίωθα, θυμῆθηκα τότε ἕνα ἄ λ ο βράδυ. Ὁ Πῶλ εἶδε τὴν ἀγωνία νὰ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό μου καὶ μὴ ἐπῆρε τὸ χέρι μέσα στὰ δικά του:

—Δὲν μ' ἀγαπᾷτε, Βαλερία;

Ἡ λύπη πού ἐφάνερεσαν τὰ μάτια του μ' ἔκαμε νὰ πονέσω πολὺ.

—Ὁ, Πῶλ, σὰς ἀγαπῶ. Σὰς ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στι- γμὴ πού σὰς εἶδα. Ἀλλὰ... σὰς παρακαλῶ, δόστε μου τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ. Αὐτὸ πού μοῦ εἶπατε ἦταν τόσο καινούργιο γιὰ μένα... τόσο ἀπρόσδοτο!...

Ἐγέλασε, κι' αὐτὸ μὴ ἔκαμε καλὸ.

—Εἴσαστε μιά μικρὴ κοπελλίτσα, Βαλερία. Μιά μικρὴ κο- πελλίτσα καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ λαϊκὸς μου σφίχθηκε. Ἐνοίωθα τὴν ἐπιθυμία νὰ κλάψω καὶ ποτὲ δὲν ὑπέφερα ὅσο ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀπομακρύνθηκα διαστακὰ:

—Καληνύχτα, Πῶλ, καληνύχτα! Ὁρεβουάρ!

★

Ἐτρεξα ἀμέσως στὸ σπῆτι καὶ στὴν μητέρα μου, πού δλέ- ποντας τὸ ταραγμένο πρόσωπό μου μ' ἐρώτησε με ἀνησυχία τί ἔχω, ἀπήντησα με τρεμουλιαστὴ φωνὴ καθὼς πετοῦσα τὸ κατέλλο μου σὲ μιά καρέκλα:

—Ὁ Πῶλ μ' ἐξήγησε σὲ γάμο!

Ἡ μαμά ἄφησε μιά χαρούμενη κραυγὴ:

—Ἀγαπητὴ μου, εἶνε λοιπόν ἀλήθεια; Πόσο εἶμαι εὐτυχι- σμένη!

Μ' ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιὰ της καὶ μ' ἐφίλησε. Τὴν ἀπεμάκρυνα.

—Μαμά, εἶπα γυρίζοντας τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ δῶ τὴν χαρὰ πού ἔλαμπε στὰ μάτια της, δὲν μπορῶ νὰ τὸν παντρευθῶ χω- ρὶς νὰ τοῦ πῶ τίποτε. Πρέπει νὰ τοῦ ὁμολογήσω τὰ πάντα, θὰ ντρεπτόμουν γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἂν δὲν τὸ ἔκανα...

—Τρελλάθηκες! ἐφώναξε ἡ μητέρα μου πιάνοντάς με ἀπὸ τὸν ὦμο. Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ μιλάς καὶ νάχῃς πιά γυναικὴ, ἐ- πρόσθεσε. Νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πῶ κι' ἐγὼ τὴ γνώ- μη μου, ἔπειτα ἀπ' ὅλα ὅσα ἔκαμα κατὰ τὸ περασμένο καλο- καίρι γιὰ σένα. Ἀλλὰ, μικρὴ ἀνόητη, ἔχασες λοιπόν ἐντελὴς τὸ μυαλό σου; Φαντάζεσαι ὅτι ὁ νέος αὐτὸς θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σὲ θέλῃ ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια! Γιατί νὰ τοῦ προεξη- σῇς αὐτὸ τὸν πόνο καὶ νὰ καταστρέψῃς συγχρόνως τὴ ζωὴ σου; Εἶνε ἐντελὲς ἡλίθιο!

—Ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ. Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ νὰ τὸν παντρευθῶ χωρὶς νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ποιὰ εὐτυχία μποροῦμε νὰ ἐπι- σῶμε με τὸ ψέμα αὐτὸ ἀνάμεσά μας; Ὅχι, ὄχι, ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασίν μου. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ με κάμῃ ν' ἀλλάξω γνώ- μη.

Ἡ μητέρα μ' ἐκύτταξε ἐκείνη τὴ στιγμή με ἐκπλήξιν κι' ἔ- πειτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἦταν ἡ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου πού τὴν ἔβλεπα νὰ κλαίῃ κι' ἐντράπηκα γιὰτί ἐφῆρθηκα τόσο ἄ- σχημα ἀπέναντί της.

—Ὡ! Βαλερία, μὴν καταστρέψῃς τὰ πάντα, εἶπε κλαίγον- τας ἀπελπισμένα. Σὲ παρακαλῶ, σκέψου λιγάκι. Βλέπεις, πέ- φω στὰ πόδια σου γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω.

Λέγοντας αὐτά, ἐγονάτισε μπροστά μου καὶ περιέβαλε τὰ πόδια μου με τὰ χέρια της. Τώρα, δὲν ἐνοίωθα πιά καμμιὰ τύχη. Αὐτὴ ἡ κωμωδία μ' ἐξήγειρε καὶ δὲν μπορούσα νὰ συγ- κρῆσῃ τὴν μητέρα μου νὰ δειχνεταί τόσο ἐγωίστρια καὶ τόσο δειλὴ ἐμπρὸς στὴν ἀλήθεια. Ἐγύρισα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπό μου.

—Σήκω ἐπάνω, μαμά, εἶπα με κουρασμένο ὤφος. Μπορεῖ νὰ μὴ κανεῖς. Τί θέαμα θὰ ἐπαρουσιάζαμε τότε;

—Δὲν θὰ σηκωθῶ πρὶν μὴ οὐποσέθῃς ὅτι δὲν θὰ πῇς τίπο- τε, ἐξακολούθησε χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ κλαίῃ. Θὰ μείνω γονατι- στὴ γιὰ νὰ σὲ παρακαλῶ ὡς αὐρίο τὸ πρωτὶ, ἂν χρειασθῇ.

—Ὡ! ἐφώναξα, μ' ἐκδιάζεις λοιπόν; Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ

κάμω διαφορετικὰ, ἔχεις τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Μὲ συνεκράτησε ἀκόμη.

—Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

—Ναί, τὸ ὀρκίζομαι. Ἀλλὰ, ἄφησέ με, ἄφησέ με!

Ἀποπάσθηκα ἀπὸ τὸ σφίξιμό της καὶ ἔτρεξα νὰ κλεισθῶ στὸ δωμάτιό μου. Ἡ ντροπὴ μὴ ἔκαίει τὴν καρδιά. Ἐπὶ πό- λυν καιρὸ μετὰ, ἐθυμώμουν τὴ θλιθερὴ αὐτὴ σκηνή.

★

Ἐπὶ μῆνες ἀργότερα, ἐπαντρεύομαι τὸν Πῶλ. Ἡ μαμά, φυσικὰ, θέλησε ὥστε ὁ γάμος αὐτὸς νὰ γίνῃ μ' ὅλη τὴ δυνατὴ πολυτέλεια. Τίποτε δὲν ἔλειψε. Ἐφοροῦσα ἕνα λευκὸ φόρεμα με μακριὰ οὐρά καὶ με περιέβαλλε ἕνα πλήθος ἀπὸ δε- σποινίδες τῆς τιμῆς, πού ἦταν ντυμένες κι' αὐτές μ' ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια. Ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο καὶ ὁ χορὸς στολισμένος με ἄνθη. Ὅλα αὐτὰ μὴ φαινόταν σὰν νὰ μὴ ἦ- ταν φυσικά. Μόνο τὸ βαθὺ βλέμμα τοῦ Πῶλ, πού ἦταν στηλω- μένο στὸ δικό μου, με καθυστάζε καὶ μὴ μὴ ἔδινε θάρρος. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλη τὴν εὐτυχία πού ἐνοίωθα, δὲν μπορούσα νὰ χαμογελάσω με μιά πραγματικὴ χαρὰ, γιὰτί με μεγάλῃ δυσκο- λία κατῴρθωσα νὰ ὑποταχθῶ στὸ ψέμα πού ἡ μητέρα μου μὴ ἐπέβαλε...

Οἱ πρῶτοι μῆνες τοῦ γάμου μας ἐπέρασαν ἡρεμοί. Φαινο- μενικά, ἦμουν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Εἶχα ἕ- ναν σύζυγο πού με ἐλάτρευε, ἕνα εὐχάριστο σπῆτι, μιά θέσι πού ἔκανε πολλοὺς νὰ με ζηλεύουν. Καὶ ὅμως, ἀπὸ τὴν εὐτυχία αὐτὴν ἔλειπε κάτι. Ἐπίστευα ὅτι

δουρτσίζω τὰ μαλλιά μου καὶ μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκουγόταν ἐρώτησα:

—Μήπως... τὴν ἀγαπᾷς;

—Εὐρίστε τὸ κεφάλι, κάνοντας μιὰ ἀόριστη κίνησι.

—ὦ! Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς. Αὐτὴ εἶνε γεμάτη ζωὴ καὶ πάντοτε χαρούμενη... Ὅταν βρίσκεται κοντά μου, μού δι-
νει...

—Ὅ,τι δὲν σοῦ ἔδωσα ἐγὼ ποτέ..., ἐσυμπλήρωσα μέσα σ' ἓναν ἀναστεναγμό.

—Δὲν σοῦ κάνω παρατηρήσεις, Βαλερία, εἶπε μὲ ζωηρὸ τό-
νο ὁ Πῶλ. Ἀλλὰ εἶσαι πολὺ ἀπλὴ, πολὺ παιδί. Δὲν καταλα-
βαίνεις ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χαρὰ γύρω μου, μετὰ τὴν ἐργα-
σία μου. Ἠλπίζω ὅτι θὰ κατάρθωνες νὰ τὸ ἀντιληφθῇς, ἄλλα...

—Ἐπρεξά με ὁρμηκὰ κοντά σου.

—Πάψε, δὲν ξέρεις τί λές, Πῶλ... Δὲν εἶμαι ἡ γυναῖκα πού
φαντάζεσαι... ὦ, ἂν ἤξερες, Πῶλ!...

Δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου καὶ οἱ λυγροὶ
ὤφθηκαν τὸ στήθος μου.

—Ἀκουσε...

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ἡ ἀνάμνησις τῆς γονατισμένης στὰ πό-
δια μου μητέρας μου, πού μὲ ἰκέτευε νὰ σιωπήσω, ἐπέρασε ἀ-
πὸ τὸ μυαλό μου σὰν ἀστραπή. Ἐπῆγα κι' ἐκάθησα στὸ
κρεβάτι καὶ ἔμεινα σιωπηλὴ.

Ἐκπληκτός, ὁ σύζυγός μου μὲ παρετήρησε ἐπὶ μερικὲς στι-
γμές καὶ ἔπειτα ἀναστήκωσε τοὺς ὤμους του, μὲ μιὰν ἐκφράσι
οἴκτου στὸ πρόσωπό.

—Εἰς ἄλλης νὰ δημιουργήσῃς σκηνή, εἶπε, αὐτὸ εἶνε γε-
λοίο. Ὅπως δὲν μπορεῖς τὰ λόγια σου δὲν μού κάνουν καμμιὰν ἐν-
τύπωσι.

Ἐπῆρε τὸ βιβλίο πού ἐξήτουσε, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βγή-
κε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἕνας ἐλα-
φρὸς θόρυβος μ' ἔκαμε νὰ πηδῶσα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου.
Ἐπρεξά στὸ χῶλ κι' ἐκύτταξα στὴ σκάλα. Εἶδα τότε τὸν Πῶλ
πού ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, κρατώντας μιὰ δαλίτσα
στὸ χέρι. Θέλησα νὰ τρέξω γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσω, ἀλλὰ δὲν
δῆρακα δύναμιν. Ἦταν πολὺ ἄργα. Ἐτοί ξαναγύρισα στὸ
δωμάτιό μου.

Ὁρες ἀγωνίας

Τὸ ἄλλο πρωί, θέλησα νὰ ξεχάσω ὅτι εἶχε γίνει τὴν προη-
γουμένη. Ὅπως συνήθως, ἀσχολήθηκα μὲ τὸ σπῆτι, ἀλλὰ
στὸ μέσον τῆς ἐργασίας μου, ἐσταματοῦσα πολλὰς φορὲς καὶ
ἡ ἰδέα αὐτὴ σφηνωνόταν στὸ μυαλό μου: Ἐφυγε, ἐφυγε! Ἐ-
νας πραγματικὸς πανικός μ' ἐκυρίευσε. Ἦθελα νὰ ξαναγυρίσω.
Διαφορετικὰ, ἐνοιῶσα ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω. Μὲ ἓνα
εἶδος περικοπῆς, παρήγγειλα τὸ πρόγευμα καὶ ἐδιάλεξα ὅλα τὰ
φαγητὰ πού ἐπρότιμουσε ἐκεῖνος. Ἐτοί, ἂν ἐγύριζε, θὰ κα-
ταλάβαινε ὅτι δὲν κρατοῦσα καμμιὰ μνησικακία. Ἀλλὰ, ὡς
τίς δυὸ τὸ ἀπόγευμα, δὲν εἶχε ξαναγυρίσει. Ἐπερίμενα, κάθε
λεπτό, ν' ἀκούσω τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπή. Τίποτε.

Ξαφνικά, ἐνῶ εἶχα ἀρχίσει ν' ἀπελπιζόμην, ἀκουσα τὸν θό-
ρυβο τοῦ κλειδιοῦ, πού ἐγύριζε μέσα στὴν κλειδαριά. Ἐνοιῶσα
τότε ἓνα δυνατό σκίρημα στὴν καρδιά. Ἀνέδωκα τέσσερα-τέσ-
ρα τὰ σκαλιά καὶ ἀνοίξα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Δὲν
εἶχε ἀκούσει τὰ βήματά μου. Μὲ γρήγορες κινήσεις, ἐτακτο-
ποιοῦσε μερικὸς χαρτοφύλακες, πού εἶχε ἀπλώσει ἐπάνω στὸ
κρεβάτι. Ἐγύρισε ξαφνικά, ἀκούοντας τὸν θόρυβο τῆς πόρ-
τας πού εἶχα ξανακλείσει πίσω μου.

Ἦταν τρομερὰ ὥχρος.

—Πῶλ, ἐφώνασα ταραγμένη ἀπὸ τὴν ἐκφράσι αὐτὴ τοῦ προ-
σώπου του, τί συμβαίνει;

Μ' ἐκύτταξε μ' ἓνα βλέμμα μίσους:

—Τί συμβαίνει; ἀπήντησε σαρκαστικά. ὦ! τίποτε, ἓνα πα-
λὸ μικρὸ πρᾶγμα μόνο. Ἦσυχασε ὁμως. Ὅ! ἀπαλλαγὴς γοή-
γορα ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ σύζυγό σου.

Λέγοντας αὐτὰ, εἶχε ἔρθει κοντά μου.

—Υποκρίτρια!, εἶπε σιγὰ.

Ἐνοιῶσα ἓνα τρεμουλιασμά σ' ὅλο μου τὸ σῶμα.

—Πῶλ! Δὲν καταλαβαίνω! Ἀλλά! Ποίος σοῦ εἶπε; Τί σοῦ
εἶπαν;

Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν κι' ἐστηριζόμουν στὸν τοῖχο γιὰ νὰ
μὴ πέσω.

—Ἀρκετὰ!, ἐφώνασε μὲ σκληρὸ τόνο. Αὐτὴ ἡ κωμωδία ἐ-
κράτησε πολὺ. Ἦμουν ἡλίθιος, ἀλλὰ τώρα βλέπω καθαρά.
Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ προσφέρω οὔτε λέξι. Ἐξακολούθησε:

—Ὅα ἔχης ἀσφαλῶς ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιον Ζάν
Μαρτέλ...

—Ζάν Μαρτέλ!

Ἐνόμιζα πὼς θὰ ἔχανα τὸ μυαλό μου.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ σύζυγός μου, ἐνόμιζες ὅτι δὲν θὰ
ἐμβαθινα ποτέ τὴν ἀλήθεια; Ἐφαντάστηκες ὅτι θὰ μπορούσες
νὰ κρατήσῃς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ τὸ μυστικό σου; Δυστυχῶς, τὸ
ξέρουν καὶ ἄλλοι ἐκτός ἀπὸ σένα. Σήμερα τὸ πρωί συνήντησα
τὴ γυναῖκα τοῦ Ζάν Μαρτέλ. Ἐχει χαρίσει μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.
Ὅταν ἐμῶς ποῖα ἦταν ἡ γυναῖκά μου, ἐνοιῶσα μιὰ μεγάλη
χαρὰ νὰ μού ἀφηγηθῇ τὴ μικρὴ σου περιπέτεια.

Ξαφνικά, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχισε νὰ τρέμει καὶ ἔκρυψε τὸ πρό-
σωπό μέσα στὰ χέρια του. Ὅταν ἐσήκωσε καὶ πάλι τὸ κεφά-
λι, τὰ χεῖλιά του ἦσαν κατάλευκα.

—Βαλερία, αὐτὸ εἶνε πολὺ τρομερό! Πές μου ὅτι δὲν εἶνε
ἀλήθεια. Ὅα ἔχη κἀμει λάθος, δὲν εἶνε ἐτοί; Ὅα σὲ πιστέψω,
κι' ἂς λένε ὅτι θέλουν γιὰ σένα.

Ἐκύτταζε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πού τὰ μάτια του μὲ ἰκέτευ-
αν καὶ πού μού εἶχε δώσει τόση εὐτυχία. Ἀλλὰ, παρ' ὅλο τὸ
κακό πού θὰ τοῦ ἐπροξενούσε ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀλήθειας, δὲν
μπορούσα πιά νὰ κρατήσω περισσότερο τὸ μυστικό μου.
Δὲν ἤθελα νὰ στηρίξω ὅλη μου τὴ ζωὴ ἐπάνω σ' ἓνα ψέμα.
Δὲν ἀπῆντησα λοιπὸν τίποτε, ἀλλὰ κατέβασα τὸ κεφάλι, μὲ
μιὰ κίνησι πού εἰδείχνε καθαρά ὅτι δὲν μπορούσα νὰ διαψεύσω
ἐκεῖνα πού ὁ Πῶλ εἶχε μάθει.

Ὁ σύζυγός μου ἔβαλε τότε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ.

—Εἶνε ἀλήθεια, λοιπόν; Ὁ γάμος μας δὲν ἦταν τίποτε ἄλ-
λο παρὰ μιὰ μικρὴ κωμωδία; Τὸ ἤρεμο καὶ ἀθῶο ὕφος σου μ'
ἐξατάτησε! ὦ, Θεέ μου! Πόσο σ' ἀγαποῦσα! Σοῦ εἶχα μιὰ
τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τίποτε, γιὰ τίποτε!...

—Ἀκουσε, Πῶλ, ἐψιθύρισα ἀνάμεσα στὰ δάκρυά μου, σοῦ
ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὸ ἦταν ἡ τύψις ὅλης μου τῆς ζωῆς. Ἀφῆσέ
με νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ἀλλὰ εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντά μου. Τὸ πρόσωπό του
εἶχε μιὰν ἐκφράσι ἀποφασιστικότητος, πού δὲν τὴν εἶχα ἰδῇ
ποτέ ἄλλοτε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐμάζεψε μὲ μιὰ κίνησι ὅλα
τὰ χαρτιά του, τὰ ἐπέταξε μέσα στὴν τσάντα του καὶ διευθύν-
θηκε πρὸς τὴν πόρτα. Μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε μπροστά του

—Ἀφῆσέ με νὰ φύγω, εἶπε ξηρὰ.

Ἐνωσα τὰ χέρια μου, σὲ μιὰ παρακλητικὴ στάσι.

—Πῶλ, σὲ ἰκετεύω, εἶπα, ἀκουσε με. Πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς.

—Ὅα μ' ἀφήσῃς νὰ φύγω ἢ μήπως πρέπει νὰ χρησιμοποιή-
σω δαί;

Καταβάλλοντας μιὰν ἀπελπισμένη προσπάθεια, ἐγύρισα τὸ
κλειδί μέσα στὴν κλειδαριά καὶ τὸ ἔδωκα στὴν τέστη μου. Ὁ
Πῶλ ἀναστήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἄρχισε νὰ δηματζιῇ ἐπάνω—
κάτω στὸ δωμάτιο μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

—Ὅα σοῦ διηγηθῶ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶπα. Εἶχα ὀρ-
κισθῇ νὰ σιωπήσω καὶ εἶχα ὑποσχεθῇ στὴ μητέρα μου ὅτι δὲν
θὰ ἐμβαθινας τίποτε ποτέ. Ἀλλὰ τώρα μπορῶ νὰ μιλήσω. Δὲν
μ' ἐνδιαφέρει τίποτε πιά.

Μὲ μικρὲς φράσεις, διακοπτόμενες ἀπὸ λυγμούς, τοῦ ἀφη-
γήθηκα τὴν θλιβερὴ ἱστορία μου. Στὴν ἀρχή, δὲν ἐφάνηκε νὰ
μ' ἀκούῃ, ἀλλὰ ὅταν ἐφθασα στὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ μου,
ἐσταμάτησε ἀπότομα νὰ περπατᾷ καὶ ἐκύτταζε ἐπίμονα ἀπὸ
τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ὅταν δὲν εἶχα πιά τίποτε ἄλλο νὰ πῶ,
ἀπλώθηκε μιὰ βαρεία σιωπὴ μεταξύ μας. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες
στιγμὲς, βλέποντας ὅτι δὲν μιλοῦσε, ξαναεἶπα:

—Τώρα ξέρεις τὰ πάντα. Κάθε λεπτό εὐτυχίας πού μού ἔ-
δινες, τὸ ἐπλήρωσα πολὺ ἀκριβὰ. Πῶλ, ἀλλὰ σὲ ἀγαποῦσα τό-
σο πολὺ, καί... σὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη τόσο, ὥστε δὲν διστάζω κα-
θόλου νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴν ἐλευθερία σου...

Ὁ Πῶλ ἐγύρισε τὸ κεφάλι. Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια
του. Χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἦρθε κοντά μου καὶ μ' ἐπῆρε στὴν ἀ-
γκαλιά του. Τὸ θάυμα, στὸ ὁποῖο δὲν ἐπίστευα πιά, εἶχε γί-
νει: μὲ εἶχε συγκωρήσει. Ἐκλαίγα μὲ λυγμούς, μὲ τὸ κεφάλι
γειρμένο ἐπάνω στὸν ὦμο του.

—Ξέρεις, μού εἶπε, ποτέ ἄλλοτε δὲν ἀγάπησα καμμιὰν ἄλ-
λῃ ἀπὸ σένα. Ἀς ξεχάσωμε τὸ παρελθόν. Ἡ ζωὴ μὲ ὀφείλει
μιὰν ἀποζημίωσι γιὰ τὸν σκληρὸ πόνο πού ὑποφέραμε καὶ οἱ
δυὸ. Ὅα τὴν ἔχωμε αὐτὴ τὴν ἀποζημίωσι, Βαλερία...

★

Ἐνας χρόνος ἔχει περάσει ἀπὸ τότε. Τώρα, ξέρω ὅτι ἡ ἀ-
γάπη πού μᾶς συνδέει μὲ τὸν Πῶλ εἶνε ἰκανὴ νὰ κατανικήσῃ
ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ξέρω τέλος τί σημαίνει ἡ λέξις εὐτυχία καὶ
ὅτι δὲν εἶνε δυνατὴ παρὰ μόνον ὅταν σεβεται κανεὶς πάντοτε
τὴν ἀλήθεια...

ΤΕΛΟΣ

(Μετάφρασις: Μ. ΚΟΚΚΑΛΗ).

Ὁρες ἀγωνίας

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 27)

ἰσχυρὰ νὰ ξερνάη φωτιά. Ἀπὸ
τὸν κρατῆρα του ἀναπηδαῖ
πυρακτωμένη λάβα πού ἔχει
θάψει τὰ πάντα. Καὶ ἡ κόρη
μου, ἡ ἀγαπημένη μου Μερ-
σεντέ!...

—Ἡ κόρη σου εἶνε ἐδῶ πα-
τέρα, τὸν δέικοψε μιὰ γλυ-
κεῖα φωνή, ἐνῶ δυὸ βελουδένια
χέρια τὸν ἀγκάλιαζαν ἀπὸ πῶ-
ς. Ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ ἡφαιστει-
οῦ ἀντὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ, μ' ἔ-
σωσε, γιὰτί τὰ ὄρνεα ἐτρόμα-
ξαν ἀπὸ τὰ σημάδια πού ἐβλε-
παν ἀπ' ἐκεῖ ψηλὰ καὶ δὲν κα-
τέβηκαν γιὰ νὰ μὲ κατασπα-
ράξουν. Θάβρισκα ὁμως χει-
ρότερον θάνατο ἀπὸ τὴν ἐκρη-
ξὶ τοῦ ἡφαιστείου, ἂν δὲν ἐρ-
χόταν νὰ μὲ γλυτώσῃ ἐγκαίρως
κάποιος πού μὲ ζητοῦσε
μὲ ἀγωνία, σπρωγμένος ἀπὲ

ΜΑΡΙΝΟ

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ἡ πλαινὴ γειτόνισσα
τῆς Ζαμφῶς, ἡ Ἀντρώ τοῦ
Ταρνανά, ἀγόρασε ραδιό-
φωνο.

—Καλέ, εἰσάστε Χρι-
στιανές, ἔλεγε τὴν ἄλλη
μέρα ἡ Ζαμφῶ, σὲ δυὸ
γειτόνισσες, νισάφι δὲν εἶ-
κανε ἀπὸ τὴν ὥρα πού τῇ
τὸ φέρανε. Τὸ κουντίζει,
καλέ, καὶ λέει καὶ λέει καὶ
παίζει μουσικὲς, τραγού-
δια πού δὲν ἔχουνε τε-
λειωμό.

—Μὴ χειρότερα ἢ ξε-
πασμένη!

—Τῶχε καὶ στὸ σπῆτι τοῦ μπαμπά τῇ
βλέπεις, τοῦ ὀργανατζῆ, στὰ Μαρτάκια,
καὶ οὕλη μέρα ἔχει φέστες! Ἡδοί, τὰ τί
τραβοῦμε! Καλέ, πονοκέφαλος πιά μ' ἔ-
πιασε μ' αὐτὸ τὸ διάολο πού μᾶς κουβά-
λησε.

—Δὲν τῇ τὸ λές, καλέ Ζαμφῶ.
—Ἐκεῖνη κοττάμαμ καμῆλα δὲν τὸ αἰ-
στανεταί πὼς μᾶς ἔχει τὸ σπῆτι ἀνάστα-
το; Καλὰ νάχη κανεὶς κέφι ν' ἀκούῃ πα-
νηγύρια. Τὰ παιδιά μου διαβάζανε γιὰ ἐ-
ξετάσεις ἔχτες, καὶ δὲν μπορούσαν νὰ
ποῦνε τὸ μάθημά τους. Ματζεύει τὴ γειτο-
νιά μέσα στὸ σπῆτι τῇ, καὶ ἅμα παύει
αὐτὸ, ἀρχίζουν τὸ κουσέλι!

Οἱ γειτόνισσες φύγανε, ὅταν πάλι ἀκού-
στηκε τὸ ραδιόφωνο τῆς Ἀντρώς νὰ φωνά-
ζῃ στὴν διασάβν.

Ἡ Ζαμφῶ πετάχτηκε στὸ παράθυρο:

—Ἀντρώ, καλέ Ἀντρώ!

Ἡ Ἀντρώ ἦβγε στὴν πόρτα.

—Τί ναι, Ζαμφῶ μου;

—Χριστιανὴ, κάνε κομμάτι νισάφι. Κα-
λέ μᾶς λωλαίνει πιά αὐτὸ τὸ μαρφετί σου
μὲ τοσοῦ φανές. Δὲ μπορούμε νὰ σφαλῇ-
ξωμε μάτι.

—Νὰ σοῦ πῶ, Ζαμφῶ. Ἐμεῖς θέμε νὰ
μάθωμε τὰ πολεμικά, γι' αὐτὸ τὸ βάζωμε.
Μαθαίνομε τί γίνεται στὴν Ἀγγλία, στὴ
Φράντσα, στὴν Εὐρώπη οὕλη. Νὰ μὴν ξε-
ρη, καλέ, κανεὶς τί γίνεται;

—Κερά μου, πῶ καλὰ νὰ σοῦ λείπη ἡ
Εὐρώπη γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃς νὰ ἡσυχάσωμε
κι' ἐμεῖς.

—Εἰγὼ ἦδωσα τὸν παρὰ μου, Ζαμφῶ,
καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ σφαλῇξω στὸ ντου-
λάπι. Ἀκούς, καλέ, νὰ μὴν εἶνε κανεὶς νοι-
κοκύρης στὸ σπῆτι του, τσο!

Καὶ μῆτρε μέσα κλείνοντας τὴν πόρτα
μὲ θυμό.

Ἐτρεμε ἡ Ζαμφῶ ἀπὸ τὴ σύγχυσις τῆς.

—Φωτιά νὰ σὲ κάψῃ, ψωροφανατισμένη,
εἶπε. Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ θέλῃ νὰ μάθῃ λέει
τὰ πολιτικά γιὰ τὴ Φράντσα ἡ ἀφροκα-
μήλα. Δὲν πᾶς καλύτερα νὰ ξεκοινιάσῃς
τὰ παιδιά σου, γλυτσού! Μὰ ἐνοῖα σου,
καὶ θὰ σὲ σιάξω ἐγὼ.

Σὰν σκολάσανε τὰ παιδιά τῆς, τὰ πῆ-
ρε μέσα καὶ τ' ἀρμήνεψε. Τοὺς ἔδωκε ἀπὸ
ἓνα τομπλελέκι στὸ χέρι, ἓνα γκαζοντενε-
κέ, ἓναν παληὸ κουβά καὶ πήγανε καὶ τὰ
πέντε ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Ἀντρώς.
Τὴν ὥρα πού ἀρχίζε τὸ ραδιόφωνο, τὰ παι-
διὰ χτυποῦσαν μὲ ἓνα ξύλο τ' ὄργανό του
καθένα τους καὶ ἔτσι σχηματίστηκε μιὰ
πρωτότυπη τζαζ πού ξεκούφανε τὸν κόσμο.

Οὕτε ραδιόφωνο ἀκούσανε, οὕτε φωνή.

Ἡ Ἀντρώ πήγε νὰ τρελλαθῇ.

—Ζαμφῶ! Καλέ Ζαμφῶ, δὲ συμμαζεῖ-
εις τὰ παιδιά σου; Μᾶς λωλάνανε μὲ τὰ
τουμπλελέκια τῶς, καλέ!

Ἡ Ζαμφῶ βγήκε φρέσκια καὶ δροσερὴ
στὸ παράθυρο.

—Τ' ἤπαθες, καλέ Ἀντρώ; Τὰ παι-
διὰ σὲ πειράζανε; Καλὰ πού δὲν ἤπειρα-
χτήκαμε ἐμεῖς μὲ τὸ ραδιόφωνό σου! Κα-
θένας, κερά μου μὲ τὸ κέφι του. Παιδιά
εἶναι, κι' ἂς παίζουμε. Τί νὰ κάνω;

Καὶ γέλασε μὲ τὴν καρδιά τῆς.

—Νὰ τὰ συμματζέψῃς, γιὰτί θὰ πά-
σῃν ἀστυνομία.

—Νὰ πᾶς. Θὰ πᾶω κι' ἐγὼ. Ἐχουνε καὶ
τὰ παιδιά τ' ἀραδιόφωνό τῶς. Ἀμα τὸ
σφαλῇξῃς ἐσύ, θὰ τὸ σφαλίσουνε κι' ἐ-
κεῖνα. Μπῆρ σου καὶ μπῆρ μου! Ἀμὲ, τί
θαρρεῖς πὼς μονάχα ἐσύ θὰ ἀκούσαι!

Καὶ τῆς σφάλιξε τὸ παράθυρο καιάμου-
τρα, λέγοντας:

—Σὰ σοῦ ξαναρέσῃ Λάμπρο, ξαναπέ-
ρασε ἀπ' τὴν Ἀντρώ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Σουρπουτίτσα οὐλο νύ-
χτα μάτι τοῦ ντὲν ἠσφά-
λιζε. Κουνουπῖα πολλὰ ἰ-
σπῆτι γεμάτες ἦκανε, μου-
τρα μου κιρμιζὶ σὰν φρά-
ζουλες ἐνεται:

—Ἀμάν, Καραμπέτ, τί
τὰ κάνουμε;

—Ἀρτί, νὰ ρωτήσωμε,
αὐτὸς ἤξερε.

Ἀρτινάκι εἶπε ἐμένα:

—Πετρόλαντος νὰ πᾶ-
ρετε, πασαλειμμένοι μου-
τρα καὶ χέρια σας νὰ ἐ-
νεται! κουνουπας κοντὰ
ντὲν ἔρκεται.

Πετρόλαντος ἀόρασα, τὴ δρόντυ πασα-
λειμμένοι μουστάκια μου, μαλλιά μου ἡ-
κανα, κουνουπας νὰ νιώθῃ.

—Βρωιά, Καραμπέτ, ἐγὼ ντὲν πασα-
λείδω, Σουρπουτίτσα εἶπε.

—Καλὰ Σουρπουτίτσα, ντὲν τέλεις, μὴ
πασαλείδεις, τζάννεμ.

Φώσια ἠδούσαμε, πάλι πετρόλαντος ἡ-
βαλα, νὰ κομπητοῦμε γιστάκι ἠπέσαμε.

Ἄμα Σουρπουτίτσα ὕστερα λίγο ὥρα
φονάει:

—Καραμπέτ, τιμποῦνε μούτρα μου
πάι!

—Ἐνα κερί ἀναψε, στὸ μούτρο μου ἤφερε
κοντὰ.

—Ἐσένα ντὲν τρώνε, Καραμπέτ; εἶπε.

—Ἀμάν, ἀμάν γιαγκιν δάρ!

Μουστάκι πετρόλαντος μὲ κερί ἀναψε,
φωτιά μούτρα μου ἄρπαξε.

Ἐνα μαξιλάρι σκεπασμένος ἦκανε, πε-
τρόλαντος ἠδούσε, ἅμα μουστάκι μου
παίει.

Σουρπουτίτσα ἱλαμένος ἐνεται, λάντι
πασαλείπει, ἅμα οὐλο μουστάκι τσιρωμένος
φαίνεται.

—Ζαρά, γιόκ! Τί τὰ ἐνεται! Τὰ ξου-
ρίσω μουστάκι, ἱγγλέζος τὰ ἐνεται!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΕΔΙΑΒΑΖΕ

Στὸ ρεστοράν:

—Γιατί, γκροσόν, ἐδιώξατε αὐτὸν τὸν
κύριο, πού καθόταν στὸ γειτονικό τρα-
πέζι;

—Ἦταν στουπὶ στὸ μεθύσι, κύριε.

—Μὰ αὐτὸς ἐδιώξαζε ἡσυχάτατα!

—Ναί, ἀλλὰ εἶχε δέσει τὴν ἐφημερίδα—

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ο καπετάν Νικόλας! «Ε-
ται τον λέγανε δλοι στο νησί,
γιατί πραγματικά ήτανε κα-
πετάνιος. Θαλασσοδούκος, ψη-
μένος απ' τ' αέρι και την άρ-
μύσα της θάλασσας, της θά-
λασσας που την αγαπάγε
σαν έρωμένη του. Πολυταξι-
δεμένος και κοσμογυρισμένος
ο καπετάν Νικόλας, μα οι κό-
ποι του πηγαίνουν χαμένοι.
Κάθε φορά που γύριζε απ' τα
ταξίδια του ήτανε πιο φτωχός
παρά όταν έφευγε.

Τα κέντρα των λιμανιών που
αράζανε τα καράβια που δού-
λευνε γνωρίζανε πολύ καλά τα
σπάταλα έξοδα του καπετάνι-
ου. Γλεντζές κι' ανοιχτοχέρης,
τίποτα δεν τον συγκρατούσε,
όταν ήθελε να ξεδέψη, τίποτα
δεν τον έκανε ν' αλλάξει τακτι-
κή. Άκόμα κι' όταν παντρεύ-
τηκε στο νησί του — γιατί ή
γρηά μάνα του που τον είχε
μοναχοπαίδι είχε ανάγκη από
περιποίηση — ακόμα και τότε
δεν έσκέφτηκε ν' αλλάξει. Μα
ούτε και πιο ύστερα, όταν ένα
παιδί γεννήθηκε από το γάμο
του, οι συνήθειες του καπετάν
Νικόλα δεν άλλαξαν. Γύριζε
πάντα στο νησί πιο φτω-
χός απ' ό,τι έφευγε, μα ωστό-
σο πάντα καλόψυχος και με
την καρδιά πλημμυρισμένη από
αγάπη για τα δυο πλάσματα
που του ανήκαν αποκλειστικά
και που απ' αυτόν περιμένανε
την κάθε τους χαρά.

Αγάπη ιδιόρρυθμη, μα καθε-
νας έχει τον τρόπο του ν' α-
γαπάει και τόσο το καλύτερο αν
ο τρόπος αυτός ικανοποιεί εκεί-
νον που δέχεται την αγάπη.

★

Το καράβι του καπετάν Νι-
κόλα ήτανε άραγμένο σε λιμά-
νι για να φορτώσει κι' εκεί ο
καπετάνιος έλαβε το μήνυμα
το φοβερό από την κόρη του. Τού-
γραφε: «Η μάνα πέθανε, πάνε
τρεις μέρες τώρα. Δεν έχω κα-
νέναν πια στον κόσμο εκτός απ' το
Θεό κι' εμένα. Ο Θεός με
προστατεύει, ελα κι' εσύ να με
παραστέκης».

Κι' ο καπετάν Νικόλας λές
κι' έκαμε φτερά, βρέθηκε σε δυο
μέρες στο νησί.

Με σκυμμένο το κεφάλι, μπή-
κε στο σπιτικό του κι' έκλαψε
ώρα πολλή καθισμένος στ' α-
δειο σκαμνί της κυράς του.
Τώρα πια δεν θα την έβρισκε
καθισμένη εκεί να τον περιμένη
και να τον καλοδέχεται, πάντα
γλυκεία και με τη συγγνώμη
στη σκέψη για όλες του τις κα-
κοκεφαλίες, την υπομονετική
κυρά του που τον είχε κύριο κι'
άφεντη, χαρά της ζωής και πη-
γή της κάθε της ευτυχίας. Και
για πρώτη φορά, ο καπετάν Νι-
κόλας κατάλαβε τί αξία έχει το
να ξέρεις πως ένας άνθρωπος σε
καρτερεί και ζη για σένα και
με τη θύμησί σου. Ένοιωσε
βαθεία του τώρα τον πόνο της

μοναξιάς και προσπαθούσε μέ-
σα στα δάκρυα και στής μο-
ναχοκώρης του την φροντίδα να
πνίξη τον πόνο του αυτόν. Η
καλωσύνη του ξεχειλίζει τώρα,
ξύπνησε μέσα στην ψυχή του το
πατρικό φίλτρο και έδθηκε α-
περιόριστα στής κόρη του την
ενοιαία.

Σιγά—σιγά όμως και με το
καιρού το πέρασμα, η παρηγο-
ριά ήρθε στην καρδιά του κι' ο
πόνος μετριάστηκε. Και τότε,
ή παλιά, ή μεγάλη του αγαπη-
τική, ή θάλασσα, ή ξελογιά-
στρα, τον ξανατράβηξε κοντά
της.

Για να μην ξεμακρύνει, όμως,
από την κόρη του, τα κατάφε-
ρε και πήγε φοροφύλακας στο
νησί του το φάρο. Κι' έτσι θα
ζούσε πάλι μέσα στην άγκαλιά
της αγαπημένης του, της αέ-
χαστης αγαπημένης του, θ' α-
νάσασε μέρα—νύχτα τ' άρμυ-
ρό τ' αγέρι της και θαταν ω-
στόσο κοντά στο σπίτι του.

«Ελα να με παραστέκης» τού-
χε γράψει η κόρη του.
Μα πριν κλειστή στο φάρο,
ή τύχη κι' ή έλληψή του τόκα-
μαν ν' αρραβωνιάσει την κόρη
του με τον γιού του καπετάν
Στρατή, τον πρωτογιο του που
τα δυο σφουγγαράδικα καίκια
και την πρώτη κατάστασι στο
χωριό και πούχε λεδεντιά και

νειδιάτα...

Εκείνη τη βραδυά, έμεινε
πιο πολλή ώρα καθισμένος στο
σκαμνί της κυράς του κυτά-
ζοντας με μάτια βουρκωμένα
την φωτογραφία της, που έστο-
λιζε τώρα τη «σάλα» του σπι-
τιού. Ποιός ξέρει σαν τί να της
έλεγε! «Ισως όσα δεν πρόφτα-
σε να της πη, όταν την είχε
στη ζωή... Κι' ύστερα έφυγε
για τον φάρο με την ψυχρή κά-
πως ελαφρημένη. Άφησε την
ευχή του στην κόρη του και
για συντροφιά της μία συγγέ-
νισσα.

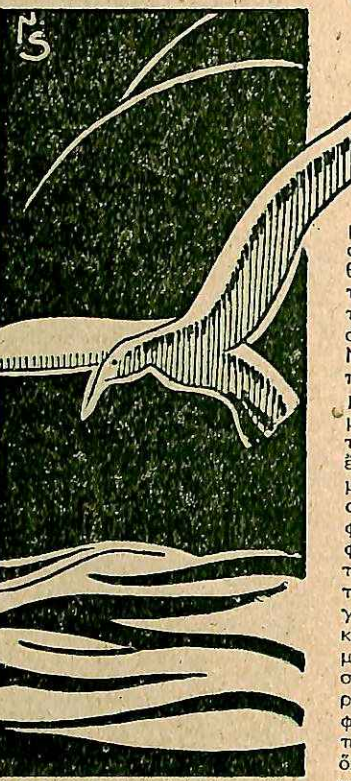
★

Χωρίς νύκαι καιρός για να
του φέρουν τα τρόφιμα του και
του φάρου τα χρειζόμενα, εί-
δε μία μέρα ο καπετάν Νικόλας
τη βάρκα του ανεφοδιασμού
νάρχεται προς τα εκεί. Η καρ-
διά του χτύπησε ανήσυχα κι'
ή σκέψις του σταμάτησε στα
δυο αγαπημένα του δυτα: την
κόρη του και τη θάλασσα. Μη-
πως έρχονταν να του πάρουν τη
θέσι του φοροφύλακα, γιατί ί-
σως τον θεωρούνε γέρο πια, ή
μήπως στην κόρη του συμβαίνει
κάτι κι' έρχονταν να του φέρουν
το μήνυμα;

Μα όταν οι άνθρωποι άνεβή-
κανε στο φάρο, ο υπάλληλος
και δυο φίλοι του — και του
φέρανε την είδηση, τα πόδια
του λυγίσανε. και σωριάστηκε
σε μία καρέκλα.

Χίλιες φορές να τον έδιω-
χναν πιο τον φάρο, χίλιες φο-
ρές νάχε σβυστή κι' ή ίδια ή
ζωή του κι' όχι ν' ακούση το
καινούργιο που τον έβρισκε.
Το καινούργιο που τον τε-
λευταίο χτύπημα που τοστέλνε
ή τύχη του: Του είπανε οι φίλοι

του πούρθανε με τη βάρκα,
πώς ο γαμπρός του, της κόρης
του ο άρραβωνιαστικός πούλει-
πε με το καίκι του για σφουγ-
γάδικα, ξεχνώντας του νησιού
της αίσθησης αρχές, ξεχνώντας
τα γλυκά της Κατερίνας μάτια
που τον αποχαιρέτισανε βουρ-
κωμένα στην άκρη εκεί του λι-
μανιού, όταν έφευγε, ξεχνώντας
την υποχρέωσή του, παντρεύτη-
κε σε μία άλλη πολιτεία. Την
είδηση την έγραψε στον πατέρα
του, χωρίς να του δώσει λόγο
γιατί τόκαμε τούτο, μόνο για να
στείλει πίσω το δαχτυλίδι της
αρραβωνιαστικής του και να
της πη πως ήταν λάθος πούγι-
νε ο άρραβώνας τους. Και γρη-
γορά, γιατί σε λίγες μέρες,
γυρνούσε στο νησί με τη γυναι-
κα του και δεν ήθελε φασαρίες.

Πριν να συνέλθω ο πατέρας
του από το ξαφνικό που του έ-
φερε ο γιός του, κάποιος που
τάκουσε να το διαβάσουν πήγε
δλόισια στην Κατερίνα και της
τάπε: κι' εκείνη όταν τόμαθε,
βγήκε μοναχή από το σπίτι,
κατηφόρισε στο λιμάνι κι' εκεί
στο ίδιο μέρος που τον είχε α-
ποχαιρέτησε όταν έφευγε, ρί-
χτηκε στη θάλασσα. Δυο ψαρά-
δες, που έκάζονταν πιο πέρα,
την είδαν την τελευταία στιγμή
και ριχτήκανε να τη σώσουν.
Του κακού! Ούτε το πτώμα
της μπορούσαν να βρούνε, δυο
μέρες τώρα. Λές και την κατά-
πιε ή θάλασσα.

Τί άλλο είχε πια ν' ακούση
ο καπετάν Νικόλας, τι τούμενε
από τη ζωή; Ποιός θα του δι-
ασκέδαζε τη μοναξιά του, ποιά
σκέψις θα γέμιζε το υπόλοιπο
της ζωής του, ποιός θα του ξε-
κούραζε τα γερατεία του, ποι-
ός θα του φώτιζε τις τελευταίες
μέρες της ζωής του; Κι' ο κα-
πετάνιος ο άτρόμητος λύγισε
με μιάς Δεν βρέθηκε ούτ' ένα
δάκρυ στην άκρη των ματιών
του, να τον ανακουφίση λές κι'
ο πόνος του τα στέγνωσε, δεν
τουρθε ούτε μία λέξις στα χεί-
λη του να πη. Μέσα του όμως
είχε πάρει την απόφασί του,

και γι' αυτό όταν οι φίλοι του
φύγανε, τους έκαμε παραγγέ-
λεια να τον ειδοποιήσουνε όταν
θάρχότανε το σφουγγαράδικο,
γιατί ήθελε νάρθη στο νησί να
πη δυο λόγια στον έπιόρκο. Κι'
εκείνη τούτη το υποσχεθήκανε χω-
ρίς να μαντεύσουν τί έκρυβε ή
θέλησίς του τούτη.

★

Μαύρη νυχτιά και φοβερή!
Βαρεία, μολυβένια σύννεφα σκε-
πάζουν τον ούρανό— πύρινες
γλώσσες τα ξεσχίζουν — οι κε-
ραυνοί — και το στιγμιαίο φώ-
τισμα τους κανει να φαίνεται πιο
τρομακτική ή μαυρίλα της θά-
λασσας και τουρανού. Ο αέ-
ρας που ούρλιαζει, ξεσηκώνει
βουνά τα κύματα και τα σπά-
ζει πάνω στους βράχους π' α-
φθονούνε σ' εκείνο το μέρος, κι'

ο αντίλαλος του
μουγκρητού της θά-
λασσας, απάισιος
φθάνει ως το νησί
και θυβίζει σε θλί-
ψι τις ψυχές των
αγαθών ανθρώπων.
Χίλιες ψυχές έχου-
νε ένωθ ή σε μία
και προσειχονται

μπροστά στα εικονίσματα, προ-
σέχονται για δλους πούσι τη
θάλασσα, μια ιδιαίτερα γι' α-
τούς που με το σφουγγαράδικο
του καπετάν Στρατή γυρίζουνε
άποψε στο νησί. Κι' ο καπετάν
Νικόλας περιμένει κι' αυτός,
περιμένει με την απόφαση ριζώ-
μένη στην ψυχή του περιμένει
μα δεν προσεύχεται, ή σκέψις
του είνε άδεια κι' ή καρδιά του
έχει σκληρύνει. Και ξαφνικά το
μουγκρητό της θάλασσας ξέσκι-
σε το σφύριγμα βούκινου, πού-
φτανε σβυσμένο ως τ' αυτιά του
φοροφύλακα. Ήτανε το βούκινο
του σφουγγαράδικου του καπε-
τάν Στρατή που γύριζε κι' α-
γωνιζότανε μέσα στη θύελλα
και τη μαυρίλα να μη στο λι-
μάνι και να σωθ ή, πριν τσaki-
στη πάνω στα βράχια που πα-
ραστέκανε εκεί γύρω. Και του
φάνηκε του καπετάν Νικόλα
πώς το σφύριγμα αυτό έκλεινε
όλη την αγωνία τούτων πολλή
καριών, πως πήγαινε ολόισια
σ' αυτόν, στο φως του φάρου
πούτανε ή μωή τους έλπιδια, το
μόνο φωτεινό σημάδι μέσα στην
φοβερή εκείνη σκοτεινιά. Μα έ-
κλεισε τ' αυτιά του για να μην
ακούη κι' έσφιξε την καρδιά του
για να μη χτυπά. Το λάθος του
ένος θα το πληρώνανε πολλοί,
μα πώς να ξεχωρίζε μόνο, τον
ενοχο; Ένας άπόλυτος έγωί-
σμός τον κυριεύσε και με τα
δόντια σφιγμένα, με το δ ήμα
σταθερό, ανέθηκε στ' φάρο.
Ή απόφασίς του ήταν αλόνη-
τη: «Μούσθυσε το φως της ζω-
ής μου, έπιόρκο, θα σου σβύσω
κι' έγω τη δική σου ζωή. Ή
θάλασσα που πήρε εκείνην στ'
άγνωστα δόκη της, άς σου γίνη
κι' έσένα μνημά: «Ισως μέσα
στα σκοτεινά της βάθη, ανυαν-
τήσης την προδομένη και τότε
θα της δώσης λόγο εκείνης
πριν βρεθής μπροστά στο Θεό».

Και με μία τελευταία προσπά-
θεια έσβυσε το φάρο! Το βού-
κινο σφύριζε και ξανασφύριζε
σπαραχτικά, άπελπισμένα, μα
του κακού! Τίποτα πια δεν
μπορούσε ν' αλλάξει! Κι' ύστε-
ρα το σφύριγμα του σβύστηκε
μέσα στής θάλασσας τ' άγχο-
μαχητό και δεν ακούαταν πια

(Το τέλος στη σελίδα 44)

Ζωντανό ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μιά ιστορία
ΓΚΡΑΝ-ΓΚΙΝΙΟΛ

Καθισμένος χαμω, αδιάφο-
ρος για ό,τι δεν αφορούσε τον
πόνο του, ο Πιέρ σκεφτόταν.
Κι' οι σκέψεις του ήταν τρο-
μερά θλιβερές. Έχασε τη Φαν-
σέτ, την όμορφη αρραβωνια-
στική του, την τόσο δροσερή
και χαρωπή. Ή Φανσέτ, ή κό-
ρη του μπάρμπα Ζάν, πέθανε,
και αυτό το άπόγευμα την συ-
νώδευσε εκεί κάτω, πίσω από
την έκκλησία, στο μικρό νεκρο-
ταφείο.

Ο Πιέρ δεν μπορούσε να
διώξη από μπροστά του την
εικόνα αυτού του εύλογιστου
κορμιού, που ο θάνατος είχε
σκληρύνει επάνω στο μεγάλο
καρδένιο κρεβάτι, όπου η
Φανσέτ ήταν ξαπλωμένη με το
καλό της φόρεμα. Πόσο ώρη
ήταν, μα πάντοτε ώραια, μέ-
σα σ' αυτήν την αιώνια άκίνη-
σία της, ίδια σαν ένα κέρινο
άγαλμα! Τα χέρια της ήταν
ανταρμένα, άκίνητα, κατά μή-
κος του σώματός της. Στο με-
γάλο μεσιάνο δάχτυλο του ά-
ριστέρου της χεριού, δυο μι-
κρά μπριλλιάντια άστραφταν,
σαν δυο δάκρυα. Το ένα από
τα δυο αυτά δαχτυλίδια της
το είχε προσφέρει ο Πιέρ ο ί-
διος, ο αρραβωνιαστικός της,
την ήμερα των αρραβώνων τους.

Το άλλο ήταν δώρο του πα-
τέρα της, του μπάρμπα Ζάν,
του καλού αγρονόμου, χήρου
από πολλά χρόνια κι' ο όποι-
ος την έλάτρευε... Ο νέος ύ-
ψωσε το κεφάλι. Θά ήταν πολ-
λήν ώρα σ' αυτή τη θέσι, για-
τί έπλησίαζε να νυχτώσει τώ-
ρα. Ήδη ο άποσπερίτης έλα-
μπε, εκεί ψηλά στον ούρανό.
Ο Πιέρ σηκώθηκε κι' άρχι-
σε να περπατάει στην τυχή,
ανάμεσα απ' τους άγρούς.
Περπατούσε με σκυμμένο το
κεφάλι και χωρίς να το κατα-
λάβη είχε βγ ή στον κεντρικό
δρόμο, όταν οι ήχοι μιάς κον-
τινής καμπάνας τον άπέσπα-
σαν απ' το θλιβερό του όνειρο.

—Ο έσπερινός! έμουρμού-
ρισε.
Ο Πιέρ κυτάζοντας το ψη-
λό κωδωνοστάσιο της έκκλησί-
ας, έκτινιζε. Έκει πίσω βρι-
σκοτάν ή Φανσέτ. Όλα... όλα
λοιπόν έσυμμάχησαν για να
ξαναζωντανέψουν την τρομερή
του θλίψη;

Θάθελε ν' άπομακρυνθ ή, να
φύγη από το θλιβερό αυτό μέ-
ρος, μα κάποια ακατανίκητη
δύναμις τον τραβούσε προς
την έκκλησία. Είδε σε λίγο
το νεκροταφείο — έναν μικρό
τοιχο άσβεστογμένο που περιέ-
φρασε τον τόπο των νεκρών.

Είχε νυχτώσει έντελως, μα
ή σελήνη και τ' άστέρια εφώ-
τιζαν το σκοτάδι κι' έτσι ο
Πιέρ μπορούσε να διακρίνη τα
λευκά μάρμαρα και τους πο-
λυάριθμους σταυρούς των τά-
φων.

Έκαμε τον γύρο του φρά-
χτη, στάθηκε στη δικτυωτή
πόρτα του νεκροταφείου και
στο τέλος άκούμπησε σ' α-
νήν, άφίοντας το δλέμμα του
να περιπλανηθ ή μέσ' στη σκιά
ή όποια του άπέκρυπτε την
τελευταία κατοικία της γλυ-
καιάς του Φανσέτ.

Άσυναίσθητος, τον κατέλα-
βε ή έπιθυμία να πάη να πείση
από δροσερό άκόμη χώμα που
την έσκέπαζε και να το ποτί-
ση με τα δάκρυά του. Του φαι-
νόταν πως αυτό θα τον άνε-
κούφιζε.

—Όχι, δεν μπορώ να το
κάμω αυτό. Τρελλάθηκα;
Εδίστασε άκόμη για ένα
δευτερόλεπτο κι' έκύταξε τρι-
γύρω. Δεν υπήρχε κανείς. Μπο-
ρούσε να δρασκελίση την πορ-
τούλα μ' όλη του την ήσυχία.
Έτσι κι' έκαμε.

★
Σαν βρέθηκε μέσ' στο νεκρο-
ταφείο, τον έκυριεσε ένας φό-
βος. Ήρθαν στο μυαλό του ί-
στορίες από βρυκόλακες που
του είχαν διηγηθ ή άλλοτε. Ο
θόρυβος που έκαναν τα φύλλα
απ' το βραδυνό άεράκι, τον έ-
καμε να τιναχθ ή. Βλέποντας
τις σκιές απ' τα μάρμαρα των
τάφων που μέσα στη νύχτα έ-
παιρναν άλλόκοτα και φαντα-
στικά σχήματα, ανατρίχιασε.
Ήταν έτοιμος να γυρίση πί-
σω, μα επανέκτησε την ψυ-
χραιμία του, έδιωξε τις στι-
γματικά άδυναμία του κι' έγέ-
λασε με τον έαυτό του.

Πατώντας στα νύχια, προ-
χωρούσε ανάμεσα απ' τους τά-
φους. Πού και πού, όταν έμ-
πλεκε σε κανέναν δάτο, δεν
μπορούσε να καταστείλ η το
αναρτίχιασμα που τον έτίναζε
από την κορυφή ως τα νύχια.
Σηκώνονταν οι τρίχες του τό-
τε κι' έγύριζε τρομαγμένος,
περιμένοντας να ιδ ή κανέναν
σκελετό που θα τον είχε άρ-
πάξει. Στη στροφή μιάς δεν-
δροστονιάς, σταμάτησε κι' έ-
τεινε τ' αυτί του. Δεν ήταν
φώνες αυτές που άκουε; Μα ό-
χι! Ήταν κι' αυτό δημιούρ-
γημα του φόβου του. Έκαμε
μερικά βήματα, άκόμη μία
στροφή: έφθασε στον τάφο
της αγαπημένης του.

Εξαφνα, μία κραυγή τρό-
μου πνιγχε στο λαρύγγι του.
Ωπισθοχώρησε, τα μάτια του
έμειναν ορθάνοιχτα απ' τον
τρόμο, τα δόντια του χτυπού-
σαν, τα πόδια του έτρεμαν.
Ήταν πραγματικά ζωντανός;
Μήπως ήταν ψευδίστικος;

Άλλοίμονο! δεν άνειρευό-
ταν: μερικά βήματα μπροστά
του, δυο σκιές χειρονομούσαν
— άσφαλώς δυο νεκροί που
βγήκαν απ' το φέρετρό τους,

επωφελούμενοι της νυχτας για
να ξαναβρουν στη γή και να
πάνε να βασανίσουν τους ζώ-
ντανούς, όπως το έλεγαν οι κα-
λές γυναίκες.

Ο Πιέρ θάθελε να φύγη τρέ-
χοντας, αλλά ο φόβος τον ακι-
νητούσε, τον έκάρφανε στο έ-
δαφος.

Ο τρόμος του Πιέρ έμεγά-
λωσε άκόμη όταν έπρόσεξε πως
οι απάισιες σκιές ήταν άκρι-
βώς στο μέρος όπου, το ίδιο
άπόγευμα, είχε τοποθετηθ ή το
σώμα της Φανσέτ. «Ισως οι
παλαιοί νεκροί συνήθιζαν να
κάνουν έπισκέψεις στους και-
νούργιους την ήμερα της τα-
φής των!

Ο Πιέρ ένοιωσε το αίμα να
παγώνη στις φλέβες του. Ά-
ναρτίωταν πως θα κατάρθανε
να βγ ή απ' το νεκροταφείο. Δεν
είχε διόλου τη δύναμη.

Εκλεισε τα μάτια κι' εύχό-
ταν νάρθ ή τον πάρη κι' α-
υτόν ο θάνατος.

Τη στιγμή εκείνη, μία δια-
περαστική κραυγή άντήχησε
μέσα στο νύχτα, σαν μία άπελ-
πιστική έπίκλησις. Οι τρίχες
της κεφαλής του ξανασηκώθη-
καν, τα δόντια του ξαναάρχισαν
να χτυπούν, και μετά βίας τολ-
μούσε να κυτάξει τις μακά-
βριες σιλουέττες. Ήταν μή-
πως κανένα σύνθημα αυτή ή
κραυγή; Έπρόκειτο να παρα-
στή μάρτυς σε καμμία μακά-
βρια ιεροτελεστία; Α, γιατί
έπρεπε να ζήση παρόμοιες
στιγμές, στιγμές που του έ-
φαινονταν ώρες, αιώνες;

Αν και ή θεά αυτών των
δυο σκιών τον έγέμισε από
τρόμο, τα μάτια του ξαναγύ-
ρισαν προς αυτές.
Οι σκιές αυτές είχαν εξα-
φανισθ ή και άπέναντί του, γα-
λάζιες φωσφορικές λάμψεις έ-
χόρευαν έλαφράς.

Ένστικτωδώς ο Πιέρ άπεμα
κρύνθ ή απ' αυτές τις φωσφο-
ρίζουσες λάμψεις, γιατί τις
πήρε για την ψυχή των σκιών
που εξαφανίστηκαν.

Συγχρόνως άκούστηκε το
απαίσιο ούρλιασμα μιάς κου-
κοβάγας. Ο Πιέρ ανατρί-
χιασε. Με φοβισμένο βλέμμα
άγκαλιάζε το νεκροταφείο με
τα λευκά μάρμαρα και τους
μαύρους σταυρούς. Έπειτα
τίποτα δεν κινήθηκε πια. Ή
ειρήνη και ή γαλήνη επανήλ-
θαν στον τόπο των νεκρών. Ή
Φανσέτ μέσα στο φέρετρό της
κοιμόταν τον αιώνιο ύπνο της.

Ο τρόμος του Πιέρ κατε-
νάσθηκε λίγο.

Έξαφνα, είδε μια λευκή
σκιά να κινηται και να βγαίνει
απ' τον τάφο της αγαπημένης
του.

—Είν' εκείνη!, έτραύλισε
μη τολμώντας πια ούτε να ζη-
τήσει να καταλάβη ούτε να
λογικευθ ή.

Και να, που εκείνη άρχισε
να τρέχη ανάμεσα απ' τα μνή-
ματα, πηγαίνοντας προς το
μέρος του.

Υπό το κράτος του τρόμου,
ο Πιέρ ένόμισε πως θα τελεί-
ωνε.

Οι κόρες των ματιών του
είχαν διασταλή, τα χέρια του
ήσαν τεταμένα προς τα έμ-
πρός γι' ν' άπαθίσουν το
φάντασμα. Και όσο έπλησίαζε,
τόσο τα πόδια του έτρεμαν
και χτυπούσαν τα δόντια του.

Όταν το φάντασμα βρέθη-
κε μπροστά του, ο Πιέρ εφώ-
ναζε με όλες του τις δυνάμεις
και κυλίστηκε στο έδαφος, ά-
νίκανος να παροστή περισσό-
τερο σ' αυτήν την πνευμική σκη-
νή. Μόλις έπεσε χαμω, ένα ά-
παλό χέρι άκούμπησε στο μέ-
τωπό του και μία φωνή που
τού ήταν άγαπητή έφέλλισε,
τρέμοντας:

—Πιέρ... Πιέρ... Ελα στον
εαυτό σου... έγω είμαι.

Ο νέος δεν τολμούσε ν' ά-
νοίξη τα μάτια του.

—Πιέρ... Πιέρ... είν' ή αγα-
πημένη σου. Δεν είμαι πεθα-
μένη.

Δειλά μισάνοιξε τα μάτια
του. Ήταν πράγματι ή Φαν-
σέτ, αυτή που ήταν εκεί,
σκυμμένη επάνω του.

Τί τρομερός εφιάλτης!

Σηκώθηκε κι' ώρμησε να φύ-
γη. Μα τότε έκράτησε απ' την
άκρη του σακκακιού του και
του έλεγε:

—Άκουσε, Πιέρ. Είνε φο-
βερό αυτό που συνέβη. Δεν
βλέπεις κόκκινες κηλίδες στο
άστρο μου φόρεμα; Έξυπνησα
άπότομα προ όλίγου μέσα στο
φέρετρό μου, από έναν ζωηρό
πόνο στο άριστερό μου χέρι.
Ένώ σηκώνόμουν, είδα δυο
άνδρες να φύγουν τρέχοντας
και βγήκα απ' τον τάφο μου,
άρκετα εγκαίρως, ώστε να
τους δώ να τηθούν απ' τον
τοιχο του νεκροταφείου.

Και του δείξε το άριστερό
της χέρι, από το όποιον έλει-
παν δυο δάχτυλα και το αίμα
έπεφτε σε σταγόνες. Ο Πιέρ
έξακολουθούσε πάντοτε να νο-
μίζει ότι ζούσε ένα φανταστι-
κό όνειρο κι' έπερίμενε να δ ή
τη σιλουέττα της αγαπημένης
του να μεταβάλλεται σε φωσ-
φορικές λάμψεις.

Μα αυτή ήταν ή πραγμα-
τικότητα, όσο τρομερή κι' αν
υπήρξε. Για μία στιγμή έκιν-
δύνευσε να χάση το λογικό
του, μα στο τέλος κατάλαβε:
οι δυο αυτές σκιές, που τον
είχαν τρομακράτησει προ όλί-
γου, ήταν οι σκιές δυο άν-
δρών. Είχαν έρθει —οι απάι-
σιοι— να ξεβάψουν το πτώμα
της Φανσέτ για να πάρουν τα
κοσμήματα που της είχαν αφή-
σει, και μέσα στη βία τους,
της έκοψαν τα δυο δάχτυλα.
Άκριβώς εκείνη τη στιγμή εί-
χε άντηχήσει ή διαπεραστική
κραυγή που έβγαλε ή Φανσέτ.
Την είχαν βάλει ζωντανή!
Ή άποτρόπαιη αυτή κλοπή των
είχε σώσει.

ΣΟΡΖ ΜΠΕΡΖΟΛ

5ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η' ΜΙΑ ΝΕΑ ΦΑΣΙΣ

Εκείνος που είχε μεγαλύτερο συμφέρον να εξαφανισθεί ο ανάπηρος από τον κόσμο, ήταν ο Φένγουϊκ, αφού ο παράλυτος του είχε στείλει ένα βράδυ, στο «Ιμπήριαλ», την σωπηλή προειδοποίησή του κομμένου δαχτύλου.

—Τα πράγματα μιλούν μόνα τους, είπε ο Τζέραλντ, ύστερ' από λιγόστιχη σιωπή. Ο Φένγουϊκ κατόρθωσε και να ανακαλύψει το χρυσωρυχείο των «Τεσσάρων Δακτύλων» και να δγάλη από αυτό ώρισμένη ποσότητα χρυσού, όπως φαίνεται από τις μεγάλες ποσότητες σκόνης που μετέφερε με κάσες στο ξενοδοχείο του, για να τις μετατρέψει σε λίρες.

Δεν τα κατάφερε, βέβαια, ν' αποφύγει και την φοβερή έκδίκησι. Απ'όδειξες, ότι είναι σήμερα κομμένα τα τέσσερα δαχτυλά του αριστερού του χεριού. Έπαθε, δηλαδή, ότι και ο Όλλανδός Φάν Φόρ. Ξέρουμε, επίσης, ότι εκτελεστής της έκδικής αυτής είναι ο παράλυτος νέος. Ο Φένγουϊκ, λοιπόν, έχει κάθε λόγο να θέλ' ν' απαλλαγεί από τον θανάσιμο έχθρ' του. Έκείνο το βράδυ, δεν τον είδε στο ξενοδοχείο, διαφορετικά δεν θα τον άφηνε να φύγει ζωτανός. Έν πάση περιπτώσει, έπετυχε εκείνο που ήθελε: να τον αιχμαλωτίσει δηλαδή, να τον έχει τώρα στη διάθεσί του... Ο δυστυχισμένος ο νέος δεν θα καλοπεράσει στα χέρια του μεξικανού τυχοδιώκτη...

—Συμφωνώ σ' όλα μαζί σου. Και κατ'αρχάς να θέλεις να καταλήξω: Ο Μπίτης και ο παράλυτος είναι ένα και το αυτό πρόσωπο.

—Ακριβώς. Ο Μπίτης αυτός μένει στο 75, ένα αρχοντικό σπίτι, στο Πόρτσμουθ Σκουαίρ. Το διπλανό σπίτι ήταν περίπου άδειο και ίσως ν' άνηκε στον ίδιο κ. Μπίτης. Γιατί δεν εφρόντισε να το επιπλώσει ολό ; Απ'ότι απλή ιδιοτροπία ή επειδή είχε τον σκοπό του ; Δεν ξέρουμε. Τό γεγονός είναι ότι, ύστερ' από τα περιστατικά που έγιναν μαζί σου, αποφάσισε να εγκαταλείψει το σπίτι αριθ. 74 και να μεταφερθεί στο 75. Είμαι βέβαιος, ότι, αν ψάξουμε καλύτερα, θ' ανακαλύψουμε κάποια μυστική συγκαίνωια μεταξύ των δύο σπιτιών...

Οι πληροφορίες αυτές θα ήταν πολύτιμες για τα λαγωνικά της Σκωτίας Γιάρντ. Νομίζω, όμως, ότι δεν πρέπει ν' ανοίξουμε τα μάτια της αστυνομίας, γιατί στην υπόθεσι αυτήν είναι δυστυχώς μπερδεμένη και μια γυναίκα που αγαπά. Πρέπει, λοιπόν, να ενεργήσουμε μόνοι μας...

Τις επόμενες ημέρες η εξαφάνισις του Μπίτης, ήταν το μοναδικό θέμα συζήτησε ως στο Λονδίνο.

Οι εφημερίδες αφιέρωναν στήλες αλόκληρες στην μυστηριώδη αυτήν υπόθεσι. Τού κάκου, όμως, αστυνομικοί και ρέπορτερς, προσπαθούσαν να εξιχνιάσουν το μυστήριο, που περιέβαλε την απαγωγή του παράλυτου νέου. Δεν κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν καμιά διαφορετική ένδειξι. Και αυτοί ακόμη οι υπηρέται του εξαφανισθέντος, ήταν πολύ φειδωλοί στις ανακοινώσεις των. Όλοι έλεγαν, —ή προσέποιούντο, ότι δεν ήξεραν τίποτα...

40

ότι δεν θ' άργήσει να επιστρέψει από το ταξίδι του, αν και αμφιβάλλω πολύ αν θα μετακινήθηκε διόλου από τον Λονδίνον. Κάπου θα έπρεπε και θα κρύφτηκε, ώσπου να απαγάγη τον θανάσιμο έχθρ' του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ' ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΔΑΧΤΥΛΟ

Πράγματι, το απόγευμα της ίδιας ημέρας, ο Μάρκ Φένγουϊκ παρουσιάσθηκε και πάλι στο ξενοδοχείο, λέγοντας ότι επέστρεψε από το ταξίδι του. Είδοπού η, μάλιστα, τον μάιτρ ότι, το βράδυ θα έτρωγε στο ρεστωράν.

Το ετύχημα για τον Βένερ ήταν ότι ο Φένγουϊκ δεν τ'όν ήξερε διόλου στο πρόσωπο. Κι' εκείνο το βράδυ εφρόντισαν, ο Γκόνρτον κι' αυτός, να κρατήσουν ένα τραπέζακι κοντά στον πολυκατομιριούχο. Μπορούσαν να παρακολουθουν όλες τις κινήσεις του, χωρίς εκείνος να υποπτεύεται το κίνδυνο που τον άπειλούσε από τους διπλανούς του.

Ο Φένγουϊκ δεν άργησε να κατέβη στην αίθουσα, συνοδευόμενος από την Βέρα. Εκείνη έριξε μια φευγαλέα ματιά στον Βένερ, έγυρισε αλλού το κεφάλι της κι' ακολούθησε τον μάιτρ, που ώδήγησε τον Άμερικανό και την κόρη του στο τραπέζι τους, μ' έκδηλωσης μεγάλου σεβασμού.

Ο πολυκατομιριούχος ήταν δυσθύμος και μελαγχολικός. Φαινόταν ένκενυρμένος, έμιλούσε απότομα στα γκαρσόνια, τα εύρισκε όλα στραβά και ανάποδα. Σιγά-σιγά, όμως, αφού άδειασε μερικά ποτήρια σαμπάνια, επανέκτησε το κέφι του, και άρχισε να φλυαρή με την Βέρα.

Της περιέγραφε μ' ένθουσιασμό ένα κτήμα που είχε στην έπαρχία, στην κομητεία του Κέντ.

—Είναι κάτι το έξαιρετικό, αγαπητή μου... Ένα παλιό σπίτι, με ώρασι παλιά επιπλα, σαν εκείνα που σ' άρέσουν τόσο... Θα πάμε να εγκατασταθούμε εκεί πολύ σύντομα, μόλις τελειώσω ώρισμένες μου δουλειές στο Λονδίνο.

Φοβάμαι μήπως πλήξω σ' αυτό το περιβάλλον, παρετήρησε η νεαρά γυναίκα.

—Δεν έχεις δίκιο. Το κτήμα βρίσκεται μέσα σ' ένα απέραντο πάρκο, όπου θα μπορείς να κάνης ίππασία από το πρωί ως το βράδυ...

Ο Βένερ, ο οποίος παρακολουθούσε με τρόπο την συνδιάλεξι αυτή, έσκέφθηκε ότι εκεί κάτω, στην έξοχη, στην έρμη, θα του παρουσιαζόταν συχνότερα η ευκαιρία να συναντηθεί με την Βέρα, κι' αποφάσισε αμέσως να ακολουθήσει το ζεύγος στο Κέντ. Ο Γκόνρτον συνεφώνησε με την αποψί του.

—Θάρω κι' εγώ μαζί σου, προσέθεσε χαμηλόφωνα. Έξ' άλλου, πρέπει να παρακολουθούμε τον Φένγουϊκ, για να μάθωμε τί άπέγινε ο Μπίτης...

Την στιγμή εκείνη, ένα γκαρσόνι έμπηκε στο ρεστωράν κι' έπληρωσε τον Φένγουϊκ, κρατώντας στο χέρι ένα μικρό δέμα. —Είναι για σ'άς, κύριε, είπε στον Άμερικανό. Τό έφεραν ταχυδρομικός. Λάβετε τον κόπο να υπογράψετε την απόδειξι. —Άφησέ με ήσυχο! έδρουχηθ' ο Μάρκ. Πήγαινε το στο δωμάτιό μου! Υπογράψε έσύ, Βέρα!

—Ευχαρίστω, είπε εκείνη. Μου φαίνεται ότι δεν θα κάνης άσχημα ν' ανοίξης το πακετάκι. Ποιός έρει! Ίσως να έχη κάτι το ένδιαφέρον. Θέλεις να κυττάξω εγώ ;

Έν τώ μεταξύ το γκαρσόνι είχε αποσυρθεί.

Ο Φένγουϊκ άπήντησε στην έρώτησι της Βέρας με καταφατική κίνησι του κεφαλιού του.

Εκείνη έκοψε το σπάγγο κι' άνοιξε ένα κουτάκι, που περιείχε ένα μικρό αντικείμενο, τυλιγμένο μέσα σε μεταξωτό χαρτί. Τό έδωσε στον Φένγουϊκ, ο οποίος τό ξεδίπλωσε μηχανικά.

Και τότε, η διακριτική σιωπή του έβασίλευε στο ρεστωράν διαρκάχη για μια ακόμα φορά από μια βροντώδη κραυγή:

—Μπά! που να πάρα και να σηκώση

ο διάβολος! Δεν θα λυτρωθώ, λοιπόν, ποτέ από το φοβερό αυτό μυστήριο ;... Ποιός μου τό στέλνει αυτό ; Πώς είναι δυνατόν να τό παίρνω αυτό, την στιγμή που ο μόνος άνθρωπος που φοβάμαι, δεν ν μπορεί πια να μέ...

Μά ο Φένγουϊκ έσταμάτησε στη μέση την φράσι του.

Αντελήφθη ότι είπε περισσότερα απ' όσα έπρεπε.

Έριξε μια ματιά γύρω του και όταν είδε ότι πολλοί πελάτες τον έκύτταζαν κατάπληκτοι, έσκυψε το πρόσωπό του μέσα σχεδόν στο πιάτο του.

Ο Βένερ και ο Γκόνρτον δεν κατόρθωσαν να διακρίνουν τί ήταν εκείνο που προσέκαλε τόσον συγκίνησι στον Άμερικανό. Δεν τούς ήταν, όμως, διόλου δύσκολο να τό ματεύσουν.

Ο Τζέραλντ έκύτταξε τον φίλο του έρωματικά.

—Ναι, άποκρίθηκε εκείνος, δεν υπάρχει άμφιβολία ότι είναι ένα δάχτυλο, το δεύτερο από τό δάχτυλα που λείπουν από τό άριστο χέρι του Φένγουϊκ.

—Ακριβώς... Βλέπω ότι η ύπόθεσις μπερδεύεται περισσότερο. Ξέρωμε καλά ότι ο Μπίτης είναι τώρα αιχμάλωτος του Φένγουϊκ, και όμως η δεύτερα προειδοποίησις έρχεται την στιγμή που ο παράλυτος δεν έχει πια την έλευθερία του, για να μπορέη να πραγματοποιήση την έκδικήσι του! Τι λές σου για όλα αυτά ;

—Εγώ λέω ότι ο Μπίτης πρέπει να έχη συνενργάτες. Αυτή είναι η μόνη λογική έξηγησις του αινίγματος.

Ο Άμερικανός εξακολουθούσε να κάθεται στο τραπέζι, σκουπίζοντας μ' ένα μαντήλι το ιδρωμένο πρόσωπο του και κυττάζοντας με βλέμματα άπλην ή το συχαμένο αντικείμενο που ήταν τοποθετημένο μπροστά του. Οι δύο φίλοι έπρόσεξαν ότι η αναπνοή του έδγαυε λαχανιασμένη από τό χέλι του, σαν βόγγυτο.

Μολοντί είχε πει αρκετά σαμπάνια, ο Μάρκ παρήγγειλε κι' ένα μεγάλο ποτήρι κονιάκ, που τό άδειασε μονορροφί. Σέ λίγο, έβαλε με τρόπο το δάχτυλο στην τσέπη του και σηκώθηκε με κάποια δυσκολία, είναι η αλήθεια.

—Ομολογώ, Βέρα, είπε, ότι αυτό το που έλαβας άπόψε με κατάρραξε... Δεν καταλαβαίνεις τί έννοω, κι' ελπίζω να μην καταλάβης ποτέ... (Άχ! γιατί να πατήσω τό πόδι μου στο καταραμένο αυτό χρυσωρυχείο! προσέθεσε χαμηλόφωνα. Τώρα, όμως, τό κακό έγινε... Είναι πολύ άργά πια για να μείνης εδώ ακόμα λίγο. Έγώ πηγαίνω στο δωμάτιό μου... Αισθάνομαι την ανάγκη να μείνω λίγη ώρα μόνος... Και άπομακρύνθηκε παραπατώντας έλαφρά.

Ο Βένερ, χωρίς να χάση καιρό, σηκώθηκε από τό τραπέζι του κι' έπηγε κι' έκάθησε δίπλα στη Βέρα.

Όταν εκείνη τον είδε μπροστά της, άφησε μια έλαφρά αναφώνησι τρώμου.

—Τί κάνεις ; τού είπε. Άν ο Φένγουϊκ ξανακατέβη κάτω μαζί μ'άς δη μαζί ;

—Μην το φοβάσαι αυτό! άπήντησε έιρωνικά ο Τζέραλντ. Είμαι βέβαιος ότι ο Άμερικανός σου θα έχη τώρα διπλοκλειωθεί στο δωμάτιό του... Δεν μου λές, αλήθεια, γιατί ο συνοδός σου ήταν άπόψε τόσο ταραγμένος ;

—Δεν ξέρω τίποτα... Φαίνεται ότι θα έμαθε ή θα τό συνέβη κάτι σχετικά με τό χρυσωρυχείο των «Τεσσάρων Δακτύλων». Θα τό θυμάσαι, βέβαια, από τό Μεξικό...

—Τό θυμάμαι πολύ καλά...

—Είναι η δεύτερα φορά, μέσα σε λίγες μέρες, που έννοχλείται ο Φένγουϊκ με την ύπόθεσι αυτήν... Φοβάμαι μήπως έχωμε δραματικώτερη συνέχεια...

Ο Βένερ είχε να υποβάλη στην Βέρα πολλά έρωτήματα, που άφορούσαν τις σχέσεις της με τον Φένγουϊκ και την ανάμιξις της στην μπερδεμένη αυτή ιστορία. Τό έθεώρησε, όμως, περιττό να την φέρη σε δύσκολη θέση, επειδή ήξερε ότι εκείνη θα έκρατούσε την ίδια πάντοτε έχεμύθεια.

—Άς είναι, έμψύρισε, μια μέρα θα μάθωμε τά παρασκήνια της σκοτεινής αυτής

υποθέσεως. Έν τώ μεταξύ, πρέπει να μ'άς άπασχολούν άλλα ζητήματα. Άκουσα άπόψε τον Φένγουϊκ να λέη πως νοίκιασε ένα κτήμα στην κομητεία του Κέντ...

—Πράγματι... Άπ' όσα μου είπε, έσχημάτισα την γνώμη ότι πρόκειται περί μιας μεγάλης άγρεπαύλεως, που βρίσκεται σε μια έρμηκη περιοχή... Ομολογώ ότι τό ταξίδι αυτό δεν μ' ένθουσιάζει και πολύ. Έδώ, τουλάχιστον, στο Λονδίνο, έχω την έντύπωσι ότι υπάρχουν κοντά μου άνθρωποι έτοιμοι να με προστατεύσουν Άν με άπειλήσει κανείς κίνδυνος... Ένφ' εκεί κάτω, στη μοναξιά...

—Και ποιός σου είπε ότι θα μείνης μόνη σου ; την διέκοψε ο Τζέραλντ. Ο Γκόνρτον κι' εγώ θα σ' άκολουθήσωμε, για να έχωμε τον νού μας να μην πάθης τίποτα... Έκτός άν βρίσκης την παρουσία μας έννοχητική.

Το πρόσωπο της νεαρής γυναίκας έλαμψε άπό χαρά. Υπήρχε γι' αυτήν μεγαλύτερη ευτυχία από τό να ξέρη ότι θα είχε κοντά της τον άνδρα που αγαπούσε ;

—Είσαι πολύ καλός!, τού είπε με συγκίνησι. Και σε παρακαλώ να ενεργήσης τον φίλο σου εκ μέρους μου...

Η Βέρα θά έλεγε και άλλα. Την στιγμή, όμως, εκείνη έπληρωσε ένα γκαρσόνι για να την πληροφορήση ότι ο κ. Φένγουϊκ έπιθυμούσε να την δη άμέσως.

Σηκώθηκε άμέσως από τό θέσι της και διευθύνθηκε προς την έξοδο του ρεστωράν. Η ταραχή που την κατέλαβε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε παρέλειψε ν' άποχαρητήση τον Βένερ. Εκείνος, την παρακολούθησε

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ

ΛΕΞΙΚΟ

Το λ ε ξ ι κ έ ρ α υ ν ο : Η παγίς του κεραυνού.

Το λ φ ά θ η τ ο : 24 μικρά κλειδιά, με τό όποια άνοίγουν τα παντα. Α ύ τ ο ψ ί α : Η δολοφονία των νεκρών.

Το α ν ε ι σ τ ή ς : Ένας χρόνιος έπισκέπτης.

Το ή μ ι ο ς : Ο θυρωρός του υπερπέραν.

Το ί α ι τ α : Η κόλσις της όρέξεως.

Το λ ε η μ ο σ ύ ν η : Ασφάλεια κατά των τούβλων.

Το ι α τ ρ ί ς : Ένας κύριος, που ζή από τους άρρώστους του, αλλά που δεν τούς κάνει πάντοτε να ζουν.

Το κ λ ε ι δ α ρ ό τ ρ υ π ι α : Ένα όπτικο όργανο.

Το α ο ρ ί ς : Ένα μέσον που επιτρέπει σ' ένα σκύλο να όδηγή τον κύριό του.

Το μ υ θ ο λ ο γ ί α : Τό άρχαιότερο λαϊκό μυθιστόρημα, τό κουτομυπολιά του Όλύμπου.

Το ν ο ς : Ένας γίγας, του οποίου η ανάπτυξις έσταμάτησε στην αρχή της.

Το ν τ ι β ά ν ι : Κρεβάτι που δεν τολμά να πη τό όνομά του.

Το μ ο λ ο γ ί α : Ένα όπλο που παραδίδεται μόνον όταν έινε άδειαν.

Το ν ε ι ρ ο : Η ύπνοβασία του μυαλού.

Το α ρ ε ξ η γ η σ ι ς : Μικρότερος άδελφός του λάθους.

Το ο ρ μ π ο υ α ρ : Δώρον προαιρετικό και ύποχρεωτικό.

Το ρ ο χ α λ ι σ μ α : Μουσική δωμάτιου.

Το σ υ β ό λ α ι ο ν : Δύο δυσπιστία και ένας συμβολισμός.

Το θ ι ν ο π ω ρ ο ν : Η άνοιξις του χειμώνα.

Το α σ μ ο υ ρ η τ ό : Τρόπος άκουσίας έξασκήσεως του δικαιώματος της κριτικής.

Το μ έ γ α : Η χελώνη του άλφαβήτου.

με τό βλέμμα, κουνώντας μελαγχολικά τό κεφάλι του...

Ο Γκόνρτον, για να τον κάνει να ξεχάση τούς θλιβερούς διαλογισμούς του, τον έπηρε σχεδόν διά της βίας κι' έπήγαν μαζί σε μια όπερέττα.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Γκόνρτον έπαιρνε το πρόγεμά του, όταν είδε τον φίλο του να μπαίνει διαστικός στο δωμάτιό του.

—Δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι όλη τη νύχτα, τού είπε, με την καταραμένη αυτήν ύπόθεσι... Και ξέρεις τί έσκέφθηκα ; Τό σπίτι, όπου συναντήθηκες με τον άνάπηρο, είναι σήμερα έλευθερο. Συνεπώς, μπορούμε να τό νοικιάσωμε... Άς πάμε να δούμε τον μεσίτη. Θα μάθωμε, τουλάχιστον, τί όνομα του ιδιοκτήτου...

—Πάρε! άπήντησε λακωνικά ο Γκόνρτον.

Άλλ' ο διευθυντής του μεσιτικού γραφείου έπληρωσε τούς δύο φίλους, ότι δεν ήταν σε θέση να τούς δώση άμέσως μια θετική άπάντησι.

—Υποθέτω, είπε, ότι ο νοικοκύρης θα θέλη, βέβαια, να νοικιάση το σπίτι του... Με την διαφορά ότι λείπει τώρα στο έξωτερικό, ότι έχει καιρό να μου γράψη και ότι δεν μπορώ να γνωρίζω τις πραγματικές διαθέσεις του.

—Άν μ'άς δώσετε την διευθυνσί του, έπρότεινε ο Τζέραλντ, τού γράφομε κι' έμεις απ' ευθείας.

—Πολύ φοβάμαι μήπως δεν μπορέσω να σ'άς εξυπηρετήσω. Ο πελάτης μου ταξιδεύει διαρκώς. Δεν γνωρίζω ποτέ την άκριβή του διευθυνσι... Έν τούτοις, θα προσπαθήσω...

—Σ'άς είναι, τουλάχιστον, εύκολο να μ'άς πητε τί όνομά του ;

—Ευχαρίστω. Ονομάζεται Λε Φενύ...

Οι δύο φίλοι έκυττάχθησαν κατάπληκτοι...

—Πώς σου φαίνεται πάλι αυτό ; έρώτησε ο Βένερ τόν Γκόνρτον όταν ξαναδοθήκαν στον δρόμο. Ο ιδιοκτήτης του χρυσωρυχείου των «Τεσσάρων Δακτύλων», ο Γάλλος γιαντός που δολοφονήθηκε από τον Όλλανδό Φάν Φόρ, λεγότανε και αυτός Λε Φενύ!...

Κεφάλαιον Ι'

ΕΝΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΔΙΑΒΗΜΑ

Η καινούργια ανακάλυψις που έκαναν οι δύο φίλοι τούς κατέπληξε τόσο πολύ, ώστε έπρόχωσαν άσκετά χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μια λέξι, θυθισμένοι στις σκέψεις τους.

Έξαπνα, ο Βένερ κοντοστάθηκε, σαν να του ήρθε μια έμπνευσις.

—Άς γυρίσουμε πίσω, είπε, να πάρωμε από τον μεσίτη τό κλειδιά του σπιτιού. ...Θέλω να τό έπισκεφθώ!

—Γιατί ;

—Γιατί έχω τό άόριστο προαίσθημα ότι μονάχα στο σπίτι αυτό θα μπορέσουμε να βρούμε μια άπάντησι σ' όλα τά έρωτήματα που μ'άς βασανίζουν τόσο καιρό...

Ο μεσίτης έδωσε άμέσως τά κλειδιά στους δύο τέντλεμαν. Έπειδή, όμως, έπλησίαζε μεσημέρι, άπεφάσισαν ν' αναβάλουν την έπίσκεψι για τό απόγευμα.

Μόλις ο Βένερ έφθασε στο ξενοδοχείο, τού έδωσαν ένα γράμμα από την Βέρα, ή όποια τον παρακαλούσε να πάη να την δη άμέσως στο δωμάτιό της.

Ο Τζέραλντ, χωρίς να χάση καιρό, άνέβηκε στο πάτωμα όπου έμενε ο Άμερικανός. Ήταν έξαιρετικά άνησυχος. Τόν έβασάνιζε ή σκέψις ότι κάποιος άμέσως κίνδυνος άπειλούσε την αγαπημένη του γυναίκα. Συγχρόνως, όμως, τον άπασχολούσε τό πρόβλημα πώς εκείνη τ'όν έκαλούσε στο διαμέρισμά της. Δεν φοβότανε πια, όπως άλλοτε, μήπως τούς δη μαζί ο Φένγουϊκ ; Τί έσημαιναν όλα αυτά ;

Τέλος, έχτύπησε την πόρτα. Τού άνοιξε ή ίδια η Βέρα.

—Έμπα μέσα, τού είπε. Είμαι όλομόναχη. Ο Φένγουϊκ έφυγε, μαζί με τούς άν-

41

θρώπους του. Έπηρε κι' αυτήν ακόμα την καριέρα μου. Θά λείψουν κάμποσες μέρες, όπως μου είπαν...
—Και αν εξέχασε κάτι και γυρίση ξαφνικά; Τό ξέρεις ότι, αν με-δη εδώ μαζί σου, καταστρέφονται τα σχέδιά μου; Γιατί, μικρή μου Βέρα, δεν αφήνεις επί τέλους τον διαβολάνθρωπο αυτόν και νάρθης μαζί μου, με τον άνδρα σου; Δεν φαντάζεσαι πόσο υποφέρω όσο σε βλέπω στο πλευρό ενός έλεεινού, ενός τυχοδιώκτου, για τον οποίον μου έμεινες κάποτε με περιφρόνησι και αηδία... Έλπίζω ότι δεν έχεις καμιά συγγένεια μαζί του.

—Θεός φυλάξοι! Μη φαντασθής, όμως, ότι ανέχομαι την παρουσία του επειδή μου είναι ευχάριστη...

—Τότε γιατί υποβάλλεις τον εαυτό σου σ' αυτό το μαρτύριο;

—Επειδή δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Επειδή είμαι υποχρεωμένη να υποφέρω για να προστατεύσω κάποιον... Δεν μπορώ να σου πω τώρα τίποτα περισσότερο... Έξ' άλλου, δεν σ' έφώναξα εδώ για να σου μιλήσω για τον εαυτό μου... Άκουσε, Τζέραλντ, είμαι θεοδία ότι εδώ συμβαίνουν πράγματα τρομακτικά. Ο Φένγουϊκ, μόλις έφαγε, πήρε μια έφημερίδα και άρχισε να την διαβάει. Έξαφνα πετάχθηκε από την θέσι του τρομαγμένος, τρομοκρατημένος θα έπρεπε να πω... Ποτέ δεν τον είδα σ' αυτήν την κατάσταση... Σε λίγο, άρχισε να στέλνει τηλεγραφήματα προς όλες τις διευθύνσεις, ενώ τρεις-τέσσαρες από τους ανθρώπους που τον συνοδεύουν παντού έκαναν δέματα όλα τα έγγραφα που υπάρχουν εδώ και τα έταχυδρομψαν σιδηροδρομικώς... Ο Φένγουϊκ μου είπε ότι άρχισε να μετακομίζει για το Κέντ. Δεν τον έπιστεψα, όμως, γιατί έπρόσθεσε ότι κανένα από τα δέματα δεν είχε διευθύνσι...

—Νά μη σου τα πολυλογώ έπήραν από δω πολλά πράγματα κι' έξηφανίστησαν. Έγώ, πρέπει να μείνω ώσπου να με είδοποιήση ο Φένγουϊκ να πάω να τον συναντήσω...

Ο Βένερ, ο οποίος ήταν περισσότερος εν γνώσει της υποθέσεως, μισοκατάλαβε την άφορη της ταραχής και της διασπικτικής ανακατάστασης του τυχοδιώκτου. Φαίνεται ότι θάρρνε να φοβάται την επέμβασι της δικαιοσύνης...

—Μου δίνεις την έφημερίδα που εδιάβαζε ο Φένγουϊκ; είπε στη Βέρα.

—Εκείνη την έπηρε από ένα τραπέζι και τοί την έδωσε.

Ο Τζέραλντ έριξε προσεκτικά βλέμμα-τα σ' όλες τις στήλες και δεν άρχισε να βοη την είδησι που είχε αναστατώσει την συμμαρία του Φένγουϊκ. Ήταν ένα τηλε-γράφημα του ανταποκριτού της έφημερί-δος από την Νέα Υόρκη:

«Πληροφορούμεθα εξ ασφαλούς πηγής, ότι ή αστυνομία εύρίσκει την φωνή αυτήν επί τα ίχνη της σπείρας των διεθνών παραχαρικών, περί της οποίας τόσοσ ένένοτο λόγος κατά τα τελευταία έτη.

«Εν προκειμένω, ή αστυνομία ώδηγήθη εις άσφαλή συμπεράσματα εκ του γεγονότος ότι ο άρχηγός της συμμαρίας μετέφερε προσφάτως εις Λονδίνον πολλά κιβώτια πλήρη κόνεως χρυσού.

«Η διαπίστωσησ αυτή ένένετο έντελώς τυχαίως. Κατ' άρχάς ή αστυνομία υπέθεσε ότι πρόκειται περί κλοπής. Έν τούτοις, όταν απέδειχθη ότι ο χρυσός αυτός άνηκε εις την κυριότητα της σπείρας, ένγενήθη τό έρώτημα διατί άρά γε ή κόνις μετεφέρθη εις Ευρώπην, ενώ θα ήτο εύκολότατον να μεταβληθ ή και εις την Αμερικην εις χρυσά νομίσματα;

«Ο διευθυντής της αστυνομίας, μολονότι είναι, δια λόγους εύνοητους, έπιφυλακτικός εις άνακοινώσεις, άφησε να υπονοηθ ή ότι ή συμμαρία δεν θα καταβώση, την φωνή αυτήν, να διαφύγη των χειρών της δικαιοσύνης.

«Εν τώ μεταξύ, δύο από τους καλύτερους άστυνομικούς της Νέας Υόρκης άνεχώρησαν δι' Ευρώπην, υπολογίζετα δέ ότι σήμερα θα εύρίσκωνται εις Λίβερπουλ».

Ο Βένερ, άφου εδιάβασε την είδησι αυτήν, άρχισε να γελά.

—Τώρα καταλαβαίνω, είπε, γιατί οι φί-

λοι μας έχουν πανικοβληθ ή!

—Δεν μου έξηγείς κι' έμένα...
—Δυστυχώς δεν μπορώ... Έχω, βλέπεις, κι' εγώ τα μυστικά μου, που θα τα μάθης μία μέρα, όταν θα φθάση ή κατάλληλη στιγμή!

—Δεν έπιμένω!, έψιθύρισε ή νεαρά γυναίκα, άναστενάζοντας. Τί τα θέλεις, όμως, έρχονται στιγμές που καταλαβαίνω ότι είμαι τόσο μόνη, που με πιάνει τέτοιος φόβος, ώστε με κυριεύει ή έπιθυμία να φύγω, να πάω να κρυφθώ κάπου μακριά, πολύ μακριά...

—Ξυχνάς ότι είμαι κοντά σου; Δεν τό ξέρεις ότι είμαι πάντοτε έτοιμος να σε προστατέψω από κάθε κίνδυνο; Δικαιολογώ, ώστόσο, την νευρική σου κατάσταση... Εί-ναι άποτέλεσμα της παρέας που κάνεις μ' έναν άνθρωπο σαν τον Φένγουϊκ... Έχεις ανάγκη να ξεσκάσης λίγο. Και άφου είμα-στε σήμερα έλευθεροι, τό θράδυ, μετά τό φαγητό, θα σε πάω να πάμε σ' ένα θέα-τρο.

★

Έκείνο τό θράδυ, ο Βένερ έφαγε μόνος του στο ρεστωράν. Κάθε τόσο, έρχινξε γύρω του εξέταστικά βλέμματα, σαν να έπε-ρίμενε να συμβή κάτι τό άπρόοπτο.

Σε μία στιγμή, είδε να μπαίνουν στην αίθουσα δύο ένοι και να καθώνται στο δι-πλανό τραπέζι. Έφορούσαν σμόκιν. Άλλ' από τις κινήσεις των καταλάβαινε κανείς ότι οι άνθρωποι αυτοί δεν ήσαν άπολύτως έξοικειωμένοι με τό έπίσημο ένδυμα.

Έφαγαν βιαστικά, χωρίς να πιούν τί-ποτα, κι' ύστερα διευθύνθηκαν προς τό σα-λόνι, άφου παρήγγειλαν καφέ.

Ο Τζέραλντ τους άκολούθησε χαμογε-λώντας παράξενα, κι' έπήγε κι' έκάθησε κοντά τους, χωρίς πολλές διατυπώσεις. Έ-κείνοι τον έκτύτησαν κατάπληκτοι.

—Δεν με θυμάσαστε, λοιπόν, κύριε Ήγκαν; έρώτησε ο Βένερ έναν από αυ-τούς. Και όμως, θα έπρεπε να διατηρήσετε την άνταμνησί μου, άφου ένα θράδυ, στην Νέα Υόρκη, σάς έβοήθησα σ' ένα μπάρ να συλλάβετε τον διαδότητο γκάγκστερ Τζέιμς Ντάλεϋ...

Ο Ήγκαν έχτύπησε πρώτα τό μέτω-πό του και ύστερα άπλωσε τό χέρι του στον Τζέραλντ.

—Ναι, έχετε δίκιο, άγαπητέ μου κύριε Βένερ! είπε. Με συγχωρείτε για την άφη-ρημάδα μου... Πράγματι, σάς είμαι πάντο-τε εύγνώμων για τό πολύτιμη υπηρεσία που μου προσέφερετε εκείνο τό θράδυ... Νά σάς συστήσω τον φίλο μου τον Γκράντυ... Φαντάζομαι ότι θ' άκούσατε να γίνεται λό-γος γι' αυτόν...

—Βεβαίωτατα! Ο κ. Γκράντυ είναι εξ ίσου διάσημος μ' εσάς. Τον καιρό που έ-μυνα στην Νέα Υόρκη, παρακολούθησα από κοντά την δράσι της αμερικανικής ά-στυνομίας κι' έμελέτησα προσεκτικά τας μεθόδους της. Ξέρω γιατί ήρθατε στην Ευ-ρώπη...

—Πώς τό ξέρετε; άνεφώνησαν μ' ένα στόμα οι δύο Νεοϋορκέζοι άστυνομικοί.

—Άπλούστατα, εδιάβασα σήμερα σε μία έφημερίδα ότι δύο από τα καλύτερα λαγωνικά του Νέου Κόσμου πρόκειται να έλθουν στην Αγγλία, για να παρακολου-θήσουν τις κινήσεις μιας σπείρας παρα-χαρικών. Και όταν σάς είδα να μπαίνετε πρό όλίγου στο ρεστωράν, κατάλαβα ότι οι δύο αυτοί άστυνομικοί θα είσθε εσείς...
—Αχ! αυτοί οι δημοσιογράφοι! έγρύλι-λισε ο Γκράντυ. Με μεγάλη εύχαρίστησι θα έκοβα δλονών τα δάντυλα, για να ιπην υπο-ροήν να πιάσουν πέννα στο χέρι! Ήταν ανάγκη να γράψουν ότι ήρθαμε στο Λον-δίνο για να συλλάβωμε τους πασανσά-κτας; Είναμε την έλπίδα πως θα τους βρί-σκαμε εδώ... Έκείνοι όμως έπληροφόρηθη-σαν από τις έφημερίδες την φημί μας κι' έ-φρόντισαν να εξαφανισθούν!

—Μήπως ξέρω τ' όνομα του άρχηγού των; έρώτησε άελλέστατα ο Βένερ.

—Αν δεν τό ξέρετε, άπήνησε ο Ήγκαν, σσφαλώς δεν πρόκειται να τό μάθετε από μας...

Ο Τζέραλντ έχανονέλασε σίνιγμωστικά.

—Ποιάς έξοι! έψιθύρισε. Ίσως να έν-διαφέρομαι κι' εγώ για την σύλληψι του ανθρώπου αυτού... Θέλετε να σάς τον περι-

γράψω; Είναι κοντόσωμος, μάλλον παχύς, ηλικίας πενήντα περίπου ετών, με πυκνά φρύδια, με μουστάκια Κινέζου, με γαμψή μυτη και με φαλακρό, κίτρινο κρανίο.

—Αυτός είναι! άνεφώνησε ο Γκράντυ. Μήπως ξέρετε που βρίσκεται τώρα;

—Τό υποπεύομαι, μα δεν είμαι ακόμα βέβαιος.

—Πρέπει να μάς ειδοποιήσετε μόλις μά-θετε τίποτα νεώτερο, είπε ο Ήγκαν.

—Αυτό θα εξαρτηθ ή από πολλά πράγ-ματα! άπήνησε ο Τζέραλντ, παίρνοντας μυστηριώδες ύφος για να σκανδαλίση πε-ρισσότερο τους άστυνομικούς. Έδώ, στο «Ίμπήριαλ», μένετε;

—Μάλιστα.

—Θα μάς δοθ ή, λοιπόν, ή εύκαιρία να έ-ξανασυναντηθούμε... Έν τώ μεταξύ, να μου έπιτρέψετε να σάς άποχαριτηθώ... Έχω κάποιο ραντεβού... Χαιρετε, άγαπητοί μου κύριοι!

Και ο Τζέραλντ έτρεξε στο μεγάλο χώλ του ξενοδοχείου. Σε λίγο, κατέβηκε και ή Βέρα. Έπρωτίμψαν να πάνε σ' ένα μου-ζικ χώλ. Έπέρασαν δυο γοητευτικές ώρες, κλεισμένοι σ' ένα θεωρείο, άδιαφορώντας τελείως για τό έλκεκτα νοήματα του προ-γράμματος. Είχαν να πούν τόσα πολλά.

Και τα μεσάνυχτα έχωρισίστησαν.

Ο Βένερ έδασε την Βέρα σ' ένα άμάξι, δίνοντας στον όδηγο την διευθύνσι του ξε-νοδοχείου, κι' εκείνος διευθύνθηκε πεζή προς τό σπίτι του Γκόνρτων.

Έκεί που πεποταζόταν με σκυφτό κεφά-λι, άκουσε κάποιον έφημεριδοπώλη να δια-λαλή την νυκτερινή έκδοσι μιας έφημερί-δος:

—Τελευταία έκδοσις! Νεώτεροι λεπτο-μέρειαι της υποθέσεως Μπήτς!

Κεφάλαιον ΙΑ'

ΤΟ ΔΙΠΛΑΝΟ ΣΠΙΤΙ

Σε λίγο, βρισκότανε στο σαλόνι του Τζίμ Γκόνρτων, ο οποίος τον έπερίμενε ά-πό πολλήν ώρα, για να πάνε να έπισκε-φθούν μαζί τό σπίτι του Λέ Φενύ, όπως είχαν συμφωνήσει.

—Τί σου συμβαίνει; τον έρώτησε ο φί-λος του, μόλις είδε την άλλαγμένη φυσιο-γνωμία του.

—Συμβαίνει ότι τό μυστήριο της υπο-θέσεως Μπήτς διελευκάνθη!

—Όχι δά! άνεφώνησε ο Γκόνρτων.

Ο Βένερ, αντί να του άπαντήση, του έδωσε την έφημερίδα που είχε αγοράσει πρό όλίγου.

Ο Γκόνρτων έριξε μερικές γοργές μα-τιές στην είδησι που τό έδειξε ο φίλος του, κι' έμεινε και αυτός κατάπληκτος. Τό συνδικάτο του τύπου έλαβε μία έ-πιστολή—και την έδωσε προς δημοσίευσι σ' όλες τις έφημερίδες,— από τον εξαφα-νισθέντα κ. Μπήτς!

Ο έπιστολογράφος έλεγε στην άρχή ότι τον έπείραξε πολύ ο θόρυβος που δημιου-ργήθηκε χωρίς λόγο γύρω από τ' όνομά του. Έξηγούσε παρακάτω ότι αναγκάσθηκε να φύγη ξαφνικά για την Γαλλία, όπου τον έ-καλούσαν επείγουσες οικογενειακές υποθέ-σεις και ότι δεν έπρόλαβε να ειδοποιήση τους υπρέτες του.

Ένας άστυνομικός παρουσιάσθηκε στο μέγαρο του κ. Μπήτς και βρήκε τους υπη-ρέτας, που τον έπληροφόρησαν ότι είχαν λάβει και αυτό γράμμα από τον κύριό τους, με την έντολή να πάνε να τον συναν-τήσουν άμέσως, επειδή είχε νοικιάσει τό σπίτι του, έπιπλωμένο, για δύο μήνες.

—Πώς σου φαίνεται αυτό; έρώτησε ο Τζέραλντ τον Γκόνρτων.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα!

—Αν θέλεις να μάθης και την δική μου γνώμη, εγώ πιστεύω ότι τό γράμμα αυτό δεν προέρχεται από τον πραγματικό κ. Μπήτς! Πρόκειται μάλλον περί πλαστο-γραφίας. Για σκέψου καλύτερα τό πράγ-μα: Ένας άνθρωπος ζή στο σπίτι του, με όλες τις άνεσεις του. Ξαφνικά, χάνεται από τον κόσμο κατά τρόπον μυστηριώδη και, για κάμποσες μέρες, δεν δίνει σημεία ζωής.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Η ΛΕΚΙΑΣΜΕΝΗ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΡΑΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Βρισκόμαστε στην Ουγγαρία, την έ-ποχή του μεγάλου πολέμου. Ο λο-χαγός Όρεκυ βρίσκεται από ένα χρόνο στο μέτωπο, και μάλιστα στην πρώ-τη γραμμή. Επί τέλους, όμως, κατάρθη-σε να πάρη μία μικρή άδεια, και σήμερα βρίσκεται με τους δίκους του στην έπαυλή του σιμά στο Μπιέζικ, και γιορτάζει την πέμπτη επέτειο των γενεθλίων της κόρης του Μέρκας.

Δυό ώρες μετά την άφιξί του, ή οικο-γένεια είνε συγκεντρωμένη στο τραπέζι και άκούνε όλοι με προσοχή τον λοχαγό που άφηγείται την πολεμική του ζωή, κρα-τώντας στα γόνατα την άγαπημένη του κορούλα.

—Πόσο θα ήθελα να είχα μία φωτο-γραφία της Μέρκας, λέει σε μία στι-γμή.

Οι άλλοι χαμογελούν πονηρά και παίρ-νουν ύφος συνωμώτου. Έπειτα, ο γιός του, ο Μπέλα, σηκώνεται, άπουσιάζει με-ρικά λεπτά και έπιστρέφει κρατώντας ένα χαρτονάκι.

—Αυτό τό ένσταντανέ τό τράβηξα ση-μερα τό πρωί, λέει περήφανα. Μόνος μου έκαμα την εμφάνισι και την έκτύπω-σι!

Ο λοχαγός παίρνει την φωτογραφία και την παρατηρεί χαμογελώντας. Η Μέρκα φαίνεται με τό λιστούμι του μπά-νιου, άκουμπισμένη σ' ένα από τα στι-ρίγματα της μεγάλης γεφύρας.

—Πολύ χαριτωμένη, λέει. Κρίμα μονά-χα που στην εμφάνισι έλέκασε λιγάκι.

—Παρακαλώ, κάνει ή Μπέλα πειρα-γμένος. Δεν είνε λεκές αυτός; είνε μία από τις πέτρες της γεφύρας.

—Δεν είναι δυνατόν! έπιμένει ο πα-τέρας. Θυμάμαι πολύ καλά ότι όλες οι πέτρες της γεφύρας έχουν τό ίδιο χρώμα. —Και πως μπορεί ένας λεκές να έχη τετράγωνο σχήμα, τόσο κανονικό, σαν αυ-τό!

Ο λοχαγός έμεινε λιγάκι σκεπτικός και μετά είπε:

—Έχεις δίκιο!

Η συζήτησις εξακολούθησε επάνω σε άλλα θέματα. Άλλα ο πατέρας φαίνεται άποροσημένος από άλλες σκέψεις που τον βασανίζουν. Μετά τό γεύμα, σηκώνεται και λέει στον Μπέλα:

—Έλα να μου Σείξης τό μέρος όπου έβγαλες αυτή τη φωτογραφία.

Η Μέρκα τους άκολουθεί χαρούμενη, χο-ροπηδώντας.

—Νά, ή Μέρκα ήταν άκουμπισμένη εδώ πέρα, λέει ο Μπέλα, όταν έφθασαν έ-κεί όπου είχε πάρει την φωτογραφία.

Μιά από τις τετράγωνες πέτρες της γεφύρας, άριστερά του κοιτισιού, φαίνεται βισφορετική από τις άλλες. Είνε πιο λεία και τό χρώμα της πιο βαθύ. Ο λοχαγός πλησιάζει, την εξέτάζει με προσοχή, την άγγίζει και την χτυπάει ελαφρά με τό δάχτυλο.

—Καλέ, αυτή δεν είνε πέτρα! φωνά-ζει. Φαίνεται σαν ζύλο σκεπασμένο μ' ένα ελαφρό στρώμα τσιμέντου. Και μάλιστα τό τσιμέντο είνε νωπό. Για σωπάτε μία στιγμή!

Λέγοντας αυτά, πλησιάζει τό αυτί του σ' αυτήν την πέτρα που του φαίνεται ύ-ποπτη. Και άκούει έναν ρυθμικό χτύπο με κρυνών και πνιγμένο, άλλ' αρκετά ευδιά-κριτον.

—Μπέλα! φωνάζει μετά, ενώ τό πρό-σωπό του γίνεται κάτωγως. Πάρε την Μέρκα στο σπίτι και πές της μήτερας να μη τό κοινηθ ή καθόλου απ' εκεί. Έσύ να μου φέρης γρήγορα έναν λαστό ή κανένα άλλο εργαλείο για να σκάσω. Σύντομα όμως, και μη σταθής καθόλου πουθενά!

Δεν είνε πιά ο πατέρας που μιλάει, αλλά ο άξιωματικός που διατάζει. Τα παι-διά του τον άκούν με προσοχή, και ούτε ή Μέρκα, που είνε τόσο χαϊδεμένη, δεν τολμάει να διαμαρτυρηθ ή.

Μετά πέντε λεπτά, ο Μπέλα έπιστρέ-φει μ' έναν λαστό, και βρίσκει τον πατέ-ρα του κρυμμένο πίσω από ένα άλλο στήριγμα της γεφύρας.

—Φύγε, ακρυά έσύ! διατάζει τον μι-κρό, παίρνοντας τον λαστό. Και μην έρ-θης αν δεν σε φωνάσω.

Ο Μπέλα ύπακούει, αν και θα ήθελε να σταθ ή εκεί για να ιδ ή πρόκειται να κάμη ο πατέρας του. Με λίγα χτυπή-ματα του λαστού, ο λοχαγός βγαίνει από τό στήριγμα της γεφύρας μια χοντρή σα-νίδα, σκεπασμένη μ' ένα λεπτό στρώμα τσιμέντου. Και παρουσιάζεται άμέσως ένα κοίλωμα, στο βάθος του οποίου βρίσκε-ται ένα μεγάλο τενεκεδένιο κουτί: ένα έκ-ρηκτικό μηχανήμα.

—Ηθελαν να άνατινάξουν τη γεφύρα, μουρμουρίζει ο λοχαγός, εξέτάζοντας με προσοχή τό μηχανήμα, που ήταν συνδε-μένο μ' ένα κοινά ξυπηγήρι. Η άνατίνα-ξίς έπρόκειτο να γίνη μετά δυό ώρες, προσθέτει. Δηλαδή ακριβώς τη στιγμή που θα περνούσε απ' εδώ τό δεύτερο τάγμα.

Μετά μία ώρα, τό έκρηκτικό μηχανήμα είχε μεταφερθ ή απ' εκεί από ειδικούς τε-χνίτες, γιατί υπήρχε κίνδυνος να έκρηγ ή

—Νά, ή Μέρκα ήταν άκουμπισμένη εδώ πέρα, λέει ο Μπέλα...

από μία στιγμή στην άλλη.

Όσο για τον Μπέλα, δεν μπορούσε να καταλάβ ή γιατί όλη την ημέρα πέρασε από τό σπίτι του μια πραγματική πα-ρέλασις άξιωματικών και στρατιωτών, που του προσέφεραν λουλούδια και άλλα δώ-ρα, και τον άποκαλούσαν σωτήρα. Γιατί με τη φωτογραφία του είχε σώσει ένα ο-λόκληρο τάγμα.

M. ΡΑΜΠΚΑΝ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

—Πότε δυό σταγόνες νερού έχουν τε-ραστιά δύναμι;

—Όταν οι σταγόνες αυτές είνε γυναι-κεία δάκρυα.

—Πώς είνε δυνατόν να θεραπευθ ή ο έρως που γεννιέται με μία ματιά;

—Με μία δεύτερη ματιά.

—Τί διαφέρουν οι κυνηγοί από τους έφευρέτες;

—Οι έφευρέται κατορθώνουν ό,τι φαν-τάζονται, οι κυνηγοί φαντάζονται ό,τι κα-τορθώνουν..

—Γιατί οι γυναίκες θεωρούν άπαραίτη-το να έχουν πάντα μαζί τους ένα καθερ-φάκι;

—Επειδή, έξ ένστικτου, θέλουν να βλέπουν κάθε τόσο την εικόνα μιας καλ-λονής.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΤΙΜΙΩΤΕΡΟΣ ΤΑΜΙΑΣ

Μία μεγάλη Τράπεζα της Αυστραλίας προσέλαβε τελευταίως στην υπηρε-σία της έναν αυτόματον τ' αμιά, που όχι μονάχα έφερε να μετράη τα χρήματα που του δίνουν, αλλά και να ξεχωρίζη τις λίρες, τα δολλάρια, τις πέννες, τα σέντς και τα σελλίνια! Ρίχνει κάθε νόμι-σμο της κατηγορίας σε ξεχωριστό κουτί και δεν υπάρχει κίνδυνος να δεχθ ή κάλ-πικα νομίσματα. Τιμώτερος ταμίας δεν μπορεί δέβαια να υπάρξ ή στον κόσμο, ά-φου τό ρομπότ αυτό δεν θα μπορέση ποτέ να πάρη τό ταμείο και να εξαφανισθ ή. Είνε δέ και ο οικονομικώτερος, γιατί κά-νει την εργασία που κάνουν δώδεκα τα-μιά μαζί.

Θ' ΑΣΠΡΙΣΟΥΝ ΟΙ ΑΡΑΠΑΔΕΣ;

Όταν θέλωμε να πούμε για κάτι πως είνε έντελώς άκατόρθωτο, τό παρο-μοιάζουμε με τό άσπρισμα των ά-ραπάδων. Νά όμως, ότι ένας Αμερικα-νός καθηγητής, ο Μάλκολμ Γκρίπς, μάς υπόσχεται να μεταβάλ η όλους τους μύ-ρους σε λευκούς!

Τό μαύρο χρώμα της έπιδερμίδος των νέγων, κατά τον Αμερικανόν καθηγητήν, όφειλεται στις έσωτερικές έκκρίσεις δια-φόρων αδένων, που λειτουργούν έντελώς διαφορετικά από όπως λειτουργούν οι άνάλογοι αδένες των λευκών. Άρκεί λοι-πόν μία χειρουργική επέμβασις, πάντα κατά τον κ. Γκρίπς, για να μεταβληθ ή λειτουργία αυτών των αδένων και να ά-ποκτήσουν οι μαύροι κάσασπρη έπιδερμι-δα!...

ΙΔΡΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ

Κατά τον ίδιον ακριβώς τρόπο που ιδ-ρώνουν οι άνθρωποι και τα ζώα, ιδρώνουν και τα φυτά. Άλλα από αυτά ιδρώνουν πολύ και άλλα λιγώτερο. Ο ιδρώς παρουσιάζεται επάνω στα φύλ-λα τους σαν πάχνη και δεν ξεχωρίζεται απ' αυτήν παρά μόνο με νημική άνάλυσι.

Ο ιδρώτας πολλών φυτών περιέχει πο-λύτιμα όξέα και άλλες ούσιες, τις οποίες έως τώρα ή χημεία δεν κατόρθωσε να ά-ποχωρίση με τα γνωστά συστήματα.

Στις Ίνδies υπάσχει ένα φυτό που δ-ναν άρχισ ή να ιδρών η. βγαίνει από έναν και μόνο πόρο 85 σταγόνες κάθε λεπτό. Οι ιδρωνείς με λεπτά ύφασματα μαζεύ-ουν τον ιδρώτα αυτόν του φυτού και τον χρησιμοποιούν για διάφορους θεραπευτι-κούς σκοπούς.

ΦΟΙΝΙΚΟΔΕΝΔΡΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΑΜΠΡΟΙ

Μία πολύ παλιά παράδοσις άπαγο-ρεύει στις Ίνδies να παντρευθ ή ή μικρότερη άδελφή τριών από την με-γαλύτερη. Επειδή όμως ή άπαγόρευσις αυτή έχει πολλές φορές συνέπεια να μεί-νουν άνύπαντρα όλα τα κορίτσια ενός σπιτιού, όταν δεν βρίσκειται γαμπρός που να θέλη την πιο μεγάλη, έτσι έφευρέθηκαν οι γάμοι... με τους φοινίκας!

Τό κορίτσι που δεν βρίσκει γαμπρό παντρεύεται έπίσημως με ένα φοινικόδενοδρο άφόντων έλευθερών τις μικρότερες άδελ-φές της να πάρουν και αυτές τον δικό τους. Αν άργότερα βρεθ ή γαμπρός και για την μεγαλύτερη, παίρνει διαζύγιο από τό φοινικόδενοδρο και τον παντρεύεται.

Υπάρχουν όμως και μερικά έιερά δέν-δρα, που όμα τα παντρευθ ή ένα κορίτσι, δεν μπορεί πιά να χωρίση. Έννοείται, ότι τα δέντρα αυτά δεν είνε καθόλου περιζή-τητα ως γαμπροί!

τωσι του δγκου των.

Κάθε δευτερόλεπτο που περ ναι, τέσσερα εκατομμύρια τόνων έκ της ύλης του 'Ηλίου φθείρονται ανεπανορθώτως, χάρη σε ένα δραστικότατο, αλλά συνεχή και άδιάκοπο μετασχηματισμό.

Παρ' όλα αυτά, μέχρις ότου επέλθ η εξαφάνιση του 'Ηλίου, θα χρειασθ να περάσουν εκατομμύρια εκατομμυρίων έτών.

Άλλα τί μας λέγει ότι δεν θα συμβή με τον 'Ηλιο ό,τι και με πλήθος άλλων άστρων, που ένας πελώριος κατακλυσμός τα έκαμε να σβύσουν ξαφνικά;

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Από πολλών δεκαετηρίδων, οι άστρονόμοι έπρόσεξαν μερικά περίεργα φαινόμενα, που συνέβαιναν στον ουρανό. Ένα άστρο, έντελως ξαφνικά και χωρίς καμιά προφανή αίτια, αρχίζει ξαφνικά να λάμπει με μια λάμψη που είνε 10.000 φορές μεγαλύτερη από την κανονική του. Έπειτα, η λάμψη του αυτή αρχίζει να εξατνιεται και μερικούς μήνες αργότερα, παίρνει μια θέσι μεταξύ των σκοτεινών άστρων που διασχίζουν το διάστημα.

Στην αρχή, έπιστάθη ότι έπρόκειτο περί ενός τυχαίου γεγονότος, στη σύγκρουσι επί παραδείγματι δύο άστρων. Άλλα, σιγά-σιγά, η έπιστήμη κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ό θάνατος αυτός ένυπαρχε σ' αυτή την ουσία των άστρων, περικλείουν μέσα τους τό σπέρμα της καταστροφής. Κατά την διάρκεια της εξέλιξής του, η ισορροπία ενός άστρου θραύεται ξαφνικά και έπακολουθει τότε η έκρηξις.

Διότι αυτό ακριβώς είνε εκείνο που συμβαίνει. Τό άστρον έκρήγνυται, αναζητάται μέσα μία νέα ισορροπία. Διαστέλλεται στην αρχή, έκρήγνυται, λάμπει με μία πελώρια λάμψη και κατόπιν κορμιαίζεται.

Τό ένδεχόμενο να έχη και ό 'Ηλιος μας μία παρομοία τύχη δεν είνε καθόλου άπίθανο. Καί, τότε, μπορούμε να αναρωτηθούμε, τί θα συνέβαινε με τη Γη μας;

Οι άστρονόμοι αντιμετωπίζουν αυτή την περιπτώσι και μας παρέχουν μάλιστα μία εικόνα του φαινομένου, που θα είνε ένα από τα μεγαλοπρεπέστερα του Ουρανού θόλου.

Η πρώτη πράξις που θα έπακολουθούσε τη διαστολή του 'Ηλίου θα ήταν η προσάρτησις ή γιά την ακρίβεια η άπαρρ-φισις του περισσότερου γειτονικού πρὸς αυτόν άστρου, του 'Ερμού.

Κατόπιν, τα δύο σώματα, που θα έλαμπαν με μία άπαρ-παράμιλλη λάμψη, θα έπιλησίαζαν τόσο τη Γη μας, που θα ήρχοντο κυριαλεκτικώς επάνω από τα κεφάλια μας.

Άλλα κανείς άνθρωπος δεν θα μπορούσε να παρακολουθήσι τό μεγαλοπρεπές αυτό θέαμα. Γιατί προηγουμένως κάθε ζωή επάνω στη Γη θα είχε σταματήσει. Όχι συνεπεία ψύξεως, όπως έπιστεύθη... Θα επεθαίναμε πυρπολούμενοι από τις κουστικές ακτίνας του 'Ηλίου και του 'Ερμού, που θα μετέβαλλαν τη Γη μας σε καιομένη κόμινω.

46

Τό παραλήρημα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

—Διψώ .. νερό..

Αυτά ήσαν τα μόνα λόγια που μπορούσε κανείς να ξεχωρίση από φράσεις χωρίς εϊρμό που ξεφευγαν απ' τα φλογισμένα χείλη της Έλεν Μπλονβίλ. Ό κακοήθης πυρετός την κατέτρωγε και την ώδηγούσε με βήμα ταχύ πρὸς τὸν θάνατο. Κι' η Μονικ, δραστήρια και σβέλτα, έτρεχε κοντά στην άρρωστη μ' όλη την αγάπη και τὸν πόνο που έννοιωθε γιά την έτοιμοθάνατη γυναίκα του άδελφου της.

Η τρομερή άρρώστεια κατεκραυγανε αυτή τη στιγμή συγχρόνως και την ολοκληρωτική ευτυχία που έδασίλευε σ' αυτή την οικογένεια.

Τρελλά έρωτευμένους με την δμορφη και νέα γυναίκα του, ό Ροζέ δεν ήταν μόνο ό εύθυμ χέστερος σύζυγος, αλλά κι' ό ευτυχέστερος πατέρας. Έπτά χρόνια ενωρίτερα, η μικρή Σιζέλ, ένα ολόξανθο και ροδοκόκκινο κοριτσάκι σαν τη μαρούλα του, ήρθε στον κόσμο γιά να συμπληρώσει την ανέφραστη ευτυχία τους.

Ποιό από τα δυο αυτά πλάσματα ήταν τὸ πιό λατρευτό; Η Έλεν; .. Η Σιζέλ; Κανείς δεν θα μπορούσε να τὸ πη. Στην καρδιά του Ροζέ κατείχαν κι' οι δυο ίσες θέσεις.

Η άρρωστη θρικόταν σε μία τρομερή αγωνία. Φαινόταν να παλεύει, ν' αγωνίζεται γιά ν' απαλλαγῇ από έναν φανταστικό έχθρο. Τα ώρια χαρακτηριστικά της, αλλοιωμένα, άναγκλούσαν την αγωνία, τὸν τρόπο, που έσάρωνε ένιοτε μία μεγάλη πνοή παθητικής τρυφής, ρότπος κι' έμουρούριζε σαν να θρικόταν σ' έκσταση:

—Ναι, έλα .. έσένα .. Κα .. Τα ύπολοιπα έχανονταν σε συγκεχυμένες και άσάφεις λέξεις.

Σκυμμένη επάνω της, η Μονικ προσπάθησε να την ήσυχάσει. Τί μπορούσε να φοβάται η άγνη αυτή ψυχή; Δεν εχε κανείς να της προσάψη τὸ ελάχιστο.. Καλή σύζυγος .. τρυφερή μητέρα .. Ό πυρετός ανέβαινε, τὸ παραλήρημα ηύξανε κι' οι άποτομες φράσεις, αλλά πολύ εύκρινεις τώρα, δεν μπορούσαν να ξεφύγουν πιά της Μονικ.

Ένστικτωδώς, έπλησίασε την άρρωστη, της άποιας τὸ άπλανές και σχεδόν γυάλινο βλέμμα φαινόταν σαν να μην έβλεπε πιά..

Στὸ αϊώνιο παράπονο: «Διψώ!», που τὸ έφώναζε με μία βραχνή φωνή, της έδωσε ένα δυνατό φυτζάνι τίλλιο, έλπιζοντας έτσι να της καλύμῃ τὰ νεύρα της και τη φαντασία ..

Με δύναμι, γιά την όποια δεν θα μπορούσε να την θεωρήσει κανείς ίκανή, η έτοιμοθάνατη άρπαξε τὸ χέρι της Μονικ, και χωρίς διαταγή, άρχισε να της διηγῇται τη ζωή της, τη ζωή της που φαινόταν τόσο άγνη.

—Προτιμώ να σου πὰ όμολο-

γήσω όλα, έλεγε η Έλεν, νομίζοντας ότι μιλούσε ο.δν άνδρα της. Δεν μπορούμε να έξακο-λουθώμε να ζούμε έτσι: σὰ μοιράζω την αγάπη μου σ' έναν άνδρα που αγάπῳ, και σ' έσένα...σ' έσένα που δεν αγάπησα ποτέ μου... Είνε πολύ φοβερό... δυστυχισμένη τυφέ! .. Δεν έπρόσεξες λοιπόν τίποτε! .. Ό καλύτερός σου φίλος! .. Τι κοροΐδια! ..

Άσπρη σαν τὸ πανί η Μονικ θάθελε να της ξεφύγῃ, να πνίξη τὸ τρομερό μυστικό που έκαie τα χείλη της έτοιμοθάνατης κι' ώστόσο χωρίς να θέλη, από συγκεκομμένες φράσεις, έμαθε κι' άλλα.

Τώρα μιλούσε γιά την κορούλα της, τη Σιζέλ .. τὸ άγαπημένο παιδί .. τὸ όποιοι ανύριο θα ήταν ίσως η μόνη παρηγορία του δυστυχισμένου πατέρα .. κι' ό όποιος μ' όλα ταύτα δεν είχε δικαίωμα στα φίλια του .. Η Σιζέλ ήταν καρπός αυτού του έρωτος! Και τὸ έφώναζε η έταμοθάνατη με λύσσα, σαν να ήθελε να έκδικηθῇ γιά την καταναγκαστική και μαρτυρική αυτή ζωή που ζούσε επί τόσα χρόνια..

Αδιάκοπα επανέλαμβανε την ίδια ιστορία, με τα ίδια λόγια και τις ίδιες φράσεις.

Ηρθε η νύχτα. Τίποτε δεν μπορούσε να κάμῃ να σταματήσῃ αυτό τὸ τρομερό παραλήρημα..

Μεσάνυχτα.. Ένας έλαφρός χτύπος στην πόρτα .. Ό Ροζέ! .. Με κάθε θυσία η Μονικ έπρεπε να τὸν έμποδίσῃ να μπῇ, ν' άκούσῃ τὸ φοβερό μυστικό.. αυτός ό τόσο καλός, ό τόσο τίμιος..

—Σούτ! Κοιμάται, Ροζέ .. Μην την ξυπνάς.

—Κοιμάται! Καλά.. Μὰ δεν πέθανε, Μονικ, δεν είν' έτσι; ..

—Όχι .. στο όρκίζομαι ..

—Άφῃσέ την να ήσυχάσῃ σε παρακαλώ ..

—Όποτε .. υπάρχει κάποια μικρή έλπίδα;

—Ίσως .. μὰ σε έξορκίζω, φύγε.

Ήταν έτοιμος να βγῇ, όταν η βραχνή φωνή της Έλεν άντήχισε:—Ροζέ! ...

Άπομακρύνοντας την σαστισμένη άδελφή του, έτρεξε κοντά στο κρεβάτι.

—Έλεν! .. με άναγνωρίζεις; Είμ' γιό .. Είσαι καλύτερα; ..

Άκούστηκε ένα συγκεχυμένο μουρμούρισμα..κι' έπειτα ό Ροζέ ξανάρθε κοντά στη Μονικ, η όποια έτρεμε από την αγωνία..

—Άφῃσέ με έμένα, ν' άγρυπνώς κοντά της .. Είν' η σειρά μου τώρα ..

Και άπαλά την έσπρωξε πρὸς τὰ έξω, ενώ έκείνη τὸν άκούσε να κλειδώνει.

Κάθε αντίστασις υπῆρξε μάταιη και μόνον ό Θεός θα μπορούσε να λυπηθῇ τὸν Ροζέ και να κλεισῇ τὰ χείλη της έτοιμοθάνατης .. Σ' έκείνον η Μονικ έκρέμασε την τελευταία της έλπίδα ..

★

Τὰ δημερώματα, η Μονικ έξυπνήσε απ' τη φωνούλα της Σιζέλ:

—Θεία Μονικ, πήγαινε με στη μαμά! Δεν την είδα χρές. Θέλω να την φιλήσω σήμερα ..

Έντύθηκε γρήγορα και παίρνοντας τη μικρή απ' τὸ χέρι, διευθυθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο της άρρωστης..

Με τὸ κεφάλι στα δυο τοι χέρια ό Ροζέ έκλαιγε την δυο φορές χαμένη του ευτυχία ..

Μία μεγάλη τούφα από άσπρες τρίχες άπεκάλυψε στη Μονικ τη διπλή αγωνία με την όποια επάλαψε κατά τὸ διάστημα όλων αυτών τὸν τρανικών ώρων ό άδελφός της..

—Μπαμπά, μπαμπάκα μου, σήκωσέ με να φιλήσω τη μαμά! ...

Ό Ροζέ νινάχθηκε άπότομα, άρπαξε τὸ παιδί και τὸ πέταξε στην πόρτα μ' ένα «φύγε» τὸσο σκληρό, που τὸ καύμενο έμεινε κολλημένο στον τοίχο γεμάτο φόβο και θλίψη..

Τί συμβαίνει; Δεν μπορούσε να μαντέψῃ .. Μὰ σε λίγο τὸ άσυνήθιστο πήγαινε—έλα μέσα στο σπίτι, οι κουβέντες της ύπηρεσίας, τὸ έκαναν να μάθῃ πως η καύμενη η κυρία τους πέθανε και πὸς ό κύριος άσφαλῃς θα τρελαινόταν από τη λύπη του.

Λίγες ώρες αργότερα, καρὸς η Σιζέλ κατέβαινε τις σκάλες με την γκούβερνάντα της, διασταυρώθηκε με τὸν μεγάλο της φίλο, τὸν Ραούλ Μπεριέρ.

Είδοποιηθείς από τὸν Ροζέ, έτρεχε στο σπίτι των Μπλονβίλ.

Όχιρότατος ό Ραούλ έπήρθε τὸ παιδί στην άγκαλιά του και τὸ φιλούσε γιά πολλήν ώρα.

Τη μικρή, χωρίς αυτή η ίδια να ξέρη τὸ γιατί, τὰ γλυκά αυτά φίλια την έκαναν να κλάψει. Ένοιωθε τὸν έαυτό της τόσο μόνο αυτό τὸ πρωί..

★ Τὴν έπομένη, που δημοσιεύσαν ης ειδήσις του θανάτου της Έλεν Μπλονβίλ, οι έφημερίδες, οι καλύτερα πληροφορημένες, έξηγουσαν εκ παραλλήλου τὸς λόγους της αυτοκτονίας του Ραούλ Μπεριέρ.

Μεγάλη απάθεια χρημάτων στα χαρτιά.. «Απιστίες της δίδος Νορά, της γνωστής δυνάτεας του Μουλν—Ροζέ», έλεγαν οί μὲν, «μιάς κυρίας του καλού κόσμου» έλεγαν οι δέ.. Καί οι ύποθέσεις έδιναν κι' έπαιρναν..

★

Γιά πρώτη φορά μετά από τὸν θάνατο της γυναίκας του ό Ροζέ έμπήκε στο δωμάτιο της μικρής Σιζέλ. Έκάθισε κοντά στο κρεβάτάκι της, ενώ η γρηά υπηρέτρια την έδωσε να πῇ την προσευχή της. Σιωπηλός, κυτούσε τὸ όμορφο ξανθό κεφάλι, πιστὸ αντίγραφο της πεθαμένης, άκουε την κρυστάλλινη φωνή, που γινόταν σοδαρή ενώ μιλούσε στον καλὸ Θεούλη και καθώς, μισκοιμισμένη, τώρα έτελείωνε τὸ «Πάτερ ημών» ..(και άφες ἡμῖν τὰ όφειλήματα ἡμῶν...), έσκυψε έξωφρα κι' έδωσε ένα γρήγορο φιλή στο άβωό μέτωπο του παιδιού.

Μ. Α. ΝΤΕ ΤΡΑΜΠΛ

★

ΣΠΙΝΘΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Έκείνος που δρῇκε στη ζωή του έναν καλὸ φίλο είνε σαν να δρῇκε έναν θησαυρό!

Σ α ί ν —Φ ρ α ν σ ο υ α ν τ ρ

Σ α λ

Οι Διασκευές

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 102

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) «Ό... εύρίσκει» λέγει τὸ Εύ-αγγέλιον.— Χρησιμεύει πρὸς δόγη-σιν τοῦ ἴππου.
- 3) 'Ό ἐπ' ἀμοιβῇ συνοδεύων ἡ διακομίζων τοὺς μεταφερομένους πρὸς ταφὴν νεκροῦς.
- 5) 'Όν κατέχον ὑπερφυσικὰς δυνάμεις, λατρευόμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.— Μεγάλῃ θεᾷ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίου, σύζυγος τοῦ 'Οσίριδος.
- 6) Μεγάλῃ θεᾷ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας.
- 7) Πινὰξ ἢ σανὺς ἐπίπεδος καὶ τετράπλευρος.— Σὺμβολον μίας τῶν τεσσάρων φυλῶν τῶν παγινωχάρτων.
- 8) Ἀγορεύω, ἐκφωνῶ λόγον, κάμνω διάλεξιν.
- 9) Μικρὰ ἐπιθηλιακὰ ὄργανα πάντων τῶν ὀργανισμῶν, ἅτινα ἐκκρίνουν ὑγρὸν χρῆσιμον διὰ τῆς λειτουργίας αὐτῶν (ἐνικός). — 'Ό,τι καὶ ἡ Νάτος.
- 10) Κάτοικοι μεγάλῃς χερσονήσου τῆς μεσημερινῆς Ἀσίας.
- 11) Τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ἔχοντα ζωὴν.— Ἡ αἰκὴ ἢ ἡ κόψις τῆς σπάθης ἢ τῆς μαχαίρας.
- 13) 'Ό ἐστραμμένος πρὸς νότον ὁ κείμενος πρὸς νότον.
- 15) Τεμάχιον ἔξυλον χρησιμοποιοῦμεν εἰς διαφόρους χρήσεις.— Συγκέντρωσις πολλῶν πραγμάτων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Τὸ νοητὸν σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ ἐδ ὁποῖον κείται κατακορυφῶς ἀνα-θεν τῆς κεφαλῆς τοῦ παρατηρητοῦ.— Κολπικός ἐνευ τεχνητῶν ἔργων, ὅπου τὰ πλοία δύνανται νὰ μείνουν ἀσφαλίσμένα.
- 2) Τὸ ἀποτελεσμα τῆς μετρήσεως ἐπιφανείας τινος καὶ ὁ ἀριθμὸς δ' ἐκεράτων ταύτης.
- 3) Πρωτεύουσα μεγάλου ἀσιατικοῦ κράτους.— Ἐπίρρημα, σημαίνει προδιορισμὸν, σύγκρισιν ἢ έντασιν.
- 4) 'Όμόσπονδος χώρα τοῦ γερμα-νικοῦ κράτους, μιά τῶν διομηχανικωτάτων περιοχῶν τῆς Γερμανίας.
- 5) 'Ό πρὸ ἁλίου χρόνον λαβὼν ὑπαρξιν.— Μακρὰ δερματίνη ταῖνια χρησιμοποιοῦμένη εἰς διαφόρους χρήσεις.
- 6) Τὰ ὅμοια πρὸς ζωὰ ἄγρια καὶ σπαρακτικά.
- 7) Προηγείται τοῦ ὀνόματος πολλῶν πόλεων τῆς Ν. Ἀμερικῆς: ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν Δ. εἰσόδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.— 'Ό φθάνων μέχρις αὐτοῦσι-ας ὑπὲρ εὐγενοῦς τινος σκοποῦ.
- 8) Κράτος τῆς Ἀσίας ἀποτελούμενον ἐκ 3.800 νήσων.
- 9) Ἐκτασις γῆς, χώρα, πόλις.— Ἡ σαρκώδης ἐξοχὴ τῆς παλάμης κατὰ τὴν βάσιν τοῦ ἀντίχειρος.
- 10) Σύζυγος τοῦ Λαίου, μήτηρ τοῦ Οἰδῖπου, τὸν ὁποῖον ἐνυμφύθη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δι' ἦταν υἱὸς τῆς.
- 11) Κάτοικος μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.— Ὀμιλία ἐπ' ἀκροατηρίου, ἀγόρευσις, κήρυγμα.
- 12) Ἀποστολὴς.
- 13) ΦΑΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ
- 14) Ἀθήναι

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο)
ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ «Χ». Προτιμᾷ ἐξ όλων τῶν φιλμ τὴν γαλλικὴν παραγωγὴν καὶ αὐτὸ διότι —καθὼς λέγει— εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας τὸ γαλλικὸν χιούμορ εἶνε περισσότερο εὐκατανοητὸν ἴσως λόγω τῆς σχετικῆς ομοιότητος τοῦ κλίματος τοῦτο τὰ γαλλικά φιλμ εἶνε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἁπλοῦστα. Ἰσως νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐντὸς αὐτῶν ἡ συνεχὴς ἀμερικανικὴ τάσις πρὸς τὸ νέον, τὸ μοντέρνο ἢ ἡ ἄβυσσος μουσικῆ, πάντως ὁ θεατὴς παρακολουθεῖ πάντοτε εὐχαρίστως ἕνα γαλλικὸ φιλμ. Ἐπίσης ὅλοι οἱ Γάλλοι ἠθοποιοὶ εἶνε πολὺ καλοὶ καὶ μισκοιμισμένοι τὴν ἐντέλειαν τῶν ρόλων τους.— Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς προτιμᾷ τοὺς: Ντανιέλ Νταρριέ, Ζάν Γκαμπιέν, Μπέττυ Νταί

δης, Γκάρι Κούπερ, Ζάρα Λεάντερ, Ἐμίλ Γιάνινγκς.— Ἀπὸ τὰ φιλμ προτιμᾷ τὰ: «Κάτια», «Σουέζ», «Κορ νὲ ντέ μπάλ» (μπράβο καὶ γιὰ τὴν γνώμην αὐτὴν). Πράγματι τὸ φιλμ αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀριστοῦργημα, τὸ ὁποῖο ὅπως εἶπα τὰ ἄλλα τοῦ εἰδους του ἄρεσε μόνο σὲ μερικοὺς με πολὺ λεπτὸ γούστο). «Χουαρέζ» «Λυκόφως μίᾳς ζωῆς», «Γιόχαν Στράους» καὶ «Δὲν θὰ τὰ πάρῃς μαζί σου». (Ἐλημονήσεται μόνον τὰ «Μαργαριτάρια τοῦ Στέμματος», ἐκτὸς φυσικὰ ἐὰν δὲν τὸ εἶδατε).— Προτιμᾷ τὰ μαῦρα φιλμ γιὰτὶ τὰ ἐγχρώμα τῆς κουράζου τὰ μάτια (θὰ εἶνε πολὺ εὐαίσθητα).— Ἀπὸ τοὺς σκηνοθέτας προτιμᾷ τοὺς: Φράνκ Καπρά, Ἀνρὺ Ντεκουέν καὶ Βίλλυ Φόρστ.— Καὶ τέλος... λατρεῖ τὸν Γκάρι Κούπερ.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

πουρὸς ἔχει τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα με τὸν γυιὸ τοῦ κ. Βοσκού, καὶ ὅτι ὁ γυιὸς τοῦ κ. Ἀρτοποιοῦ εἶνε κηπουρός, μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποῖο εἶνε τὸ ἐπάγγελμα τῶν τεσσάρων πατέρων;

ΣΗΜΑΙΕΣ

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἐντὸς λεπτοῦ τὰ ἐξ ἑυρωπαϊκῶν κρατῶν, ἡ σημαία τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνει τὰ τρία χρώματα: Κυανοῦ, λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ;

ΑΡΙΘΜΟΙ

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἕνα ἀριθμὸ ἁποτελούμενον ἀπὸ πέντε ψηφία, ἐκ τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο νὰ εἶνε ὅμοια, προσθέτοντες δὲ τὰ τρία τοῦ μέσου νὰ βρῆτε ἕνα ἀνολον ἴσον με τὸ σύνολον τῶν δυο ἀκρίων;

Σημειώσατε ὅτι τρεῖς μόνον ἀριθμοὶ ἐκ πέντε ψηφίων παρουσιάζουν τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῶν.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Κάθε πρωί, σὲ μιά τάξι ἀποτελουμένη ἀπὸ ἑνδεκα μαθητᾶς, ὑπῆρχαν μερικοὶ καθυστερημένοι. Γιά νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ὁ καθηγητῆς, ἀποφάσισε νὰ πληρώσουν γιά κάθε καθυστέρησιν μιά δραχμὴ. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ σχολικοῦ ἔτους ὅλοι οἱ μαθηταὶ εἶχαν ὁ καθένας τις ἴδιες καθυστερήσεις.

Ό καθηγητῆς ἐμέτρησε τότε τὰ χρήματα καὶ παρετήρησεν ὅτι ἐὰν ἔκανε με τις δραχμῆς στήλες ἀπὸ 12 ἔκαμε 11 δραχμῆς, ἐὰν ἔκανε στήλες ἀπὸ ἑπτὰ νομίσματα θὰ ἔμεναν 6 καὶ τέλος ἐὰν κάθε στήλη ὀποτελεῖται ἀπὸ πέντε δραχμῆς θὰ ἔμεναν 4.

Γνωρίζοντες τώρα αὐτὰ μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσες φορές καθυστέρησε κάθε μαθητῆς;

Α. Δ.

15 ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἡ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία Γουόρνερ Μπρὸς, θέλουσα νὰ μνηστὶ τὸ παρὰδειγμα τῆς Μέτρο, ἀπεφάσισε καὶ αὐτὴ νὰ κατασκευάσῃ μιά φωτεινὴ πινακίδα ἐπὶ τῆς οποίας θὰ ἐνεργάζοντο τὰ ὀνόματα 15 μεγάλων ἠθοποιῶν ποὺ πρωταγωνιστοῦν στίς ταινίες τῆς.

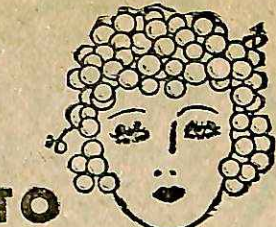
Ἡ παραγγελία ἐδόθη στήν ἴδια διαφημιστικὴν ὀργάνωσιν καὶ αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ παρουσιάσῃ τὴν πρώτῃν ἡμέρα μιά πολὺ παράξενη πινακίδα. Ὁ τὸ ὁμολογεῖτε καὶ μόνο σας ὅταν κυττάξετε προσεκτικὰ τὸν κατωτέρω πίνακα:

- 1) Ε—Ρ—Α—Λ—Ν—.
- 2) Π—Τ—Υ—Τ—Ι—Ι—.
- 3) Ν—Ι—Π—Ο—Ε—.
- 4) Ο—Μ—Ο—Ν—.
- 5) Τ—Ε—Μ—Κ—Γ—Ν—Υ—.
- 6) Ρ—Σ—Α—Λ—Ι—.
- 7) Κ—Ι—Φ—Α—Σ—Σ—.
- 8) Ω—Ζ—Π—Ε—Τ—.
- 9) Π—Τ—Μ—Ρ—Ε—.
- 10) Ν—Σ—Ρ—Ν—Α—.
- 11) Α—Ι—Α—Ο—Ι—.
- 12) Ο—Μ—Ρ—Α—Ι—.
- 13) Τ—Ν—Γ—Α—Φ—Α—Τ—.
- 14) Ζ—Α—Μ—Α—Ν—Ε—.
- 15) Τ—Ε—Ν—Π—Α—Α—.

Καὶ ξέρετε τί ἀντιπροσώπευον αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά;... Ἀπλούστατα, τὰ ὀνόματα τῶν περιφημῶν ἀστέρων... Ὅλα δὲ τὰ ὀνόματα γράμματα ἀντικαθίστανται ἀνωτέρω διὰ παλλας.

Γνωρίζοντες λοιπὸν τις λεπτομέρειες αὐτῆς, ἤμπως θὰ μποροῦσατε νὰ βρῆτε τὰ ὀνόματα τῶν ἀγαπημένων σας ἀστέρων;

Ο ΑΣΤΗΡ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ.....

Μ'αυτή τη φράση χαρακτηρισρίζουν τὸ Ἴνστι-τούτο τῆς Μ^η ΚΕΤΤΥ ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ'ἐπαφὴ μ'αυτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἀδικο! Για-τί, πραγματικά, τὸ Ἴνστιτούτο τῆς Μ^η ΚΕΤΤΥ (Ἐρμού 42. Τηλ 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στίς ἐπιτυχίες του. Διὰρκῶς μελετᾷ, διαρκῶς παρακο-λουεῖ τις προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προτόντα καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκπλήξεις. Νέα κροϊόντ τοῦ 1940. Νέες λουσίντ νέες κρέμες, νέες μάσκες ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦ-χες συνθέσεις, που ἀπο-τελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

Ραδιόφωνων εὐκαιρίας

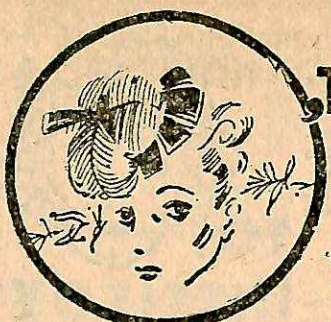
Πληροφορία Γραφεῖα «Θησαυροῦ»

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Πτυχιούχος Ἑθν. Πανεπιστημίου
Τέως Βαθδὸς Εὐαγγελισμοῦ
ΔΕΧΕΤΑΙ: Ὁδὸς Βερανζέρου 3, Β' ὁροφὸς
Πλατεία Κάνιγγος.—Τηλ. 33-958.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Προσέξατε! Ἐκαστος εἰς τὸ εἶδος του καὶ εἰς τὴν ΡΑΔΙΟ—ΠΕΡ—ΜΑΝΑΝΤ.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΨΑΙΔΙΑ

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑ

Μερικές γυναίκες καταστρέφουν μόνες τους την ομορφιά τους, διότι δεν προσέχουν όσο πρέπει μερικά πράγματα που τους φαίνονται έπουσίωδη. 'Ας πάρουμε, λ. χ., μία γυναίκα που επιδιώκει να αδυνατίσει για ν' αποκτήσει σιλουέττα. 'Υπάρχουν πολλά μέσα για να το επιτύχει: Δίαιτα στο φαγητό, περίπατος, γυμναστική, έχει όμως υπ' όψιν της ότι με το αδυνάτισμα μπορεί να προκαλέσει πρόωρες ρυτίδες. Και το μέρος που είναι περισσότερο τραγωδία είναι ο λαιμός. Με το αδυνάτισμα μπορεί να ξαρώσει και ξέρουμε πώς ο ρυτίδωμένος λαιμός προσθέτει φοβερά ηλικία. Μην τρομάξετε όμως το κακό αυτό δεν θα συμβεί αν προσέχετε λίγο. 'Όταν υποβληθείτε σε δίαιτα αδυνατίσματος κάνετε συγχρόνως μασάζ συστηματικό του λαιμού και προσέχετε τα εξής:

Όταν κάνετε θαλάσσια λουτρά ξεπλύνετε καλά τον λαιμό σας με

γλυκό νερό. 'Όταν περιποιήσετε το πρόσωπό σας, μην αφήνετε χωρίς κρέμα τον λαιμό σας. 'Έχει ακόμη μεγαλύτερη ανάγκη περιποίησης. 'Όταν κάνετε το λουτρό σας, παίρνετε μία δρεγμένη πετσέτα και τυλίγετε 1-2 λεπτά με αυτήν τον λαιμό σας. Το ίδιο να κάνετε και με το στήθος σας. 'Ετσι θα διατηρήσετε την ανθρωπότητά σας και την ελαστικότητα της επιδερμίδος.

Το μενού της εβδομάδας

Το ζήτημα του καθημερινού φαγητού είναι κάτι που απασχολεί πάντοτε τις νοικοκυρές που πρέπει να βρίσκουν κάθε μέρα δύο φαγητά ένα για το μεσημέρι και ένα για το βράδυ. Μή νομίζετε δε πως είναι εύκολο πράγμα όσο και να φαίνεται απλό. Νά, λοιπόν, γιατί έσκεψθη-ίμε να σας διευκολύνουμε και να σας βοηθήσουμε κανονίζοντας σας ένα μενού για όλη την εβδομάδα. 'Αν δεν είναι απόλυτως του γούστου σας,

άπωσδήποτε θα σάς βοηθή, γιατί αν το φαγητό που σάς ώρισαν για τη Δευτέρα δεν είναι κάτι που σάς άρεσει για κείνη την ημέρα θα διαλέξετε το φαγητό της Τρίτης και ύστερ καθ' έξυς:

Αρχίζουμε λοιπόν και θα σάς συνιστούμε φυσικά φαγητά οικονομικά και της εποχής.

Δευτέρα: Μεσημέρι: Φασολάκια λαδερά και μία σαλάτα άγουροντομάτα, γαρνιρισμένη με έλκες. Το βράδυ: Σαλάτα πατάτες και κολοκύθια, και φέτα τυρί.

Τρίτη: Ψάρια τηγανιτά και σαλάτα βραστή (βλήτα ή παντζάρι). Το βράδυ: Μπριάμι στο φούρνο και τυρί.

Τετάρτη: Ψάρια τηγανιτά με δόκιμας ντομάτες και γαλοπούρι. Το βράδυ: Κολοκυθάκια τηγανιτά και σκορδαλιά.

Πέμπτη: Κεφτέδες με πουρέ πατάτα και σαλάτα άγουροντομάτα. Το βράδυ: Σούπα ρυζί και πατάτες τηγανιτές.

Παρασκευή: Μαρίδες τηγανιτές και σαλάτα παντζάρια ή κολοκυθάκια. Το βράδυ: Γκιαντίη ντομάτες και έλκες.

Σάββατο: Κολοκυθοκεφτέδες, σαλάτα άγουροντομάτα. Το βράδυ: Φασολάκια και πατάτες γιαχνί.

Κυριακή: Μακαρονάδα με σάλτσα, και ψητό κακαροάλας με τηγανιτές πατάτες. Το βράδυ: Μελιτζάνες γιαχνί, φέτα τυρί.

ΣΗΜ.—Εννοείται, σάς συνιστούμε οικονομικά φαγητά, αλλά ή έπομένη εβδομάδα θα περιλαμβάνει κάπως πλουσιώτερα γεύματα, ώστε να ικανοποιούνται όλες οι τάξεις.

Η καλή συμπεριφορά ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κάποτε σάς συμβαίνει να γράψετε σε κάποια φίλη ή γνωστή, για να της ζητήσετε κάτι: μία πληροφορία, μια έκδοσή και θέλετε απάντησι. Π. χ. Ζητάτε από μία κυρία να σάς δώσει συστάσεις για κάποιον υπάλληλο που είχε στην υπηρεσία της ή ζητάτε από άλλην μία διευθύση μοδίτας, κτλ. Σε τέτοιες περιπτώσεις, όχι μόνον επιτρέπεται, αλλά επιβάλλεται να δώσετε μέσα στο γράμμα σας ένα γραμματόσημο για την απάντησι που θα σας σταλή. Είστε μάλιστα προτιμότερο να στείλετε και φάκελλο με την διευθύση σας και κολλημένα επάνω σ' αυτόν τα γραμματόσημα.

Η λεπτομέρεια αυτή δεν έχει τον σκοπό να μη βλάη σε έξοδα την κυρία, αλλά αφού την βάσετε σε κόπο για να σάς δώσει την πληροφορία που της ζητάτε, τουλάχιστον να μην της προσδέτετε τον κόπο να φροντίσει και για την αγορά των γραμματοσήμων. Είναι μία διακριτική χειρονομία που επιβάλλεται.

Άλληλογραφία

Ισ μ. χ. α. λ. Λάρισα.—Σας απάντησα με ιδιαίτερο γράμμα στην πρώτη διευθύση που μου είχατε δώσει. 'Ελπίζω να το έλάβετε ήδη.

Ο α. λ. Κ. τ. ν. α.—Δεν μπορώ να κόμω διαγνώσιν, διότι ένδεδειγμένος να έκφερη γνώμην είνε μόνον ο Ιατρός, αλλά απ' ό,τι μου λέτε, υποθέτω ότι πρόκειται περί ρευματικής και στην περίπτωση αυτή θα σάς ώφελήσει λίγο Σ α λ ι σ υ λ α τ, διότι διαλύει τα άλατα. Προτιμώ όμως να συμβουλευθήτε τον Ιατρόν σας.

Σ. Π. Μ., Βόλον.—'Υπάρχει φόρμακον που να έμποδίση τα μαλλιά σας να άσπρισθουν, μα δεν ξέρω αν θα το βρήτε στάν Βόλο. Πωλείται εδώ σε όλα τα φαρμακεία και λέγεται Φ α τ ό ρ ι. Στοιχίζει 60 δρχ. 'Αλείφετε με αυτό το μαλλιά σας και χωρίς να λεικίσθη διόλου την επιδερμίδα ξαναδίνει στίς τρίχες το πρώτο τους χρώμα. Δηλαδή, αν είχατε καστανά μαλλιά ξαναγίνονται τα μαλλιά σας καστανά, αν ήσαν μαύρα, μαύρα, και ούτω καθ' έξυς.

ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΑΜΥΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Η μεγάλη έκτίμησις κι' ή συμπάθεια που τρέφεις για το πρόσωπο αυτό είνε δύο σπουδαίοι συντελεστοί για να δημιουργήσης ένα ευτυχισμένο οπτικό. 'Εάν ή άγάπη σου —γιατί απ' αυτά που μου γράφεις, διαβλέπω ότι τον αγαπάς— δεν έχη τη μορφή εκείνη του πάθους που παρατηρείται συνήθως εις των άρχιμιάς άγάτης, αυτό, θα μού έπείρξης να σου πω, δεν σημαίνει ότι πρέπει να σε κόμη να αποκρούσης την δική του. Η ήρεμη, ή γαλήνια, αυτή που συνοδεύεται κι' απ' την έκτίμησι άγάτης είνε κι' ή διαρκέστερη και για την όποιαν δεν μετανιώνει κανείς ποτέ. 'Εχε το υπ' όψιν σου, μικρή μου, αυτό. Με λίγα λόγια, ή γνώμη μου είνε, πως όταν ξαναγύριση κοντά σου, έαν καταλαβαίνης πως τον αγαπάς, έστο και λιγώτερο απ' όσο σ' αγαπά έκείνος, να κυττάξης να τον κρατήσης. Μπορεί μία μέρα να συναντήσης έναν άλλον για τον όποιον να νοιώσης ένα πάθος, που να μην συνοδεύεται κι' απ' την έκτίμησι. Θα είνε πολύ εφήμερο, σε δεδαιώ.

ΠΙΚΡΑ ΜΕΤΑΝΟΙΩΜΕΝΗΝ Μ. (Μυτιλήνην)

Νά του γράψης ένα γράμμα και να του εξηγήσης όλην την κατάστασι, αν σου είνε αδύνατον να το δής και να του εξηγήθης προφορικά. 'Όπως επίσης και να του ζητήσης να σου πη τις σκέψεις σου. 'Αν, ωστόσο, βρίσκης πως οι γονείς σου έχουν δίκην και δεν θα συγκαταστήσουν ποτέ στάν γάμο αυτόν, τότε είνε προτιμότερο ν' αφήσης τα πράγματα εκεί που βρίσκονται.

ΕΚΤΟΡΑ

Παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν κατάρθα να ν' αντιληφθώ το νόημα της επιστολής σου. Προσπάθησε σε παρακαλώ να μου γράψης πιο ευδιάκριτα ή αν δεν σου είνε δυνατόν, έσένα να ζητήσης από καμμί φίλη, να σου γράψη το γράμμα.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ 18

Όσο και αν θέλεις να με πείσης πως δεν είσαι και τόσο μπερμένη, για πιστεύω πως είσαι ένας μικρούλης άκομη, που το κυριώτερό του μέλημα πρέπει να είνε τα μαθήματα κι' ή μελέτη. 'Εχεις όλον τον καιρό άργότερα ν' ασχολήσης με άλλο ζήτημα.

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΟΝ Γ. Μ.

Νά προσπαθήσης να την πείσης δια της ψυχραιμίας και της λογικής, πως ή τακτική που ακολουθεί δεν είνε ή ένδεδειγμένη. Πρέπει να της δώσης να καταλάβη, με καλόν τρόπο, πως έχει καθήκοντα απέναντί σου και απέναντι των παιδιών της, τα όποια δεν μπορεί να παραβλέψη, αν δεν θέλη να μετανιώση μία μέρα. 'Εάν σε φέρη στη θέση να εγκαταλείψης το σπίτι σου, θα έχη να λογοδοτήση άργότερα στα παιδιά της. Αυτά πρέπει να επιβιάσης.

ΠΟΝΕΜΕΝΟΝ ΑΔΩΝΙΝ (Νίκαια Α. Π. Α. 24)

Πρώτα-πρώτα, να δεδαιώθης, άγαπτή μου, αν αυτό το κορίτσι σ' αγαπά. Οι ένδεδειγσεις της που έχεις ως τώρα δεν είνε άρκητες για ν' αποφασίσης να κάμης ένα τέτοιο διέημα. Δεν έπεται έτι, έπειδή σου χρειάζεται γυναίκα στο σπίτι, πρέπει ν' απαγούγης και την

πρώτη που έτυχε να σου άρση κι' ή όποια σου έρριξε μερικές ματιές. Πρόσεξε πολύ προτού αποφασίσης κάτι.

Σ. Τ. Β. Ν.

Ν' αποφύγης, μικρούλα μου, έλεις αυτές τις σκέψεις, που μπορούν να φέρουν πολύ κακά αποτελέσματα. Δεν βλέπω δε τον λόγο να συνεχίσης σχέσεις με νέους που φαίνονται και οι μόν και οι δε άρκητα άμυαλοι κι' από τις όποιες αν δεν ζημιώθης, δεν έχει να κερδίσης και τίποτε. Κράτησε στάσι σοδάρη και απομάκρυνε τον καθένα. 'Όσο για κείνους που σε συκοφάντησαν, περιφρόνησέ τους.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

1) Η δισ Μαίρη Γ. Χαλ. έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση με την άναγνώστριν υπό το ψευδώνυμον «Φαρίνα». 2) Η υπό το ψευδώνυμον «Ευτυχισμένη Μικρούλα» άναγνώστρια έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση με την υπό το ψευδώνυμον «Δυστροπο κορίτσι» άναγνώστριν.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ - ΚΑΜΑ

Η Γραφολόγος Χ. Έλαβε και θα απαντήση, κατά σειράν καταχώρησης, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημβρίας Πέμπτης 27 'Ιουνίου:

Ατυχη δυστυχισμένη ύπαρξις, Λή —Βά—Τσάγκ, Μισσητή, Αικατερίνη Διπλό φύλλι, Πονεμένη καρδιά Κ. Ε., Σοφίτσα 'Εδεσσα, Μικρή Νίκη, Σαυτός Σαυτοφίης Κάτω Άχαία, 'Ελσας της Βαγγελίας, Ρόδο, Μαρία Ντανανέλα Α 15, Ζωή που σβύνει, Γλυκεία όνειροπόλος 14, Μαρία 'Ιλόνια 2, Μαύρος 'Ιππότης, Τρελλό φλέρι, Νο 19437, Ν. Β. Μελανούρι, Μαρί Μ., Λούλα, 'Ασπρο συννεφάκι, 'Οθέλιος, Καστρινή Α. Β., Ταγκό Νοτόρνο, Μέλισσα Σ. Χ. Α. Α., Κα ντε Σεβίνι, Προσφυγοπούλα του ούρανο, 'ΟΚάτι και τίποτε, Ζωή μ' έλπίδα, Μάτια γλυκά σπανιόλικα, Κόρη της 'Ερήμου, Μίς Γκραίβς Χανιά, 'Αμπετίς, Γκιλόρια, Καίτη Τ. Κ., Γαλάζια λουλούδι, Κόρη της 'Ερήμου, «14 τ' Απριλίου Καστοριάς», 'Εγκαταλειμμένη, Πονεμένος Βήκος, Έσθη Πεταλούδιτσα, 'Ατυχής Ε. Γ., 74 'Ελκα 74, Τρελλή μαθητήρισα, Γλυκεία άναμνησις Ρ., Ρεγγίνα Π., Σόνια Σ., 'Απελπισμένη ύπαρξις, Βεντάγια με ρόζ τριαντάφυλλα, Α+Α+2 Μ., Μαρία Βαλέσκα 22, Έσθουλα Βόλος, Ολιμμένη γοητίσα, Μαρούλα, Μάζια, 'Ιουλιέττα Κ. Β. Χ., Μίχ. 'Αν. Βασ., Τέλλορ Α. Π., Γουμπανούλια, Λάουρα, 'Επαφροδίτη, Λα Α. Κ., Μεγάθυμος, Αίγιον Πέλαγος, Θη—ός, Ο Παύλος, Καρέκλα Α. Ε. Μ., Γ. Κ. Νεσρόν Κωνσταντινουπόλιν, Νυσούλα του Βορρά, Μικρή 'Ερωτευμένη, Ζίνα Δ., Σπαθιάτ, Μ. Σ., 'Αρτεμής, Καποδιστριας Τσιγγάνα Χ., Απογοητευμένη, 'Απελπισμένη Σ. Πύργος, Διασταύρωσις, Κίτρινο αυθουάκι, 'Ερως χωρίς 'Επαύριον, Παλαιοφαληριώτισσα, Πληγωμένη χαριστοπούλα, Άνθισμένη βιολέττα, Βίος γεμάτος τρικυμίες, Ολιμμένη 'Ανοιξις, Ρόζ Μορ.

Η Γραφολόγος Α. δέν θα απαντήση: στο ψευδώνυμο «Μία πληγή για πάντα», διότι δεν έσώκλεισε το κεκαυονισμένο 5δραχμόν, στο ψευδώνυμον Κ. Ο. Κ. διότι έσώκλεισε μένο δόκιμη δόκιμη και στην δίδα Γεωρ. δόδα Αγίου Λουκά ένταυθα και κ. Γ. Παπ ένταυθα διότι δεν άναφέρουν υπό ποία ψευδώνυμα θέλουν να έχουν άπάντησι.

Ο δόκτωρ Κάμα δέν θα άπάντηση, κατά σειράν καταχώρησης, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημβρίας Πέμπτης 27ης 'Ιουνίου: Μιά κοπέλλα, Σλαούκι, Λουλούδι της Σόμου, Κόμης ντ' Αρλέ. Ντάι Β. Μελανούρι, Ματα Χάρι Μ. Α., ν. 3. 'Ελληνίς, Γίασερί Ε. Κ., Ν.

ΟΙ ΆΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΘΕΩ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ποιούμεαι ούν πασιφανώς δηλώσεις σοδάρειδες και μη φανή πως πρόκειται περί κοινών άστειών. 'Εγώ ο Παρατατικός, ο καρδίων 'Ηρώδης, βετω έντός εβδομάδος εις έμαυτόν... δελτίον. Χωρίς δελτίον του λοιπού καμμία γάρ γυνή έν ταις τερπινάις αγκάλαις μου δεκτη δέν θα γινά. Θα παύσουν άπαξόπαντα τα θήλα τ' άνοτή. να νέμονται σπαταλοειδώς έμέ, τον μέγαν γόητα. 'Ω, ναί! Η ώρα ήγγικεν! 'Εν ταύτη γάρ τη χώρα θα παύση πάσα νεανίς και πάσα σακαφιόρα να κάμνη κατανάλωσιν στο κάλλος το έμόν ν' άδειάζη των θεληγάνων μου το άκριβον φορτίον και να με τρώη άυτάνθρωποι διά των όφθαλμών και δη... χωρίς δελτίον.

Αισθάνομαι θαυότατα ού μην κι' άνοικτιρμόνας όπόσος θάνατι δέβαια ο των γυναιών πόνος που δέν θα μ' έχουν, ως και πριν, γελώ. (εντα κι' άβρον στην διάθεσιν των πάντοτε, ως άφραγοι (άβρον. 'Αλλ' ω πτωχά γυνάρια, άς παύσουν οι (λυγμοί προς το καλόν σας τίθεται δελτίον έν έ-μοι.) Καθ' όσον θ' άντελήφθητε συντόμως είτε (δράδιον το πως κατέστην δι' ύμας πολυτίμος ως (ράδιον. 'Εάν λοιπόν, ω γύναια άπάντων τών ειδών, δέν με καταναλώσετε έν μέτρω νύν όρθω-τάς τόσας δροσεράδας μου θα χάσω ά- (στραπηθώ και όσονούπω τάχιστα θα κατεξαντληθώ... Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κουβεντούλες

Η ίδια ιστορία που έπαναλαμβάνεται κάθε φορά: Αυτός επιθύρησε λόγια άγάτης, εκείνη τον έπιστεψε. 'Εζησαν δυό χρόνια ευτυχίας και ύστερα... ύστερα ήρθε το τραγικό, το άναπόδρεπτο γκρέμισμα: Κάποια άλλη έπέρσσε, όπως λένε και τα μυθιστορήματα, κι' έπήλαε ή καταστροφή. 'Αρχισαν οι γκρίνιες, έπηκολούθησαν σκηνές και έτελείωσαν όλα μ' έναν θλιβερόν έπιλογο: Τον χωρισμό!

Η καρδιά σας ματώνει, καλή μου φίλη. Καταλαβαίνω πολύ καλά την τραγική σας θέση, μα τί μπορώ να σας πω;

Νά σάς συστήσω να έπιμείνετε; Ξέρω πως όταν περάση πιά ή άγάπη, τα άκρμα και οι ίκεσιές δέν ώφελούν. 'Όστόσο δέν σάς συμβουλεύω και να χάσετε άμέσως το θάρρος σας, διότι είνε πιθανόν ο άνδρας σας να μετανιώση και να άναγνωρίση το άδίκημα που σάς κάνει. 'Εκείνο που σάς συμβουλεύω είνε ν' αποφύγετε τις σκηνές, διότι έν ύπάρχη μια έλπίς να ξαναγύριση σ' έσάς ο άνδρας σας, ή έλπίς αυτή θα σβύση άν άρχισή τις σκηνές.

Με καλόν τρόπο θα έπιτύχετε ίσως πολύ περισσότερα πράγματα και σάς το εύχομαι με όλη μου την καρδιά. Νά μου το γράψετε, για να χαρώ κι' εγώ μαζί σας. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΤΙΣ ΖΕΙΣΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Η μόδα αυτή μας έρχεται από την 'Αμερική. Δηλαδή προσέδουν οι 'Αμερικανίδες ότι τα καλοκαιρινά φορέματα πρέπει άπαραιτήτως να είνε χρωματιστά ριγέ ή σταμπάτα και το σταμπάρισμα που προτιμούν οι 'Αμερικανίδες είνε λουλούδια, μπουκετάκια, γλάστρες, κλαριά και ό,τι άλλο θυμίζει περιβόλια ή άγρούς. 'Όσο για τα ριγέ, προτιμούνται τα Μπαγιανίδες. Σημειώσω δε, ότι τη μόδα αυτή δέν την ακολουθούν μόνον στα φορέματα, αλλά και στα εσώρουχα. Βλέπομε κομπιναιζόν, άκόμη και κυλότες και υποκάμισα άνθοστολιστά.

Οι Εύρωπαίες έν τούτοις δέν δείχνουν μεγάλη προθυμία στο ν' ακολουθήσουν αυτή τη μόδα στα εσώρουχα. Περιορίζονται στα χρωματιστά φορέματα, στίς χρωματιστές πυτζάμες και στίς ριγέ ή άνθοστολιστές ρομπές.

Πρέπει έν τούτοις να όμολογήσω με ότι ή άκούπη των 'Αμερικανικών εσώρουχων είνε κομφοτάτη και πολύ πρακτική. 'Ός επί το πλείστον, οι κομπιναιζόν γίνονται με ντεκούπ στόν μπουστό και αυτές οι ντεκούπ τον κάνουν να είνε έφαρμωστός. Το ίδιο γίνονται και τα νυκτικά και μη σας φανή παράξενο αν σας πούμε πως υπάρχουν νυκτικά που έχουν πλάστρόν από διαφορετικό χρώμα ύφασματος. 'Όσο για τις πυτζάμες αυτές είνε χαριτωμένες. 'Εχουν ζακεττούλες μάλλον κοντές στρογγυλές με στρογγυλό γιακαδάκι, με στρογγυλές τσέπες και καθώς γίνονται με ώραια έμπριμ έφάσματα ρελιάζονται με το χρώμα των σχεδίων και είνε χαριτωμένες.

Θά έλεγε κανείς ότι αισθάνεται λιγώτερο τη ζέση με τέτοιο ντυσιμο διότι το βλέμμα ξεκουράζεται με τα τόσα σχέδια και τα λουλούδια μας δροσίζουν.

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

1 Δέκα άποχώσεις κολακευτικές... 2 Είναι πειό νηλή και πειό έλαφρά από ότι μπορούσατε να το πιατέτε πιν κι' αυτό γιατί είνε άερισμένη. 3 Νέο έξαιρετο και λεπτό άρωμα. 'Εχει κανείς πραγματικά την έντύπωσι πως μυρίζει τα μυρωμένα λουλούδια της μεσημβρινής Γαλλίας. 4 Κρατά όλη την ήμερο γιατί είνε άνακατεμένη με pousse de crème μέθοδος ταπενταρισμένη. 5 'Οραό μας πού δειχτά καθόλου δέν ύπάρχει πιά εκείνο το γυαλιστερό χρώμα. 'Ακόμη και με τον ήλιο και με τον άέρα και με την έπίδωσι μπειν λάνα το ίδιο ώροιο μάς χρώμα. 6 Καινούργια έλκυστική έμφάνισ- μεγάλο μοντέλο-άξια που ποτέ δέν θα την φθάση κανένα άλλο παρόμοιο όλοον.

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ 'Ενα χρῶμα δώδαιας εύμορφιάς

τεύους. 'Επιταγή έλήφθη, εύχαριστούμεν. Σμηνίτην Τζοδάρν Χριστοφ., Θεοσολονικην. Αυτά που μας ζητάτε είνε πολύ άόριστα, άγαπητέ. Γράσεις να πάτε και θα σάς άπάντηψατέ μας σε ποία σχολή θέλετε σωματί προσόντα χρειάζονται.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ο κ. ΖΩΡΖ εύρίσκεται εις την εύχάριστον θέσιν ν' άναγείλη εις τάς Κυρίας όπι, με-τά έξιμήμον εκπαιδευσιν των ειδικών τεχνιτών του εις την έκτέλεσιν του έφαρμοζόμενου έν 'Αμερική νέου συστήματος ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ (δροσερού άέρος) το όποιον εξέμασε εκεί, κατά την τελευταίαν του διαμονήν, ήρχισε έφαρμόζων τούτο έπιτυχώς, προσκομίσας και τα τελευταία προς τούτο μηχανήματα.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ: Με το νέον σύστημα γίνονται όλα τα μαλλιά (δαμμένα και μη), δέν ζεσταίνονται και είνε τελείως άνώδυνον.

Η έκτέλεσις πάντοτε υπό την επίδωξιν του ίδιου.

ΤΙΜΑΙ: 'Υπό του ίδιου κ. ΖΩΡΖ δρχμ. 400. 'Υπό των τεχνιτών δρχμ. 250.

Τηλέφωνα 20—918 και 34—670.

Χρήσις λειτουργούν έν Κηφισιά, κάτωθι του ένοδοχείου ΣΕΣΙΑ, το 'Υποκατάστημα μας. Τηλ. 01.393.

Επίσης παλονται εις το Κομμωτήριον και τα γνωστά Καλλυντικά ΖΩΡΖ.

Ακαδημίας 5 ΖΩΡΖ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΝ
ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΑΣΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ ΚΑΜ
ΜΙΑΝ ΠΡΟΣΑΡΧΕΙΝ. ΕΑΝ Η ΣΥΜ-
ΒΟΥΛΗ ΖΗΤΗΤΑΙ ΔΙΑ ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΟ-
ΣΩΠΟΝ, ΔΕΟΝ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟ-
ΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΕΩΣΚΛΕΙΣΤΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ-
ΚΟΜΙΜΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥΤΟΥ. ΑΙ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΑ ΑΠΕΥΘΥΝΟΥΝΤΑΙ:
ΕΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΘΗΣΑΥ-
ΡΟΣ»—ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΝ—ΔΙ-
ΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΕΑ 5, «ΑΘΗΝΑΣ».
ΠΡΕΠΕΙ ΔΕ ΝΑ ΣΟΒΟΔΩΘΗΤΑΙ ΑΠΟ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΜΙΑ ΔΕΙΞΙΑ ΔΡΑΧ. 5
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ.

Ζ. Ρ. Π. 1362.—Χαρακτήρ πολ-
λὸ βίαιος καὶ ἀκατάστατος. Παρα-
σώρεσε πολὺ ὅτι τὰς ἐντυπώσεις
τῆς στιγμῆς καὶ ἐνεργεῖται ἐναντίον
τοῦ συμφερόντος σας. Κοιμῶμαι συνο-
χῇ εἰς τὰς πράξεις σας. Μὲ τὸ πε-
ρίβαλλον σας, δημιουργεῖτε διαρκῶς
προσβλεπόμενους καὶ ἀνεγκλίτους.
Ἡ ἐπιδοτικότητα σας θὰ εἴναι πλήρης
ἐμπόδιον. Ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς πλε-
υρᾶς δὲν βλέπω κανένα σοβαρὸν
αἰσθημα. Μετρία ἀποδοτικότητος ἀπὸ
τὴν σημερινὴν ἐπιχειρήσιν σας. Θὰ
ἀναγκασθῆτε νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε
συντομῶς.

Λ. Ρ. Ζ. 13.—Ἐφημεριότητα
μὴν περιέργου κατὰστασιν γύρω
σας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ σὰς εἴναι
πολὺ δύσκολον νὰ γῆτε σήμερα.
Αἱ σχέσεις μὲ τὸ πρόσωπον διὰ τὸ
ὁποῖον μοῦ γράφετε πρέπει νὰ δια-
κοποῦν. Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν
ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ ἱκανοποιῆτε τὰς
ἀρετὰς ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος
δὲν ἀισθάνεται ἀπολύτως τίποτε γιὰ
σας; Τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν δὲν τὸν
ἀγαπᾶτε. Ἐκείνου ποὺ ἀποκρίνετε
ἀσπίνην εἶναι ὑπόθεσις ἀπολαύσεως,
ποῦ ἐξυπνῶσε μέσας σας. Λέτε ὅτι
οἰσθάνεσθε ντροπὴν γι' αὐτὴ τὴν
σχέσιν σας. Φροντίζετε λοιπὸν νὰ γῆτε
μέσας σὲν ψυχὴν σας τὴν δύναμιν
νὰ θέσετε τέρμα σ' αὐτή. Μία νέα
πρῆξι νὰ ἔχη κόπον ἐν γυναικί.
Δὲν θὰ ἀπαντήσω σὲ κορμὶ ἀλλή
ἐρώτησιν σας. Εἶναι ὑπερβολὴν πε-
ριττόν, ἐφ' ὅσον συνεχίζετε τὴν ζωὴν
ποῦ κάνετε σήμερα.

Π. Α. Ρ. Ο. Δ. 13.—Σὰς ἀ-
πῆντησιν εἰς τὴν προηγουμένην ἐπι-
στολήν σας. Εἰς τὴν ἐξελίξιν σας
θὰ ἀπαντήσω προβύματα. Ἀναμένω
ἐπιστολήν τῆς.

Γ. Κ. Ρ. Κ. 1.—1) Ὅχι. Δὲν εἶναι
δυνατὸν αὐτὸ. 2) Οικονομικὴν δα-
τάσιν ἐκ τῆς αἰτίας ποῦ μοῦ γρά-
φετε δὲν βλέπω. 3) Δὲν εὐνοῖεσθε
ἀπὸ τὰς αἰσθητικὰς περιπετειᾶς.
Εἶναι προτιμότερον νὰ μὴν εὐσε-
τε συνεχῶς εἰς τὴν διαγραφέντων
σήμερα αἰσθημάτων σας. 4) Μεταβολὴν
εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας δὲν προ-
βλέπω πρὸς τὸ παρόν. 5) Ναί. Σύμ-
φωνα μὲ τὰς ὑποθέσεις ποῦ σὰς
ἐξέκαμ εἰς τὴν προηγουμένην ἀπάν-
τησιν μου.

Τ. Ρ. Α. Π.—Χαρακτήρ πολὺ ρά-
θυμος. Ἐλλείψω πρωτοβουλίας καὶ
θεληματικότητος. Παρασώρεσε ἀπὸ
τῆς γυναικὸς τὸν ὄλγον. Δὲν ἔχετε
δική σας προσωπικότητα. Ἡ φιλία
σας εἶναι κρυφὸς καὶ αἰσθηματι-
κὸς χαρακτήρ. Σὰς ἐνέπαι, πολὺ
φοβόμαι διὰ τὸν ὅτι δὲν θὰ κατα-
νοήσετε νὰ διατηρῆτε τὴν ἀγάπην
τῆς, διότι τὴν γεμίζει διαρκῶς μὲ
ἀπογοητεύσεις. Ἀσπίνην εἰς τὴν
οικονομικὴν σας κατάσταση. Ἐντε-
νετὸς τὰς προσπαθείας σας. Ζῆτε μί-
αν ζωὴν πραγματικὴν ἀξιοδότησιν.

Α. Α. 11.—1) Δυστυχῶς χα-
ρακτήρ. Πρέπει ὅμως νὰ περιορίσετε
τὴν διαίτησιν τοῦ χαρακτήρος σας,
ποῦ σὰς δὴγει πολλὰς εἰς ἀπε-
ριοικτίας. 2) Ἡ σταδιοδρομία σας
θὰ εἶναι ἀρκετὰ καλὴ. Τὸ ἐπαγγελ-
ματὸν ποῦ σὰς ἀντιπροσέχει.

μα τὸ ὁποῖον ἐδιαλέξατε προσαρμ-
ζεται ἀπολύτως εἰς τὸν χαρακτήρα
σας. 3) Στριχίχτε εἰς τὰς ἰδίας
προσπαθείας σας. 4) Γάμος πολὺ
βραδύτερον. Δὲν βλέπω τίποτε πρὸς
τὸ παρόν.

Ε. Λ. Π. Δ. Ο. Φ. Ο. Ρ. Ο. Ν.—Σὰς
εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια σας. Ἀ-
πῆντησιν καὶ εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς,
τὴν δικήν σας καὶ τοῦ φίλου σας.
Μ. Α. Ν. Ε. Α. Ν.—Πολὺ φιλάρεσκος
καὶ ἐπιδοκιματικὸς. Σὰς χαρακτήρι-
εἶναι ἀπέραντος ἐγωισμός, εἰς τὸν
ὁποῖον εἰσθε πρόθυμος νὰ θυσιάσετε
τὰ πάντα. Εἰς τὰς φιλίας σας, φο-
βόμαι ὅτι δὲν εἰσθε καθόλου προσ-
φιλῆς. Ὅσον ἀσπίνην τὸ αἰσθημα-
τὸν σας, δὴν ὑπάρχον. Δὲν σας ἐνδι-
αφέρει ὁ ἔρως, ἀλλ' ἡ κατακτησις.
Τὰ φυσικὰ προσόντα σας δο-
θοῦν πολὺ εἰς αὐτὸ. Ὁ γάμος θὰ
δραβύνει. Θὰ εἴναι πᾶντα ἀρκετὰ
καλὸς ἴδιος ἀπὸ τῆς οικονομικῆς
πλευρᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὐνοή-
σῃτε ἰδιαίτερως. Στείλετε μοῦ ἕνα
σημείωμα τοῦ προσώπου γιὰ τὸ ὁ-
ποῖον μοῦ γράφετε.

Γ. Ο. Η. Σ. Ο. Ν. Ὑ. Π. Α. Ρ. Ι. Β. 2.—1) Ὅχι πρὸς τὸ παρόν. 2) Ἡ
ἐξομολογησις, καθ' ὃν τρόπον μοῦ
γράφετε, δὲν μοῦ φαίνεται πιθανή.
Μὴν ἐμπιστεύεσθε πάντως εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ ὁποῖον προθυμοποι-
εῖται νὰ μεσολαβῇ. Διότι ὁ γραφί-
κας τοῦ χαρακτήρ προσεῖς ἀνθρώπου
ὕπουλον, ἀνελεγκρὴν καὶ κακοπι-
στον. Ἐμφανίζεται ὅτι πολὺ καλὴ
συνθήκη. 4) Νὰ μοῦ στείλετε ἀπο-
κορμὴ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς. 5) Κα-
νεῖς φόβος διὰ τὴν οικονομικὴν σας
κατάστασιν. Θὰ ἐξοκολογήσῃ νὰ
εἶναι πάντοτε ἀνθρώπινος.

Θ. Μ. Α. Ν. Α. Π. Ι. Σ. Ο. Ν. Λ. Κ. Α. Ι. Α. Ν.—Χαρακτήρ φιλόδοξος καὶ ἐ-
γωιστικός, ἀλλὰ συγχρόνως πολὺ ἐ-
κπαιδευμένος. Ἡ διαίτησιν σας δὲν
ἐκπαιδεύει. Δὲν βλέπω αἰσθημα
πρὸς τὸ παρόν. Τὸ ταῖδι αὐτὸ δὲν
φαίνεται ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ. Εἰς
τὸ ποδοσφαῖρον θὰ σημειώσετε ἀ-
ξιολόγους ἐπιτυχίας. Βλέπω ὅμως
τὴν ἐκτασίαν τῶν μαλλόν περιωρισμέ-
νων. Ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ τα-
ραχώδης καὶ γεμάτη ἀπὸ ἀπρόσπαι-
στεύσιμα. Ὁ ἀθλητισμός δὲν πρέπει
νὰ ἀποσχολῇ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν
ζωτικότητά, γιὰτὶ πέραν μίας
προσκαίρου λαμπρῆς, δὲν προκρί-
ται νὰ σὰς ἀποδώσῃ τίποτε ἄλλο.
Μετρία οικονομικὴν κατάστασιν καὶ
πέτρεψις ὅχι ἀπολύτως σταθερὰ. Γά-
μος δὲν προβλέπω ἐπὶ μακρὸν χρο-
νικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦδε.

Μ. Α. Ι. Ρ. Η. Ν. Μ.—Νὰ μοῦ στεί-
λετε ἕνα πληρότερον σημείωμα τοῦ
φίλου σας. Αὐτὸ ποῦ μοῦ ἐπέ-
λεγε περὶ ἐμῆς μίαν συγκεκομμένην
λέξιν καὶ τίποτε ἄλλο. Πάντως δὲν
προβλέπω πολὺ σύντομον γάμον.
Θὰ πραγματοποιηθῇ ἀργότερα καὶ
θὰ εἴναι κατόπιν αἰσθημάτων. Ἡ
ζωὴ θὰ σὰς κούρασθῇ ἐπὶ τὴν δι-
αστάσιν ἀπὸ πολλὰν ἀποφάν. Εἰ-
σε ἀλίγων ἐπιπολαίων καὶ ἀστάτος.
Αἱ σκέψεις σας στεροῦνται συνο-
χῆς. Στερεῖσθε τῆς φυσικῆς φιλο-
καλίας, ποῦ εἶναι ἀπαραίτητος σὰ
μὴ γυναικί.

Γ. Κ. Ρ. Ι. Ο. Υ. Α. Λ. Α. Ν. Α. Μ. Α. Ν.—Ἡ ἐπιστολή σας μοῦ
εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω.
Μεγάλῃ φυσικῇ εὐαισθησίᾳ. Εὐκο-
λοὶ συγκινήσεις. Πολὺ ὀλγιος καὶ
ἀδέξιος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις
σας. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶναι πολὺ
σταθερὰ. Πρέπει νὰ τὴν προσέχετε
νὰ πάντοτε. Σὰς συνιστᾷ ἐπίσης νὰ
δεῖξετε μεγαλύτερον ἀποφασιστικό-
τητα. Εἰς τὰ αἰσθηματὶκά, δὲν
εἰσθε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ. Δὲν σας
ἐνοῶσιν ἀπὸλύτως. Ἐπὶ πλέον δὲν
ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρασώρεσθαι.
Θὰ γῆτε μεγάλῃν ὑποστήρησιν εἰς
τὴν ζωὴν σας ἀπὸ τὸν οικονομικὸν
περιβάλλον σας. Ἐμῶς τῆς μὲν
ἀλλοι δαλῆσθε. Θὰ σὰς ἀπαντήσω
πρόθυμος.

Π. Ο. Ι. Ε. Ρ. Ο. Ν. Ν. Ε. Ο. Ν. Α. Β. 2.—Εἰσθε πολὺ ραβδω-
κὸς ἐν τῇ ἐνέργειᾳ σας. Σὰς
λεῖπει ἡ σταθερότης καὶ ἡ
πίστις, ποῦ δημιουργοῦν τὴν πρό-
σπευ. Ἡ διδασκαλία σας εἶναι ἐπίσης
πολὺ ἐπιπολαία. Σκέψαι καὶ κα-
τανοήσεις τελείως ἀσυνάρτητοι. Αἱ
ἀπαντήσεις σας δὲν θὰ εἴναι συνεχῆς.
Σταδιοδρομικὰ ἀσάφης καὶ ταλαν-
τωμέναι κατὰ τὰ πᾶντα σας ἐπὶ-
ματὰ. Νὰ μοῦ στείλετε σημείωμα
τοῦ προσώπου ποῦ σὰς ἀντιπρο-
σέχει.

ρεῖ. Ὁπωδότητε ὅμως, δὲν βλέπω
τίποτε τὸ ἀξιοσημειώσιμον πρὸς τὸ
παρόν, ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς πλευ-
ρᾶς, εἰς τὴν ζωὴν σας. Οικονομικὴ
κατάστασις πολὺ ἀσάφης. Θὰ σας
φέρῃ πολλὰς φορές εἰς στενωχὸν
θεῖον.

Κ. Α. Ι. Φ. Ρ. Α. Ν. Σ. Ι. Σ.—Προ-
σέχετε, φίλη μου. Δὲν σας συμβαί-
νει τίποτε σοβαρὸν, ἀλλὰ μὲ τὴν
τακτικὴν ποῦ ἀκολουθεῖτε κινδυνεύ-
ετε νὰ φέρετε τὴν ζωὴν σας εἰς ἀ-
διέξοδον. Σὰς διακρίνει μία ζη-
τήσις αἰσθημάτων καὶ μία αὐστηρὰ
προσέγγισις εἰς τὴν λογικὴν, ποῦ
κάθε ἄλλο παρὰ ἀπαραίτητος εἶναι
εἰς μίαν γυναικί. Πρέπει νὰ φρον-
τίζετε νὰ γίνετε πρὸς ἐλκυστικὴ καὶ
πρὸς τρυφερά. Διότι σήμερα ὡς
ἐκτιμῶν διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν, τὴν
σοβαρότητα καὶ τὴν εὐγένειαν σας,
ἀλλὰ δὲν σας ἀγαπῶν. Εἰς τὴν ση-
μερινὴν ἐργασίαν σας θὰ παραμει-
νετε. Ἡ οικονομικὴ σας κατά-
στασις δὲν παρουσιάζει κομμίαν
σύντομον μεταβολήν. Πιθανότης γά-
μου κατόπιν συνοικεῖσιν. Ἡ κατὰ
προσέγγισιν χρονολογία τοῦ δὲν
διαφαίνεται πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ὁ-
γεία σας εἶναι πολὺ ἀσάφης. Πάν-
τως αἱ σημεριναὶ ἀδιαιρέσιαι εἶναι
δυνατὸν νὰ παρέλθουν διὰ μίας κα-
ταλλήλου διαίτης καὶ μίας ἡμέρας
ζωῆς. Ἀσπίνην τὰ πράγματα νὰ κυ-
λίσουν τὸν δρόμον τῶν. Εἶναι τὸ
καλύτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε.
Μὲ τὸ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὰ δια-
σκετε, δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε ἀπο-
λύτως τίποτε.

Ε. Ν. Σ. Α. Ν. Α. Ν. Ε.—Ἡ ἀ-
γάπη τοῦ φίλου σας δὲν εἶναι τόσο
δυνατὴ, ὅστε νὰ εἴναι δυνατόν νὰ
φθάσῃ μὲ τὴν προτάσιν γάμου. Ἡ
σκέψιν αὐτὴ δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ
παρόν εἰς τὸ μυαλὸν σας. Εἶμαι
ὑποχρεωμένη νὰ εἶμαι ἀπολύτως ἐ-
λκρινῆς μαζί σας καὶ σὰς λέγω
τὰ ἔξω: Δὲν βλέπω εἰς τὸ αἰσθη-
μα αὐτὸ πιθανότητα ἐξελίξεως ὅ-
πως τὴν φαντάζεσθε. Ἀπομένει ἡ
νὰ διακομῆτε τελείως τὰς σχέσεις
σας ἡ νὰ τὰς συνεχίσετε μὲ με-
τρίαν. Ἀπὸ τῆς Σ. Σ. σας ἀποκρί-
νεται νὰ διαλέξετε.

Μ. Π. Α. Τ. Ρ. Φ. Λ. Α. Ὑ. Ρ. Μ.,
Πειραιά.—Πολὺ ἐπιπολαία καὶ ἄ-
στατος. Καταλαβαίνετε ἀπὸ ἐ-
κδόσεως ἐνδοθυμίας, τοὺς ὁποί-
ους ὅμως ἀφίενε κατόπιν νὰ πα-
ρερχόμην. Ὁρμητικὸς ἀλλ' ἄσπαι-
νητος. Ἐλλείψω καλαισθησίας.
Ἀπαισιοδοξὸς διδασκῶ. Σὰς λείπει
τὸ αἰσθημα τῆς τάξεως καὶ τοῦ μέ-
τρου. Οικονομικῶς θὰ ἔχετε μερικὰς
στενωχίας ἀκόμη. Ἡ κατάστασις
σας θὰ δαλιώδῃ βραδύτερον. Τὸ γῆ-
ματὸν τῆς ὑγείας σας δὲν πρέπει νὰ
σὰς ἀπασχολῇ. Γάμος δραβύνει. Ἀ-
μοιβαία συμπάθεια.

Χ. Χ. Χ.—Χαρακτήρ πολὺ ἐπιφυ-
λακτικὸς καὶ δισταπτικός. Ὀκνηρὰ
διδασκῶ. Ἀξιολόγησιν πνευματικὰ προ-
σόντα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν χρησι-
μοποιεῖτε ἐπὶ πλεονεξίας. Φυσικὴ διδασκα-
λία εἰς τὸ νὰ διευκρινίζετε τὰ πάντα.
Πολὺ ἰσχυρὸς πνεύμα. Στερεῖσθε πνευ-
ματικῇ εὐνοίᾳ. Αἰσθηματὶκὰς
εἰσε πολὺ πτωχὸς. Ἐγωιστικὰ τὰ-
σεις. Δημιουργεῖτε συχνὰ προσβλε-
πόμενα. Ζοὴ μαλλόν ἡμέρας.
2.—5. Ν. Ν. Α. Κ. Ι. Μ' ἄ γ. Α. Π. Σ. Γ.
Χαρακτήρ τρυφερός καὶ πολὺ αἰσθη-
ματικός. Φυσικὴ εὐγένεια. Φιλόκα-
λος διδασκῶ. Δημιουργεῖτε μίαν ἀ-
ρίστην ἐντύπωση γύρω σας. Πρέπει
ὅμως νὰ μετρίσετε τὴν οἰκίαν ποῦ
σὰς διακρίνει. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοή-
σῃ ἀπὸ τῆς αἰσθηματικῆς καὶ τῆς
οικονομικῆς ἀποφύσεως. Γάμος κατόπιν
αἰσθημάτων, πολὺ εὐτυχῆς. Θὰ ἱκα-
νοποιήσῃ ὅλα τὰ ἐνέπαι σας. Πολύ-
λοι συμπάθεια. Μὴν παρασώρεσθε
εἰς πρῶτος ἐρωτικὰς περιπετειᾶς.
Ὅσον διὰ τὸν φίλον σας εἶμαι πολὺ
ἐπιφυλακτικὴ. Δὲν πιστεύω ἐν πρῶ-
τῇ μίαν πλήρῃ ἀντίθεσιν χαρακτή-
ρον μεταξ' σας. Εἶναι στρυφνὸς καὶ
ζήσας. Πολὺν ματαιόδοξον καὶ ἐγω-
ιστῆν. Τὰ αἰσθηματὶκά του στεροῦνται
δαδύτητος. Ἡ σταδιοδρομία του δὲν
θὰ εἴναι πολὺ εὐκλόη.

Α. Ρ. Ι. Θ. Δ. 1101.—Νὰ μοῦ
στείλετε ἕνα σημείωμα τοῦ προσώ-
που διὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφερόσθε, διὰ
νὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς ἀπαντήσω
συντομῶς.

Π. Ι. Κ. Ρ. Α. Ν. Ε.—Σὰς συγκαίρως
ἐν τὰς πράγματι εἶναι ὅπως τὰ λέ-
τε. Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε εἰς
σας εἰπα ἤδη. Ἀλλ' ὅμως, δὲν ἔχω
πλέον στοιχεῖα, διότι κατέστρεψα
τὰς προηγουμένους ἐπιστολάς σας.
Ὁπωδότηστε, δὲν ἐπιθυμῶ τὰ λόγια
νὰ ἐπισκεπάζω ἐν ἐκείνῳ τὸ ὁποῖον
νομίζετε ὅς εὐτυχίαν σας ἐξ Ἑλ-
λάδος καὶ μάλιστα ὑπὸ συνθήκας ἀρ-
χῆς.

Οικονομικὰ στενωχίαι, ἀλλ' ἔλα-
φρὰς μορφαί. Ἀντιμετωπίζετε τὴν
ζωὴν μὲ μεγαλύτερον θάρρος. Διότι
τώρα ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μαρ-
τυρεῖτε χωρίς λόγον.

Φ. Ρ. Ο. Ὑ. Λ. Ι. Χ.—Ζῆτε κάπως
στὰ σύννεφα, ἀγαπήτῃ μου φίλῃ καὶ
εἰς ἀνάγκη νὰ προσεγγίζετε. Ἐν
πρώτῳ, νὰ συμπληρώσετε τὴν μόρ-
φωσιν σας καὶ νὰ ἐπιδοκίματε σκο-
ποῦς, ποῦ νὰ δύναται νὰ πραγμα-
τοποιηθῇ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν,
εἶναι δυνατόν νὰ ἔχετε μερικὰς ἐπιτυ-
χίας. 2) Γάμος σύντομον δὲν βλέπω.
Θὰ εἴναι κατόπιν αἰσθημάτων. Εἰς τὴν
ζωὴν θὰ εὐνοήσῃτε ἀρκετὰ, ἀλλὰ δὲν
πρέπει νὰ διαλέξετε καὶ πρωτίστως
πρέπει νὰ φροντίζετε ν' ἀποκτήσετε
μίαν καλύτερον ἀντίληψιν τῆς προ-
γματοποιήσεως. Κατὰ τὰ ἄλλα, προ-
τείνω νὰ ἀποβλέπετε μὲ ἐμπιστοσύ-
νην εἰς τὸ μέλλον.

Μ. Α. Ρ. Α. Ν. Ε. Ν. Π. Α. Ι. Β. 2.—1) Ὅχι πρὸς τὸ παρόν. 2) Ἡ
ἐξομολογησις, καθ' ὃν τρόπον μοῦ
γράφετε, δὲν μοῦ φαίνεται πιθανή.
Μὴν ἐμπιστεύεσθε πάντως εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ ὁποῖον προθυμοποι-
εῖται νὰ μεσολαβῇ. Διότι ὁ γραφί-
κας τοῦ χαρακτήρ προσεῖς ἀνθρώπου
ὕπουλον, ἀνελεγκρὴν καὶ κακοπι-
στον. Ἐμφανίζεται ὅτι πολὺ καλὴ
συνθήκη. 4) Νὰ μοῦ στείλετε ἀπο-
κορμὴ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς. 5) Κα-
νεῖς φόβος διὰ τὴν οικονομικὴν σας
κατάστασιν. Θὰ ἐξοκολογήσῃ νὰ
εἶναι πάντοτε ἀνθρώπινος.

Θ. Μ. Α. Ν. Α. Π. Ι. Σ. Ο. Ν. Λ. Κ. Α. Ι. Α. Ν.—Χαρακτήρ φιλόδοξος καὶ ἐ-
γωιστικός, ἀλλὰ συγχρόνως πολὺ ἐ-
κπαιδευμένος. Ἡ διαίτησιν σας δὲν
ἐκπαιδεύει. Δὲν βλέπω αἰσθημα
πρὸς τὸ παρόν. Τὸ ταῖδι αὐτὸ δὲν
φαίνεται ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ. Εἰς
τὸ ποδοσφαῖρον θὰ σημειώσετε ἀ-
ξιολόγους ἐπιτυχίας. Βλέπω ὅμως
τὴν ἐκτασίαν τῶν μαλλόν περιωρισμέ-
νων. Ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ τα-
ραχώδης καὶ γεμάτη ἀπὸ ἀπρόσπαι-
στεύσιμα. Ὁ ἀθλητισμός δὲν πρέπει
νὰ ἀποσχολῇ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν
ζωτικότητά, γιὰτὶ πέραν μίας
προσκαίρου λαμπρῆς, δὲν προκρί-
ται νὰ σὰς ἀποδώσῃ τίποτε ἄλλο.
Μετρία οικονομικὴν κατάστασιν καὶ
πέτρεψις ὅχι ἀπολύτως σταθερὰ. Γά-
μος δὲν προβλέπω ἐπὶ μακρὸν χρο-
νικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦδε.

Μ. Α. Ι. Ρ. Η. Ν. Μ.—Νὰ μοῦ στεί-
λετε ἕνα πληρότερον σημείωμα τοῦ
φίλου σας. Αὐτὸ ποῦ μοῦ ἐπέ-
λεγε περὶ ἐμῆς μίαν συγκεκομμένην
λέξιν καὶ τίποτε ἄλλο. Πάντως δὲν
προβλέπω πολὺ σύντομον γάμον.
Θὰ πραγματοποιηθῇ ἀργότερα καὶ
θὰ εἴναι κατόπιν αἰσθημάτων. Ἡ
ζωὴ θὰ σὰς κούρασθῇ ἐπὶ τὴν δι-
αστάσιν ἀπὸ πολλὰν ἀποφάν. Εἰ-
σε ἀλίγων ἐπιπολαίων καὶ ἀστάτος.
Αἱ σκέψεις σας στεροῦνται συνο-
χῆς. Στερεῖσθε τῆς φυσικῆς φιλο-
καλίας, ποῦ εἶναι ἀπαραίτητος σὰ
μὴ γυναικί.

Γ. Κ. Ρ. Ι. Ο. Υ. Α. Λ. Α. Ν. Α. Μ. Α. Ν.—Ἡ ἐπιστολή σας μοῦ
εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω.
Μεγάλῃ φυσικῇ εὐαισθησίᾳ. Εὐκο-
λοὶ συγκινήσεις. Πολὺ ὀλγιος καὶ
ἀδέξιος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις
σας. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶναι πολὺ
σταθερὰ. Πρέπει νὰ τὴν προσέχετε
νὰ πάντοτε. Σὰς συνιστᾷ ἐπίσης νὰ
δεῖξετε μεγαλύτερον ἀποφασιστικό-
τητα. Εἰς τὰ αἰσθηματὶκά, δὲν
εἰσθε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ. Δὲν σας
ἐνοῶσιν ἀπὸλύτως. Ἐπὶ πλέον δὲν
ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρασώρεσθαι.
Θὰ γῆτε μεγάλῃν ὑποστήρησιν εἰς
τὴν ζωὴν σας ἀπὸ τὸν οικονομικὸν
περιβάλλον σας. Ἐμῶς τῆς μὲν
ἀλλοι δαλῆσθε. Θὰ σὰς ἀπαντήσω
πρόθυμος.

Π. Ο. Ι. Ε. Ρ. Ο. Ν. Ν. Ε. Ο. Ν. Α. Β. 2.—Εἰσθε πολὺ ραβδω-
κὸς ἐν τῇ ἐνέργειᾳ σας. Σὰς
λεῖπει ἡ σταθερότης καὶ ἡ
πίστις, ποῦ δημιουργοῦν τὴν πρό-
σπευ. Ἡ διδασκαλία σας εἶναι ἐπίσης
πολὺ ἐπιπολαία. Σκέψαι καὶ κα-
τανοήσεις τελείως ἀσυνάρτητοι. Αἱ
ἀπαντήσεις σας δὲν θὰ εἴναι συνεχῆς.
Σταδιοδρομικὰ ἀσάφης καὶ ταλαν-
τωμέναι κατὰ τὰ πᾶντα σας ἐπὶ-
ματὰ. Νὰ μοῦ στείλετε σημείωμα
τοῦ προσώπου ποῦ σὰς ἀντιπρο-
σέχει.

ρεῖ. Ὁπωδότητε ὅμως, δὲν βλέπω
τίποτε τὸ ἀξιοσημειώσιμον πρὸς τὸ
παρόν, ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς πλευ-
ρᾶς, εἰς τὴν ζωὴν σας. Οικονομικὴ
κατάστασις πολὺ ἀσάφης. Θὰ σας
φέρῃ πολλὰς φορές εἰς στενωχὸν
θεῖον.

Οικονομικὰ στενωχίαι, ἀλλ' ἔλα-
φρὰς μορφαί. Ἀντιμετωπίζετε τὴν
ζωὴν μὲ μεγαλύτερον θάρρος. Διότι
τώρα ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μαρ-
τυρεῖτε χωρίς λόγον.

Φ. Ρ. Ο. Ὑ. Λ. Ι. Χ.—Ζῆτε κάπως
στὰ σύννεφα, ἀγαπήτῃ μου φίλῃ καὶ
εἰς ἀνάγκη νὰ προσεγγίζετε. Ἐν
πρώτῳ, νὰ συμπληρώσετε τὴν μόρ-
φωσιν σας καὶ νὰ ἐπιδοκίματε σκο-
ποῦς, ποῦ νὰ δύναται νὰ πραγμα-
τοποιηθῇ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν,
εἶναι δυνατόν νὰ ἔχετε μερικὰς ἐπιτυ-
χίας. 2) Γάμος σύντομον δὲν βλέπω.
Θὰ εἴναι κατόπιν αἰσθημάτων. Εἰς τὴν
ζωὴν θὰ εὐνοήσῃτε ἀρκετὰ, ἀλλὰ δὲν
πρέπει νὰ διαλέξετε καὶ πρωτίστως
πρέπει νὰ φροντίζετε ν' ἀποκτήσετε
μίαν καλύτερον ἀντίληψιν τῆς προ-
γματοποιήσεως. Κατὰ τὰ ἄλλα, προ-
τείνω νὰ ἀποβλέπετε μὲ ἐμπιστοσύ-
νην εἰς τὸ μέλλον.

Μ. Α. Ρ. Α. Ν. Ε. Ν. Π. Α. Ι. Β. 2.—1) Ὅχι πρὸς τὸ παρόν. 2) Ἡ
ἐξομολογησις, καθ' ὃν τρόπον μοῦ
γράφετε, δὲν μοῦ φαίνεται πιθανή.
Μὴν ἐμπιστεύεσθε πάντως εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ ὁποῖον προθυμοποι-
εῖται νὰ μεσολαβῇ. Διότι ὁ γραφί-
κας τοῦ χαρακτήρ προσεῖς ἀνθρώπου
ὕπουλον, ἀνελεγκρὴν καὶ κακοπι-
στον. Ἐμφανίζεται ὅτι πολὺ καλὴ
συνθήκη. 4) Νὰ μοῦ στείλετε ἀπο-
κορμὴ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς. 5) Κα-
νεῖς φόβος διὰ τὴν οικονομικὴν σας
κατάστασιν. Θὰ ἐξοκολογήσῃ νὰ
εἶναι πάντοτε ἀνθρώπινος.

Θ. Μ. Α. Ν. Α. Π. Ι. Σ. Ο. Ν. Λ. Κ. Α. Ι. Α. Ν.—Χαρακτήρ φιλόδοξος καὶ ἐ-
γωιστικός, ἀλλὰ συγχρόνως πολὺ ἐ-
κπαιδευμένος. Ἡ διαίτησιν σας δὲν
ἐκπαιδεύει. Δὲν βλέπω αἰσθημα
πρὸς τὸ παρόν. Τὸ ταῖδι αὐτὸ δὲν
φαίνεται ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ. Εἰς
τὸ ποδοσφαῖρον θὰ σημειώσετε ἀ-
ξιολόγους ἐπιτυχίας. Βλέπω ὅμως
τὴν ἐκτασίαν τῶν μαλλόν περιωρισμέ-
νων. Ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ τα-
ραχώδης καὶ γεμάτη ἀπὸ ἀπρόσπαι-
στεύσιμα. Ὁ ἀθλητισμός δὲν πρέπει
νὰ ἀποσχολῇ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν
ζωτικότητά, γιὰτὶ πέραν μίας
προσκαίρου λαμπρῆς, δὲν προκρί-
ται νὰ σὰς ἀποδώσῃ τίποτε ἄλλο.
Μετρία οικονομικὴν κατάστασιν καὶ
πέτρεψις ὅχι ἀπολύτως σταθερὰ. Γά-
μος δὲν προβλέπω ἐπὶ μακρὸν χρο-
νικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦδε.

Μ. Α. Ι. Ρ. Η. Ν. Μ.—Νὰ μοῦ στεί-
λετε ἕνα πληρότερον σημείωμα το

Θησαυρός

